

Viola Zoltán

e-mail: violazoli@gmail.com

honlap: <http://poliverzum.birodalom.net>

Tenyészemberek

TARTALOM

1. fejezet

A hekérek

2. fejezet

A szószátyár néma

3. fejezet

Államérdek

*Történik több százezer-milliárd esztendővel Naprendszerünk
kialakulása előtt, egy másik Univerzumban...*

Ez a történet bizonyos értelemben az emberek fajáról szól, még akkor is ha nem az emberekről szól. Azt meséljük el ugyanis Neked, Tisztelt Olvasó, miként alakult ki a *tündérek* faja. Mindazonáltal ne gondolj holmi varázslásokra képes, légies lényekre a tündér-szót olvasván! Mert bár sok-sok évvel azután hogy az e regényben említett események lezajlottak, a tündérek valóban megtanultak varázsolni, de e regény idejében ez még egyáltalán nem volt jellemző sajátosságuk. Hogy is lehettek volna képesek szerencsétlenek efféle csodára - ha még beszélni sem tudtak!

E regény tehát a tündérekéről szól, de a továbbiakban azt a szót hogy tündér, nem is említjük meg. Ehelyett embereknek nevezzük őket. Ennek pedig két oka is van: az egyik az, hogy ők, a tündérek teljes mértékben antropomorfak, tehát épp úgy néznek ki mint az emberek, vagy legalábbis mint az emberek némelyike, vagy esetleg mint az ősemberek. Mindenesetre biztosíthatlak róla Tisztelt Olvasó, hogy ha egy efféle ősi tündérrel találkoznál össze, habozás nélkül azt mondanád róla, hogy ez egy ember! A másik ok amiért jogos hogy e regényben embernek neveztessenek, az az, hogy sok-sok milliárd évvel később belőlük alakultak ki az emberek, azok az emberek, akik mi is vagyunk, az ember ugyanis nem más, mint elkorcsosodott tündér...

Lássuk tehát a történetet!

1. fejezet *A hekírek*

A hekírek a Rúnya bolygó lakói. Értelmes lények, ehhez semmi kétség nem férhet, mert az állatokét messze felülmúló értelmüket bebizonyították sok-sok civilizációs lelemény megvalósításával, mint például a nacionalizmus, országhatárok, pénz, kínvallatás, hazaszeretet, atombomba, általános honvédelmi kötelezettség és gyermekprostitúció. Az állatnak, amilyen esztelen, ez eszébe sem jutna, illetéknéppen tehát a hekírek elsőprő bizonyítékát adták annak hogy ők nem állatok, hanem értelmes lények. Amikor felfedezték a régészetet is, s megtalálták a még nem annyira civilizált ős-hekír fajok maradványait, akkor a maguk fajtáját is el kellett nevezni valahogyan, megkülönböztetésül a régiektől, s megittasulva attól hogy ők mennyivel okosabbak mint az ősök, hiszen azoknak még nem volt hidrogénbombájuk (biztos emiatt is pusztultak ki!) így elnevezték saját fajtájukat a következőképpen: „Hekír Sapír”. A „sapír” szó egy már szintén kihalt régi nyelven azt jelentette: „értelmes”. S még e „hekír sapír” fajtán belül is osztályozgatták a különböző alváltozatokat, természetesen mindet elnevezve így vagy úgy, hogy végül saját önmaguknak, a jelenkori hekíreknek a kitüntető „Hekír Sapír Sapír” tudományos nevet adják, duplán értelmesnek elnevezve önmagukat.

A hekírek azonban nem voltak ember alakúak. Talán messze távolból nézve egy hekírt, alkonyatkor, össze lehetett volna téveszteni egy emberrel, de közelebről már nem. Annyi volt csak a közös a hekírek és az emberek között, hogy a hekíreknek is két lába és két keze volt. Minden más szempontból nagyon is eltértek az emberektől. Például egy felnőtt hekír átlagos magassága úgy két és fél méter körüli lehetett, és emberi szem számára nagyon soványaknak tűntek. A legfeltűnőbb eltérés az volt, hogy a hekírek egész testét toll borította, az arcukat kivéve. E toll a legkülönbözőbb színű lehetett, sőt, ha a hekír meguntta saját születésétől fogva adott színét, be is festhette. Náluk a különböző tollfestések jelezték a divatot, ruhára ugyanis nemigen volt szükségük.

Hajuk nem volt, a fejtetőn egészen rövid, pihés toll nőtt haj helyett, bár e tollazatra volt külön nevük, amit akár fordíthatunk úgy is hogy „haj”. A hekírek feje nagyon tojás alakú volt, tehát igen magas a szélességéhez viszonyítva, két szemgolyójuk erősen kidülledt oldalra, orruk nemigen volt, alig emelkedett ki az arcból, ellenben ezen orr alatt nem volt száj, hanem egy hosszú csőr, alig valamivel rövidebb mint a gólyáké. Lábuk igen vékony volt, s térdtől lefelé pikkelyes, széles úszóhártyákkal, a hekírek tehát nehezen süllyedtek el mocsarakban vagy futóhomokos talajon. Már amiatt is, mert könnyű, üreges csontjaik voltak, s a legrobosztusabb, legerősebb, legnehezebb hekír sem volt nehezebb mint legfeljebb harmincöt kiló, de általában a harminc kilót sem érte el egy felnőtt hekír súlya. Továbbá a hekíreknek rövidke, bozontos tollakkal ékeskedő farkuk is volt, azaz inkább csak farkcsonkjuk.

Mindez amiatt volt így, mert a hekírek madarakból alakultak ki. Annyira, hogy még a „hekír sapír sapír” is tojással szaporodott. Repülni ugyan nem tudott, mert a sokezer éves fejlődés során testtömege megnövekedett, farka elcsökevényesedett, mert már nem kellett hiszen nem repült a hekír, a hekír tehát előbb nagy, röpképtelen madárrá alakult át, majd a már céljavesztett szárny apránként kézszerű végtaggá módosult, lehetővé téve tárgyak manipulálását, s így a technikai civilizáció kialakítását. De továbbra is megmaradt az eredeti ős-hekír étrend mellett, aki még régen gázlómadárként mindenféle apró férgekkel, rágszálókkal, halakkal táplálkozott, amiket hosszú csőrével az iszapból vagy a sekély vízből, mocsárból halászott ki. Fogai tehát nem nőttek.

Volt azonban még egy nagy különbség az ember és a hekír között, ami azonban, bár okvetlenül meg kell említeni, de semmiképp sem látszott kívülről. Ez pedig az volt, hogy a

hekírek nem hanghullámokkal kommunikáltak egymással, hanem rádióhullámokkal. Képesek voltak egy bizonyos szűk sávban rádióhullámokat kibocsátani és felfogni, ezek amplitúdó-modulációjával társalogtak. A frekvencia magassága megfelelt annak, ami egy ember esetében a hangmagasság. Tudtak „kiabálni” is, ha nagyobb erővel sugározták „szavaikat”. Egyáltalán, minden emberi, beszédre vonatkozó fogalmat lehetett értelmezni e kommunikációformára megfelelőképpen. De egy hekir ha nagyon erősen „kiabált” is eképp, akkor sem tudott távolabbra sugározni, mint néhány tucat méter. A beszédhez hasonlóan tehát e társalgásnak is megvoltak a korlátai.

E kommunikáció kialakulása annak volt köszönhető, hogy az őshékírek régen a Rúnya bolygó mágneses terét használták fel tájékozódásra repüléseik alkalmával, s amikor már nem voltak képesek repülni, ez az érzékszerv más feladatkört kezdett el ellátni.

A hanghullámokkal való beszédet is ismerték azonban a hekírek, épp csak nagyon kivételes esetekben használták, és nem mindegyikük volt rá képes. Születtek ugyanis a hekírek közt is olyan szerencsétlenek, akiknek sérült volt a rádióhullámoknak vagy a kibocsátására, vagy a vételére szolgáló szerve, vagy épp mindkettő, ezek olyasféléképp érezték magukat mint a süketek illetve némák az emberi társadalomban. S e fogyatékosok számára a hekir pedagógusok kitalálták a hanghullámokkal folytatott kommunikációt mint egyfajta „süketnéma jelbeszédet”, de ezt nekik természetesen külön meg kellett tanulni, és az egészséges hekírek közül csak nagyon kevesen tanulták meg.

A hekir civilizáció a Rúnya bolygó Fixup nevű kontinensén alakult ki. Ez azért érdekes, mert ezen kontinensen kívül csupán egyetlen másik kontinens volt a bolygón, az is szinte áttellenesen, a bolygó Fixuppal ellentétes oldalán, ráadásul ez a másik kontinens, amit úgy neveztek el hogy Lubar, nem volt negyedakkora sem mint Fixup. És a két kontinens között még szigetek sem voltak, a bolygó összes szigete mind vagy Fixup, vagy Lubar közvetlen közelében helyezkedett el. A Lubar közelében fekvő szigetek közül az egyik nagyobbacska, ami a Beó nevet kapta, különleges jelentőséggel bírt. Mégpedig azzal, hogy e szigeten fedezték fel a hekírek az *embereket*.

E felfedezés akkor történt, amikor már az atomenergiát is ismerte a hekir társadalom, sőt, voltak komoly számítógépeik is. A felfedezés, legalábbis a Lubar kontinens felfedezése, abszolúte nélkülözött bármiféle kalandosságot, egyszerűen úgy történt ugyanis, hogy pályára állították az első műholdat, s az lefényképezte a kontinenst, aminek addig a létéről sem tudtak a hekírek. Tekintve ugyanis hogy a bolygó túloldalán terült el, s hogy semmiféle sziget nem volt a két kontinens közt, így a hekir hajósok hamarosan rájöttek hogy hiába hajóznak nagyon messzire is, csak az üres tenger van ott, tehát visszafordultak, azt híve hogy csak az ő szárazföldjük az egyetlen a bolygón. Így egészen a fejlett technika koráig felfedezetlen maradt az a földrész. Most már azonban hogy megtudták van miért a bolygó túlfelére menni, megváltozott a helyzet, s igenis küldtek oda kutatóexpedíciót, annál is inkább, mert Fixup legnagyobb része a mérsékelt éghajlati területre esett, Lubar azonban szinte másból sem állt csak a legigazibb dzsungelből, esőerdőkből, joggal remélhették hát a hekírek, hogy itt számtalan értékes növényre lelnek, főleg gyümölcsökre, mert bár a hekírek szívesen eszegették a kis gerinceseket, s méginkább a gerincteleneket, de nem vetették meg a finom gyümölcsöket sem, ez étrendjük legalább 40 százalékát tette ki!

Az expedíció tehát kihajózott, célhozért, hazatért és hozott is kiváló gyümölcsöket - ám nemcsak azt!

Felfedezte az *embereket*.

A felfedezés az expedíció egyik geológusának érdeme volt, aki ezáltal világhíres lett. Úgy hívták hogy Flexorbút, s neve bekerült a gimnáziumi tananyagba is, de e dicsőségből éppenséggel semmit sem élvezhetett, ugyanis belehalt. No nem a dicsőségbe, hanem a felfedezésbe! Úgy történt ugyanis az eset, hogy amint Beó szigetet járta, érlelőhelyek után kutatva, megpillantott egy két embergyerekből álló csoportocskát, amint ezek egy nagyobbacska fa alatt játszadoztak. E gyerekek nem futottak el előle, aminek az lehetett az oka, mint a későbbi kutatások kiderítették, hogy az emberek voltak a sziget legnagyobb testű állatai, mondhatni a csúcsragadozók, nem volt tehát semmitől sem félnivalójuk. Sőt, talán Flexorbútot is amolyan fura emberfélének tartották! Közel engedték hát a geológust, aki egészen elcsodálkozott azon hogy ilyen fura csupasz kis állatkákra lelt, akik olyan jópofák, helyesek, olyan hekírszerűek! S mert nem biológus volt, nem is etológus, csak geológus, elkövette azt a hibát, hogy elkapta az egyik kisgyereket, s magával cipelte a táborba. Nem gondolt rá, hogy a vadállatok nem szoktak örvendezni annak, ha elrabolják a kölykeiket! Bár lehet az is hogy csak azt hitte, ezek már a felnőtt állatok, nem tudta hogy csak gyerekemberek, emberkölykök - hiszen még fogalma sem lehetett róla, mekkora is egy felnőtt ember! Addig még senki nem látott a hekérek közül olyat!

Mindenesetre sikeresen hazaérkezett az expedíció táborába, már messziről kiabált (hekír módra, rádióhullámokkal) hogy milyen furcsa állatot talált - amikor a többi expedíciós azt látta, hogy a sűrűből előront egy magas, majdnem két méteres torzonborz lény, üvölt, vicsorog, villámgyorsan Flexorbútra veti magát, a geológus elejti az állatkölyköt, menekülne, de nem tud, az ember sokkal erősebb nála, ráugrik a hátára, megragadja Flexorbút csőrét, megrántja, csak úgy fél kézzel, s ezzel az egyetlen rántással máris kitörte a geológus nyakát, mert annak feje azontúl a háta közepére nézett! De az embernek ez még nem is volt elég, mert elharapta a geológus torkát is, öklével csépelte...

Az egész nem tartott sokáig, mert természetesen nagyon hamar puskát ragadtak a hekérek és lelőtték a vadállatot. Igazán, alig harminc másodpercig marcangolhatta csak a geológust. De mire odaértek a teteméhez, Flexorbút már nagyon halott volt, minden vére kiömlött a testéből, s megállapították a boncolás során, hogy nem csak a nyaka tört el, de még harmincnégy csontja is, továbbá a koponyája egy ütéstől úgy belapult, hogy már az emiatti agysérülés önmagában véve is halálos lett volna.

Így történt az emberekkel való első találkozás.

Természetesen amikor mindez történt, még nem volt neve az új állatfajnak. Nem sokáig kellett azonban várnia az elnevezetésére, mert a név szinte magától adódott! A hekéreknek is megvolt ugyanis a maguk középkora, mindenféle fura vallással, s az egyik legelterjedtebb vallásban szerepelt egy bizonyos isten, akit úgy hívtak: Ember. Ez az isten természetesen ugyanúgy nézett ki a mitológia szerint mint a hekérek, mert a hekérek is a maguk képére és hasonlatosságára teremtették meg az isteneiket, csakhogy a legenda szerint Ember isten elkövetett egy bizonyos bűnt, ami miatt a többi isten lehajította őt az égből, sőt, különleges büntetésként el is csúfították, mindörökre megfosztották őt a tollaitól, hogy úgy nézzen ki mint egy féreg!

Nem is tellett hát egyetlen napba sem, és megszületett a természetesen cseppet sem vallásos expedíciósok között az ötlet, hogy ezt az új állatfajt nevezzék el úgy hogy *ember*. Hiszen meglehetősen hasonlít a mitológia tollatlan istenéhez! Nem vélték úgy hogy ezzel gúnyt üznének a vallásból, mert bár akadtak még itt-ott vallásos hekérek, de abban a régi vallásban már senki nem hitt akkoriban a bolygón.

Flexorbút halála után már óvatosabbak voltak az expedíciósok, de nagyon érdekelte őket az új állatfaj, s így hajtóvadászatot rendeztek az emberek után. Érdeklődésük oka az volt, hogy aránylag kevés új nagytestű állatfajt fedeztek fel Lubar kontinensen, ráadásul nem tagadható hogy külsőre leginkább valóban az emberek hasonlítottak a hekírekre, egyszerűen mert az emberek is két lábon jártak! A hajtóvadászaton sikerült is több embert lelőniük, hímeket is és nőtényeket is, meg néhány emberkölyköt, ezeket a biológusok azonnal megvizsgálták, felboncolták, preparálták, sőt, még azt is megállapították nagy óvatosan, hogy az emberek húsa egészen kivételesen finom, legalábbis a fiatalabbaké, s ha alaposan megfőzik. Továbbá, a vadászaton el is fogtak néhány embert, felnőttet is, gyereket is, ezeket ketrecekbe zárták, hogy majd hazavigyék őket az állatkertekbe. Mindazonáltal, bár a hekírek tűzfegyverekkel rendelkeztek, de tapasztalhatták hogy az embervadászat cseppet sem veszélytelen rájuk, mert az emberek igen veszélyes vadállatok: nagyon hamar megtanulták hogy a hekírek a számukra ellenség, s a hekírek bizony öt főt is vesztek a vadászat során, mert ezek az átkozott emberek elbújtak és váratlanul támadtak rájuk, vagy épp a nyakukba ugrottak a magas fák tetejéről, sőt, némelyik értelmesebb ember még fegyvert is használt ellenük: nagy husángokat, amikkel pillanatok alatt péppé verték bármelyik hekírt. De hamar kiderült, hogy fegyvertelen emberrel szemben sincs semmi esélye a legerősebb hekírnek sem. Hiába, ők madarakból alakultak ki, üreges csontjaik voltak, könnyűek, s így bár magasabbak voltak mint az emberek, de az emberek hozzájuk képest mégis izmosnak, robosztusnak látszottak - sőt nemcsak látszottak, de határozottan izmosak is voltak!

Mindazonáltal hála a tökéletesebb technikának és a magasabb fokú szervezettségnek, sikerült az emberekből, e veszélyes ragadozókból vagy harmincat élve elfogni, s ketrecekben hazaszállítani.

Otthon aztán nem is kellett sok idő hozzá, hogy az emberek igazi szenzációvá nőjék ki magukat. Óriási néptömegek zárandokoltak el az állatkertekbe, hogy megbámulják őket, elkészültek emberalakú kis babák, matricák, emberképes levelezőlapok, plakátok, poszterek, kulcstartók, könyv- és füzetborítók, megjelentek az első emberekről szóló slágerek, s hamarosan több filmet is forgattak az emberekről. Az első ilyen film természetesen magáról az emberfelfedező expedícióról szólt, rögvest ezután megszületett az első, aztán a második majd a sokadik természetfilm is, ami az emberek igazi életét igyekezett feldolgozni, ezek azonban nem lettek nagyon sikeresek. Hamar kiderült ugyanis, hogy a hekíreket egyáltalán nem izgatja az emberek valóságos élete, sokkal inkább mindaz a sok pozitív vagy negatív előítélet, amit ők, a hekírek önmagukban táplálnak az emberek iránt!

Ezt egy híres pszichológus így magyarázta meg egy rádióműsorban, amikor a riporternő megkérdezte őt az ember-őrület lélektani okairól:

- Ez kérem szépen aránylag könnyen érthető! A legtöbb hekír nem biológus, nem zoológus, főleg a gyerekek nem azok. A hekír hajlamos vonzódni az olyan állatokhoz, amelyek többé-kevésbé hekír alakúak. Minél jobban hasonlít egy állat külsőre a hekírré, annál rokonszenvesebb a számára. Fontos hogy az állat lehetőleg függőleges helyzetet vegyen fel - nos, az emberek ilyen állatok. Nem madarak, mégis kétlábúak! Bár nincs csőrük mint nekünk, de ennek ellenére kifejező arcuk van, ami sokféle érzelm megmutatására képes, ez is hekírszerűvé teszi őket. Kétségtelen hogy az emberek is rendelkeznek kézzel, még ha más jellegűvel is mint mi. Azt se felejtsük el, hogy mindezek tetejébe még a felnőtt, sőt az egészen idős emberek is leginkább afféle nagyra nőtt hekírfiókára hasonlítanak, hiszen a mi gyermekeink még nem igazi tollal születnek, hanem úgy hogy testük jelentős részei teljesen csupaszak, s ahol nem csupaszok, ott is csak valami pihés kis szőrzet van, nagyon hasonlóan az emberek hajához! Továbbá, fiókáink csőre is még kicsi, tehát, bár nekik van csőrük, nem úgy mint az embereknek, de az emberek csőrhiányos arca ezáltal mégis gyerekes külsőt kölcsönöz nekik, s

ez kiváltja a hekérből a szülői óvó-védő hajlamokat, vágyat ébreszt bennük az emberek megdélgetésére, mintha azok afféle óriásbékák volnának! Eképp az emberek nyilvánvalóan kiváló alanyok rá, hogy az egész hekir társadalom kedvencei legyenek!

- De hát az emberek már felfedezésük napján több hekir expedíciót megölték! - vetette ellen a riporternő.

- Ez igaz, csak épp nem ellenérv! Ez ugyanis inkább még fokozza vonzerejüket! Nem elég ugyanis hogy helyesnek, gyermetegnek látszanak, de ráadásul erősek is, akik merik és tudják is megvédelmezni magukat! Ne felejtsük el, hogy társadalmunk először is nagyon hozzá van szokva már a legkülönbözőbb erőszakcselekményekhez. Hiszen tudjuk, más sem hallatszik a médiából naphosszat, csak ez, hogy: megölték, felrobbantották, lelőtték, megerősakolták, eltérítették, váltságdíj, baleset, lezuhant... és ahhoz hogy egy hír érdekes legyen, ahhoz annál több halotról kell beszámolnia, minél messzebb történt a hír hallgatójától! Ahhoz képest ami manapság itt-ott a világban folyik, az emberek egyáltalán nem ölték meg sok hekirt. Másodszor, az átlag hekir úgy véli, az emberek hekirölése tulajdonképpen jogos volt, hiszen el akarták őket fogni! Sőt, hajlamos úgy gondolkodni mint a legtöbb asszony a részeges férjéről: majd ő megmenti ezt a derék férfit, leszoktatja az italról! Azt hiszik az emberek iránt rajongó hekérek, hogy ők tulajdonképpen képesek lennének megszelídíteni egy embert, leszoktatni a vadságról! Szeretném azonban felhívni a hallgatók figyelmét arra a tényre, hogy lett legyen bármilyen helyes is egy ember, de ne felejtsük el, hogy fogak villognak a szájában, ami arra utal hogy ha eszik is időnként gyümölcsöket és férgeket, puhatestűeket, de alapvetően mégiscsak ragadozó! És egy ragadozót nem lehet leszoktatni a ragadozásról! Ez olyan, mintha a hekéreket akarnánk leszoktatni a két lábon járásról! Márpedig az emberek ragadozók! Minden biológiai vizsgálat is ezt támasztja alá, például a bélrendszere is jóval rövidebb mint a növényevő állatoké, a fogazata is egészen más mint amazoké, továbbá Beó szigeten nincs is az embernél nagyobb testméretű ragadozó! Az ember tehát nemcsak egyszerűen ragadozó, hanem csúcsragadozó! Olyan híreket hallottam hogy egyes perverz hekérek embergyerekeket kezdenek a lakásukban tartani, nos, előre figyelmeztetek mindenkit rá, hogy ennek súlyos következményei lesznek! Előre látom a tragédiák sorát! Ne tévesszen meg senkit az, hogy az emberek csapatokban élnek, és hajlamosak elfogadni egy vezérember uralmát! Az igaz hogy egy darabig falkavezérnek tekintik majd a hekir gazdát, különösen mert mi jó fél méterrel magasabbak vagyunk mint az emberek. De csak egyszer gondolja úgy az ember hogy megpróbálja elvitatni a vezérséget a gazdától, s a hekirnek máris semmi esélye az emberrel szemben, hacsak épp nincs nála egy pisztoly! De még akkor is villámgyorsnak kell lennie, mert a legkisebb késlekedés is a végét okozhatja! És az emberek orra ha nem is a legjobb az állatvilágban, de elég jó ahhoz, hogy megérezze a hekíren a félelem szagát!

De hiába volt a rádióriport, mert nagy igény mutatkozott a házi embertartásra, s ezt az élelmes kereskedők ki is használták, tömegessé vált az emberek rablása Beó szigetről, aminek majdnem a vad emberpopuláció kihalása lett a következménye, hiába helyezték az embert a természet- és állatvédők követelésére a védett fajok listájára. Végül is csak az mentette meg az embereket a kipusztulástól, hogy maguk az emberkereskedők is rájöttek, hogy sokkal kifizetődőbb az embereket tenyészteni, mert sok más állatfajtól eltérően az emberek kiválóan tenyészenek fogságban is. Igaz, az embernőstényeknek mintha nem lenne nagy kedvük a párzásra, ellenben a párzási vágy annál nagyobb a hímeiben, s mert ezek erősebbek a nőtényeiknél, elég összetereelni őket, s máris megkezdődik az üzekedés, ami alig is akar végetérni!

A vad embereket tehát megmentette az, hogy fajuk jól tenyészthetőnek bizonyult.

A hekir világban pedig folyt a nagy ember-divatórület. Megszülettek az első fantasztikus filmek is az emberekről. Ezekben eleinte olyan emberek szerepeltek, amiknek képességei nem rugaszkodtak el nagyon a valóságos emberek képességeitől. Például a film a kisfiúról, akinek

volt egy nagy, erős, barátságos és engedelmes embere, a fiú aztán különböző kalandokba keveredik, például banditák elrabolják, és természetesen az embere szabadítja ki, más kalandokban is ez az ember segít neki vagy rajta... De sok más hasonló sorozat is készült. Ilyen címekkel jöttek ki a filmgyárakból a szuperprodukciók:

- A háziember.
- Az emberek ura.
- A nyomozó ember.
- Ember az űrben.
- Nem adom az emberemet!
- Az ember a legjobb barát!
- Az ember barátja.
- Barátom, az ember.
- Az erős ember.
- Az ember visszatér.
- A szuperember.

De volt olyan film, ami már igazán perverznek számított, már a címe alapján is: „Szerelmem, az ember”. Ez természetesen arról szólt, hogy egy hekir lány beleszeret egy emberbe...

De volt horrorfilm is, ami egy ember szerelméről szólt egy hekir lány iránt, akit el is rabol...

Hanem ez még mind hagyján volt. Mert született pornófilm is! Kiderült, hogy némi kis idomítással rá lehet venni az embereket, hogy hekir nőkkel is pározzanak, s ezután elöntötték a különlegességre és bizarr szexre áhító szexpiacot a legkülönbözőbb igazán undorító állatos pornók, amelyekben az emberek is megcsináltak mindent, amit korábban hekir színészekkel műveltettek csak. E filmek elterjedését, népszerűségét bizonyára elősegítette, hogy az emberek általában lényegesen nagyobb hímveszővel rendelkeztek mint a hekir férfiak, és sokkal „munkabíróbbak” is voltak ami a pázást illeti.

A későbbi eseményeket illetően ez azonban csak a felszín volt. A döntő fordulatot ugyanis az jelentette a Világmindenség jövőjére nézve, amikor megszületett egy egészen közönségesnek tűnő kalandfilm. A címe ez volt hekir nyelven:

- „Ember Sapír”. Azaz: Az Értelmes Ember.

Ez pedig arról szólt, hogy egy laboratóriumban a szuperhekir előállításával kísérletezik egy tudós, olyan szert akar létrehozni, ami a hekirbe fecskendezve felfokozza az agyi tevékenységet. A szer azonban véletlenül egy kísérleti emberbe kerül, s azt teszi értelmessé. Ez az ember aztán megszökik, mindenféle kalandokba keveredik, de mindig a jó ügyet szolgálja, s mert nem hekir hanem ember, erősebb és fürgébb mint a hekir, így aztán mindig győz is...

A filmnek óriási sikere lett, akkora, hogy maguk a gyártók sem reméltek ekkora sikert korábban legmerészebb álmaikban sem! Milliárdokat jövedelmezett! Erre gyorsan megszületett a folytatás, majd annak is a folytatása, az „Ember Sapír visszatér”, „Ember Sapír fia”, és hasonló. Hamarosan már olyan népszerű lett ez a figura, hogy hosszúnak találták emlegetni azon a néven hogy „Ember Sapír”, ezt lerövidítették arra a betűszóra hogy „ES”, s így a következő film címe már így hangzott:

„ES szelleme”.

Mindez igen kedvezett a házi embertartásnak. Fokozta a kedvet rá. Kirukkoltak a speciális embeledelekkel. Több cég is szakosodott erre, kitört az ádáz konkurrenciaharc, nyakra-főre reklámozták magukat és termékeiket, például olyan szlogenekkel, hogy „az emberek ezt választanák”, „ettől lesz szép embere haja”, „ebben minden táplálékkiegészítő és nyomelem benne van ami kell az embereknek”.

Ez utóbbiban jódarab hazugság rejtezett, mert még nem igazán ismerték az emberek biológiáját, de tény hogy elkezdtek tanulmányozni; meg is jelentek az állatorvosok emberekre specializálódott szakértői, az embergyógyászok. De nemcsak ők, hanem az emberkozmetikusok is, akikhez rendszeresen elvitték nyakörvön vezetve kis embervédenceiket az unatkozó, gazdag hölgyek. Ami persze a kozmetikázást illeti, ez nem igazán tetszett az embereknek, általában már a fürdetés sem, és gyakran rúgtak, karmoltak, haraptak; történt is néhány tragédia, amiről élvezettel csámcsogtak a bulvárlapok. Emiatt újra megszólalt több zoológus is, és óvta a hekiereket az embertartástól, mondván hogy az emberek ragadozók! Ne tévessze meg a hekiereket az emberek csupaszsága; ez nem a gyámoltalanságuk jele, ellenkezőleg! Ők, a zoológusok épp bizonyyságnak tartják az emberek csupaszságát végtelen vadságukra!

- Vizsgálódásaink szerint - mondta az egyik zoológus professzor - valószínűnek tűnik, hogy Beó sziget néhány százezer esztendeje még Lubar kontinens része volt. Ekkoriban az emberek ősei még szőrösök voltak, és a dzsungelben éltek, főként gyümölcsöket eszegetve, bár bizonyára megették már akkor is a kisebb állatokat ha el tudták kapni őket, továbbá a madárfiókákat és a tojásokat. Ekkor még szőrösök voltak, hasonlóan a többi emlősállathoz. S két lábra álltak, mert így tudták a legkönnyebben elérni a földön állva a magasabban fekvő gyümölcsöket, tekintettel ugyanis nagy testtömegükre, nem szívesen másztak fára a gyümölcsökért.

Később azonban Beó sziget elszakadt a kontinenstől, s megváltozott az éghajlata. Sztyeppéssé vált a part mentén, itt már csak nehézkesen találtak maguknak élelmet az emberek; de akkor sem jártak jobban, ha a sziget belsejébe mentek, mert ott a magas hegyek miatt szintén nem a számukra megszokott vegetáció nőtt. Az emberek rászorultak, hogy felhagyjanak a gyűjtögetéssel, és aktív vadászokká váljanak. El kellett kapniuk a gyorsan mozgó állatokat. Ez részükről is gyors futást követelt meg, emiatt nagyon megnövekedett a testhőmérsékletük. Hogy ezt kibírják, elvesztették a szőrzetüket, így ugyanis megnövekedett testük hőleadó képessége. E célrt szolgálja az emberek izzadási képessége is. A többi ragadozó azért nem vesztette el a szőrzetét, mert azok négy lábon futnak, az ember azonban már kétlábú korában tért át az aktív ragadozó életvitelre, s két lábon nagyobb erőfeszítést kellett produkálnia a négylábú zsákmány elérésére mint a négylábú ragadozóknak, ezért nem tudta megtartani a szőrzetét! Továbbá, az emberek kiváló színlátással rendelkeznek, hogy így felfedezzék a bujkáló állatokat is. Pontosabban, a színlátásuk még gyümölcsevő korszakukban alakult ki, alapvető szükséglet volt a számukra ugyanis, hogy felismerjék a gyümölcsöket a lombzat közt, sőt, hogy már egy pillantással megkülönböztethessék az érett gyümölcsöt az éretlentől, s ehhez jól jött a színlátás; ám ennek nagy hasznát vették ragadozó korukban is! Térlettel rendelkeznek, így felbecsülhetik prédáik távolságát, továbbá hajlamosak a csoportos életre, a falkavadászatra, ami különösen veszélyessé és hatékonná teszi őket! Az ember nagy mértékben specializálódott vadász, amit a nagy mértékben elvesztett szőrzet bizonyít, ez egyetlen más állatra sem jellemző, lehet tehát hogy az ember jól idomítható, de attól még veszélyes, tehát nem alkalmas háziállat céljára!

Egyelőre azonban a jelek ennek ellenkezőjére utaltak. Az ember nagyon is sok mindenre alkalmasnak bizonyult. Méghozzá annyira, hogy nem is nagyon sokára megalakult a Haszonember Részvénytársaság, azzal a céllal, hogy különleges embereket tenyészessenek ki. Hamarosan mindenfelé meg is ismerték őket, hála kiváló embertenyészetüknek, melynek nagyon ügyeltek a vérvonalára. Törzskönyvezték az embereiket, s ezekre nagy volt a kereslet.

Már öt esztendővel megalakulásuk után kevés hekir élt a világban, aki ne tudta volna, mit jelent a Haszonember Részvénytársaság logója. E logót a „H” és az „R” betűk összeolvasztásából kapták. Érdekes ide lerajzolni, mert e két betű merő véletlenségből épp úgy nézett ki a hekir nyelvben, mint sokkal később egy másik bolygón, a Földön az európai kultúrkörben:

HR

Ezt a logót különben minden eladott emberüknek belesütötték a bal fenekébe, hogy ezáltal jelezve legyen, honnan származik ez az ember.

Ennél a cégnél dolgozott egy ifjú fiatal nő, Trinci, mint aki ígéretes tehetség több tudományterületen is: amellet hogy diplomát szerzett etológiából, általános biológiából, alkalmazott pszichológiából, emellet még konyított valamit a genetikához is. De hát ez nem csoda: a Haszonember Rt csak a legislegjobb szakembereket alkalmazta, megtehetette, mert befolyásos és gazdag hekírek támogatták, úgy tűnt ugyanis, hogy óriási az üzlet az embertenyésztésben, hát még ha különleges embereket sikerül kitenyésztetni! Volt hát pénz bőven, s még az sem riasztotta el a befektetőket, hogy a sikerre legalább harminc évet kellett várni előreláthatóan, elvégre az emberek mégiscsak hosszabb életűek voltak mint a rágcsálók, és így lassabban szaporodtak. De a hekírek is hosszú életűek voltak, átlagéletkoruk kétszáz év körül járt, tehát ettől még igazán vonzó befektetésnek tűnt az embertenyésztés.

Trinci különben híres családból származott: anyja, Bixi is pszichológus volt (sőt, még e napokban is az, mert még javában élt), és ez a Bixi találta fel az írást a Rúnya bolygón, ami mindaddig érdekes módon ott nem alakult ki.* Mindenki sokat várt tehát Bixi lányától, Trincitől is.

A Haszonember Részvénytársaság egyik munkaértekezletén történt a nagy esemény. A Társaság mindenható Elnöke, Arlek úr tette meg a nagy bejelentést.

- Még senki nem tud róla a külvilágban, tehát a társaságunk berkein kívül, de nekem a jó kapcsolataimnak hála kezembe került néhány bizalmas információ! S ezek ismeretében bizton állíthatom, hogy az embertenyésztésben eddig szinte töretlenül fennálló monopolhelyzetünket súlyos veszély fenyegeti! Komoly üzleti körök készülnek ugyanis arra, hogy konkurens céget alapítsanak, Tenyészember Részvénytársaság néven! Számos ipari konzorcium száll be az üzletbe, például még a két, különben ősellenségnek számító mikroelektronikai cég, a MikRovar és a MakRovar is, továbbá a Géntech is! Vagyis mindez azt jelenti, hogy úgy vélik, az embertenyésztésben még sokkal nagyobbak a lehetőségek mint amiket mi eddig kihasználtunk! Vagyis, tennünk kell valamit! A Tenyészember Részvénytársaság megalakulását semmiképp sem tudjuk megakadályozni, ez eldöntött tény, s megalakulásuk bejelentését egy hét múlva fogják megejteni. Ennek ellenére már most tudom, hogy alaptökéjük a mienkének a négy és félszerese lesz!

Intett a kezével.

- Ne kérdezzék hogy honnan tudom! Tudom és kész! Tehát óriási veszélyt jelentenek a mi cégünkre! Ki kell rukkolnunk valami hajmeresztővel, káprázatossal, hogy lehetőleg még az első, kezdeti időben lesöpörjük őket a piacról! És már ki is találtam hogy mi legyen az! Nem véletlenül rendeltem ide a cég legokosabb kutatóit!

Arról van szó - folytatta - hogy eddig ami az embertenyésztést illeti, csak a lényegtelen részletekkel bajmóldtunk! A lényeggel nem törődtünk! Daliás, szép alkatú emberek kinemesítésére törekedtünk, meg olyasmivel foglalkoztunk hogy az ember minél egészségesebb legyen,

---

* Ennek története abban a novellában van leírva, melynek címe: *A tökéletes megoldás*.

betegségekre ellenállóbb, vagy hogy szelíd legyen... tehát afféle általános tulajdonságokkal törődtünk! Mondhatni, nem voltunk különbek mint bármely, egyetlen fajra specializálódott állattenyésztő! Nekem azonban szeget ütött a fejembe hogy ugyan miért is szállt be az embertenyésztésbe a Géntech! Mert ez csak egyvalamit jelenthet, s látom önökön hölgyeim és uraim, hogy maguk is tudják hogy mit jelent! Ha pedig a Tenyészember Részvénytársaság ezt teszi, akkor nincs mese, nekünk is el kell indulnunk ezen az úton, másképp lemaradunk és csődbemegyünk! Vagyis: különleges, speciális embereket kell kitenyésztelnünk! Olyanokat, amelyek az adott feladatkörben a legmagasabb kívánalmaknak is maradéktalanul eleget tesznek!

S máris sorolom hogy mifélékre gondolok. Végeztettem ugyanis egy afféle röpke piackutatást! Nagy igény lenne például olyan emberre, aminek a testsúlya felnőtt korban nem hetven és száz kiló közé esik, hanem semmiképp sem nehezebb mint a mienk, tehát negyven, legfeljebb ötven kiló! De még jobb lenne a mindössze harminc kilós ember, ez már tényleg nem volna nehezebb mint mi hekérek! De mondjuk ötven kilóig még esetleg ha nagyon muszáj, felmehet a súlyuk. Eleinte elég is volna erre törekedni, s később kitenyésztetni még könnyebbeket. Ezek az emberek ugyanis kiválóan lennének képesek fára mászni, s leszüretelhetnék a gyümölcsöket, továbbá be lehetne őket idomítani légtornászmutatványokra is! Végére is az ember az egyetlen állat, melynek kezei vannak, s e lehetőséget még szép hogy nem akarja kihasználatlanul hagyni a hekir társadalom!

De folytatom. Bármilyen furcsa is, de igény van, s hozzá óriási igény, olyan emberekre, akiknek a hímtagja hosszabb és vastagabb mint a mostani! Tudom, tudom, nincs olyan emberhím, aki e téren le ne körözné már most is a legférfiasabbnak látszó hekir férfit, de még nagyobb ivarszervűre is nagy az igény! Tudom, undorító az állatos szex, s nem is kétlem hogy ebből a fajta emberből adjuk majd el a legkevesebb példányt, ellenben egy-egy ilyenért óriási pénzeket kaphatunk a perverzektől!

Aztán, díszemberekre is nagy az igény. Úgy tűnik hogy az emberek nőtényeinél a haj hajlamos hosszúra megnövekedni, ez afféle ivari kiválasztódás során alakulhatott ki náluk, mert az emberhímeknek jobban tetszenek a hosszú hajó nőtények, ki tudja miért! De az embertartó hekéreknek is tetszik az emberkedvenceiken a hosszú fejszőrzet, tehát törekedni kell rá hogy az embereink nőtényeinek minél hosszabb legyen a hajuk, akár seggig érő is! Ezt majd a gazdi fésülgetheti, tisztogathatja, tupírozhatja, bodoríthatja, befonhatja, s mindeközben rengeteg módon szórakozhat vele, elüti vele a sok ráérő idejét! És jó lenne kitenyésztetni különböző hajszínű embereket is! Véleményem szerint nem lehet nehéz némi genetikai manipulációval festékhíányos hajú embereket kitenyésztetni, hogy ne csak fekete és barna, de szőke hajú is legyen köztük, de akár más színek is elképzelhetők.

Továbbá, az emberek szeme nem olyan nagy mint a mienk. A nagy szem azonban vonzó egy hekir számára. Meg kell tehát növelni az emberek szemnagyságát! Ez amiatt is jó, mert így jobban látnak majd a sötétben.

Trinci most közbeszólt.

- Már bocsánat, de bizonyított tény hogy hiába nagyobb jócskán a mi szemünk mint az embereké, de az emberek mégis messze sokkal jobban látnak mint mi, annyira, hogy amikor mi már az orrunkig sem látunk, az nekik még mindig csak enyhe alkonyatnak számít! Alig néhány olyan állatfaj van csak az állatvilágban, ami az emberekénél jobban látna! Ha tehát mi még jobb szemű embereket tenyésztünk ki, azzal csak azt érjük el, hogy az emberek még veszélyesebbek lesznek!

- Nem számít. Ugyanis teljesen mindegy! Ha egy ember megtámad egy hekirt, annak már úgyis annyi. Nem azért hal majd meg, mert az embere nagyobb szemmel nézett rá mérgesen! Aztán, bár az előbb azt mondtam hogy ki kell tenyésztetni kicsi, könnyű embereket, de szükség

van igazi nagy, drabális emberekre is, akiket állatviadalokhoz használhatnak fel, harci embe-
rekként! Ezt különben párhuzamosan lehet folytatni a szép hajú nőtények kitenyésztésével.
Ugyanis a nőtények valamivel szelídebbeknek látszanak mint a hímek, vagyis arra kell
törekedni, hogy lakásban tartott kedvenc lehetőleg ne emberhím legyen hanem embernő,
emberhím legfeljebb csak akkor, ha kiherélik! Különben már több országban is hoztak erről
törvényt. Én olyan emberpopulációra gondoltam, melyben az embernőtények különlegesen
tetszetősek, szelídek és szépek, ezeket adjuk majd el házi kedvencnek, a hímek ellenben mind
nagy, erős, vérszomjas vadállatok, amiket harci emberként állatviadalokra alkalmazunk. Egy
ettől egészen eltérő tenyésztési irányzat lenne egy másik populációval a kis termetű emberek
létrehozása, azokat nem kereszteznénk emezekkel. A nagy méretű emberek közül kéne
kiválogatni azokat, melyeknek hosszú és vaskos a hímtagjuk, mert biztos minél nagyobb az
ember teste, annál nagyobb ez a része is, aztán ezekből kiválasztani a könnyen idomíthatókat,
ezeket adhatjuk el a pornófilmeknek és a perverz szexőrülteknek.

De most jön az igazi szenzáció! E nagyobb embereknek nyilván a fejük is nagyobb lesz.
Emiatt szerintem alkalmasak lennének rá, hogy ezekből kitenyészük a regényírók álmát, az
Ember Sapírt! S ebben a genetikáé a döntő szerep, bár meg kell mondjam hogy olyan nagyon
nehéznek nem is tartom: a döntő pont az egészben csak az, hogy a biológusaink megtalálják a
módját, hogy az embergyerekek koponyáján a varratok később csontosodjanak el! Így
nagyobb agyuk nőhet, s nagyobb agyú lény nyilván okosabb!

- Nem lesz ez túl veszélyes?! - aggódott ismét Trinci.

- Ellenkezőleg, minél értelmesebb lesz egy ember, annál veszélytelenebb lesz, hiszen annál
jobban ura az indulatainak, annál kevesebb vadság marad benne! Vagy legalábbis lesz a
vadság mellé azt féken tartó önkontroll! S annál jobban idomítható, felfogja majd hogy
bizonyos cselekedetei büntetést vonnak maguk után... különben engem nemigen zavar ha
aggodalmaskodol Trinci, a lényeg az hogy elvégezd a munkát.

- Én?!

- Igen. A többi feladat másra vár, de az ES program annyira fontos, hogy oda egy olyan
nagynevű családból származó ígéretes tehetséget nevezek ki mint te! Te leszel az ES program
legfőbb vezetője! Természetesen csak amíg meg leszek elégedve veled. Most megmutathatod
hogy mit tudsz!

Ezután az elnök soká beszélt még, de Trinci már egy szavát sem hallotta. Egyre csak arra bírt
gondolni, hogy a rábízott feladat nagyon izgalmas, nagyon megtisztelő... de óriási felelősség is
egyben!

2. fejezet

A szószátyár néma

Eltelt harminc teljes esztendő! Ezalatt óriási változások zajlottak le a Rúnya bolygó életében. Megépült nem is egy nagy úrállomás; számos új gyógyszert fedeztek fel; néhány ország elvesztette a függetlenségét, más népek kivívták a függetlenségüket; nőtt a környezetszennyezés; egyes országokban sokszorosára nőtt az életszínvonal, mások olyan mély nyomorba süllyedtek, hogy a szülők már minden szegény nélkül, nyíltan kínálgatták a lányukat az arra vetődő szexturistáknak, mert másképp éhen haltak volna.

Ami az emberkérdést illeti, ott is nagy változások mentek végbe. Trinci még most is fiatal kutatónak számított, mert nem töltötte be a hatvanadik évét sem; ami azt illeti, nemcsak mint kutató, de mint nő sem volt öreg, ugyanis a hekírek közt egy harminc éves nő még épp csak hogy felnőttnek számít, aki nemrég nőtt ki a tinédzserkorból. Trinci anyja, Bixi, aki e napokban töltötte be a századik évét, még maga sem volt öreg, egyáltalán nem, hanem épp most mondhatta magát középkorúnak, sőt, a középkorúak közt a fiatalabbak közé számított. Tulajdonképpen még élt Trinci nagyanyja is, aki maga is még középkorú volt, igaz hogy az idősebbek közül, és Trinci dédanyja is élt, aki ugyan idős volt már, de még egyáltalán nem tehetetlen agg. Trinci ükanyja is élhetett volna még éppenséggel, bár nem élt már mert a napokban elhalálozott, hekír fogalmak szerint aránylag egyáltalán nem vénen. Tulajdonképpen bizonyos értelemben fiatalon halt meg. Ebből is látható hogy a hekírek közt az a természetes, ha sok nemzedék él a családban.

Viszont csak az anyák. Létezik a hekírek közt is az a fogalom hogy „apa”, de a leszármazást csak női vonalon tartják nyilván, és az apa nem marad a párzás után az anyával, csak addig, míg az le nem rakja a tojását. (A hekírek egy alkalommal csak egyetlen tojást raknak, az ikerterhesség elenyésző). Amíg ugyanis a hekír nő le nem rakja a tojását, addig nem ajánlatos megerőltető munkát végeznie, ezt az apa végzi helyette. Tojásrakás után azonban nincs különösebb szükség rá, mert a tojásokat nem kell költeni, nem kell rajtuk kotlani, elég nagy hőmérséklettartományon belül képesek kikelni maguk is, elég tehát ha +10 és +40 fok közt vannak, bár rövid időre elviselik még a nulla fokos hőmérsékletet is.

Trinci tehát egyáltalán nem volt öreg, de eddigre már jelentős részét áldozta életéből az emberprogramnak. A Haszonember Rt is számos sikert elkönnyvelhetett, bár legalább ugyanennyi kudarcot is. Például sikerült kitenyészteni harci embereket, de ezek nemcsak erősek voltak hanem olyan vadak, hogy teljesen lehetetlen volt őket másra használni mint harcra, a saját gondozóikat is megmárták ha csak tehették. Továbbá, ezen emberpopulációban a nőstények is éppily vadak voltak, még ha kissé gyengébbek is!

Sikerült a nagy hímtagú emberek kitenyésztése is. Sajnos azonban ezek nem csak akkor akartak közöszülni, amikor a gazdájuk szerette volna, hanem lényegében mindig! Ezért tényleg csak pornófilmekre voltak jók, arra nem hogy egy hekír nő a házában tartsa az efféle férfit, mert akárhányszor próbálták is meg ezt, kiderült hogy a hekír nő egyszerűen nem mondhat ellent a nála jóval erősebb emberhímnek, és kénytelen állandóan csak közöszülni vele! És ha nagyon ellenkezik, akkor az ember megharapja, akár meg is öli! Volt olyan eset is, hogy egy hekír nő volt a vezetője egy efféle férfiakat árusító állatkereskedésnek, az embereket természetesen erős láncon tartotta, de aztán az egyik valahogy mégis elszabadult, s ott az üzlet kellős közepén, mindenki szeme láttára megerőszakolta az üzletvezető nőt, s abba sem hagyta míg csak le nem lötték.

Az apró termetű emberek kitenyésztése várakozáson felül hamar sikerült, ellenben itt meg az derült ki, hogy ezek aprók ugyan, de annyira hogy még mindössze tíz kilós embereket is

sikerült kitenyészteni, csak hogy ezek még sokkal ostobábbak mint egy átlagos ember, biztos mert kisebb az agyuk! Ezek tehát tényleg kiválóan másztak fára, alig is akartak lejönni a fákról, de sajnos alig lehetett beidomítani őket valamire. A gyümölcsökből például mindaddig semmit nem voltak hajlandóak szedni, míg csak tele nem zabálták magukat; azután viszont csak hancúroztak a fák tetején, ahonnan a hekierek alig bírták leszedni őket; ha mégis szedték a gyümölcsöt, akkor azt csak ledobálták erre meg arra, összevissza, nem szedték azt kosárba, s még ezen ledobált gyümölcsök jó részébe is beleharapdáltak előbb. Ezek is tehát inkább csak díszállatok voltak jók.

Ami a díszemberek kitenyésztését illeti, még ez a program volt a legsikeresebb, mert sikerült előállítani olyan nőstényeket, akiknek a haja a legváltozatosabb volt mint színben, mind hosszúságban. Lett nőstény akinek nemcsak seggig, de földig ért a haja, sőt, még tovább is, lett szőke hajú nőstény is, meg nőstény vörös, zöld, kék hajjal... fehér hajúak is lettek, de ezek nem sokaknak kellettek, mert nagyon hasonlítottak az idős emberekre. De sikerült kitenyészteni olyan embereket is, amik abszolút szőrtelenek voltak. Ezek sem sokaknak kellettek, de néhány kifinomított ízlésű hekiér épp ezekért rajongott, nagy pénzeket fizetett értük, biztos mert ezeket kevésbé kellett ápolni a szőrzetüket illetően. Viszont betegesebbek voltak. Kiderült ugyanis, hogy bár az ember alapvetően szinte bármely hekiérbetegségre immunis, s különben is nagyon ellenálló a szervezete, de épp a meghűléses betegségekre különösképp fogékony, biztos mert melegebb éghajlatú vidékről származik.

Mindenesetre a Haszonember Rt nagyon hamar előrukkolt a különböző hajú sőt szemszínű emberekkel, hála épp Trincinek; ezekből jó nagy haszonra tettek szert. Jutott belőle Trincinek is, aki igazán meggazdagodott ebből, és nagy, kényelmes házat vásárolhatott. Sajnos azonban néhány évvel ezelőtt a Tenyészember Rt is kitenyésztette a maga díszembereit, akiknek valamiképp még azt is sikerült megoldaniuk, hogy a nőstények ne csak hosszú hajúak és különböző hajszíniűek legyenek, de a szemük is kivételesen nagy! Ezt megpróbálta a Haszonember Rt is, de nekik valahogy nem sikerült.

Márpedig egyre inkább úgy tűnt, hogy a vevőknek a nagyszemű emberek kellenek! Sőt, az emberhímek is szívesebben párzanak a nagyszemű nőkkel, mint a nem annyira nagyszeműekkel.

S még ez sem volt minden. Mert bár a Haszonember Rt sikeresen tenyésztett ki későn elcsontosodó koponyájú, nagy fejű embereket, de ezt megtette a Tenyészember Rt is! Igaz viszont, hogy ettől még egyik RT sem tudott eddig értelmes embert előállítani. Kétségtelen hogy a nagyobb agyú emberek valamilyen homályos értelemben értelmesebbeknek tunk, például némileg könnyebben voltak idomíthatók; de egyikük sem tudta még a négy alapműveletet sem megtanulni, sőt, már a tíznél nagyobb számokkal is gondjaik voltak. De ez nem csoda, mert nem tudtak még beszélni sem. Ellenben minél értelmesebb volt egy ember, annál nagyobb hajlamot és tehetséget mutatott a szökdösésre, tehát nagyon kellett vigyázni rájuk.

Lényegében tehát a nagyobb szemű embernőstények miatt a Tenyészember Rt megelőzte Trinci cégét, s hogy a Haszonember Rt egyáltalán talpon maradhatott, az kizárólag annak volt köszönhető, hogy bár ennek ők maguk sem tudták az okát, de valamiképp úgy alakult a tenyészanyaguk, hogy az ő embereik valahogy némileg szelídebbek, engedelmesebbek voltak. No nem annyira hogy meg merték volna kockáztatni hogy az emberüket szájkosár és bilincs nélkül vezessék az utcán, de már az is nagy eredmény volt, hogy egyáltalán vezetni merték, mert a Tenyészember Rt embereivel ezt sem lehetett megtenni, azok ugyanis kiszámíthatatlan okokból egyszercsak elkezdtek vadul rugdalódn, márpedig egy embernek még egy aránylag kis, szinte játékos rúgása is akár mikor eltörhette egy hekiér akár több csontját is egyszerre. Egy komolyabb rúgásba pedig egy nagyon erős hekiér is azonnal belehalhatott. A Haszonember Rt

emberei nagyon ritkán rugdosódtak, szinte kizárólag csak akkor, ha szándékosan bosszantották őket.

Maga Trinci sem tudta hogy miért ilyen „nyugisak” az embereik, hajlamos volt úgy vélekedni, hogy ez csak véletlen szerencse, egyszerűen mert valamiért szelídebb egyedekből alakították ki régen a tenyésztésre kiválasztott csoportot.

Mindenesetre akármiért legyen is, de ez jó reklám volt nekik, s így sokan az ő embereiket vásárolták az embert tartani akaró, de féltősebb hekierek közül, hiába hogy az ő embereik nem voltak annyira nagyszeműek. Egyedül emiatt nem mentek még csődbe a feltörekvő Tenyészember Rt mellett.

Mégis, az elnökük nagyon nyugtalan volt, és nemegyszer sürgette Trincit, hogy mi lesz már az ES megalkotásával, mert az lenne az igazi! Akkor aztán a Tenyészember Rt labdába sem rúghatna!

- Egyelőre nem tudom hogy mit tehetnék - tárta szét a karját Trinci - mert ami az agyméretet illeti, az embereim agya már elérte azt a súlyt, ami egy felnőtt heki agyának súlya, sőt, mostanára már jó kétszáz grammal nagyobb is annál, úgy tűnik hogy mi sem akadályozza hogy ne csak értelmesek legyenek, de kellő tanulás után akár zsenik is! De valamiért ez nem megy nekik. Én mint pszichológus úgy látom, hogy az ok az, hogy nem tudnak kommunikálni. Kommunikáció nélkül egyszerűen nincs értelem, erre utal minden bizonyítékunk! És én nem vagyok génebész, főnök, én értek valamit a genetikához, de nem az a specialitásom, márpedig itt a genetikusokon múlik minden, mert ha nem sikerül olyan embert előállítaniuk, ami képes a rádióhullámok vételére és kibocsátására, akkor soha nem fogják tudni megtanulni a beszédünket, és soha nem lesznek értelmesek! Márpedig az ember ezen a téren tökéletes hátrányban van velünk szemben, mert egyáltalán semmiféle olyan szerve nincs, ami alkalmas lenne erre! A genetikusaim naponta próbálkoznak egy egész sereg módszerrel, de egyelőre teljes csődöt mondtak! Szóval főnök már ne haragudjon, de őket szidja, mert én ígérem hogy amint lesz egy olyan emberem amelyiknek meglesz ez a szerve, én azt kinevelem értelmessé! Pszichológus vagyok, ez a dolgom! Ez, nem a genetika!

- Hát idefigyeljen Trinci, miért nem próbálkozik meg anyja találmányával, az írással?! Hiszen az is kommunikáció!

- Ó, drága főnök úr, ez már nekem is rég eszembe jutott! De nem megy. Az írás végül is a gondolatközlés másodlagos formája, okvetlenül kommunikációs felépítmény, az alaphoz, a rádióhullámokhoz képest! Próbáltam, bár nem nagyon hittem benne; és sajnos igazam lett! Amíg meg nem tanul beszélni egy ember, addig nem tud megtanulni írni-olvasni! Azt sem tudja, mit akarunk tőle! Addig eljutottam, hogy megértenek bizonyos gesztusokat, például ha megcsapok magam mellett a padot, akkor megérti az ember hogy azt akarom hogy üljön mellém. Ha kinyújtom a tenyeremet felé, megérti hogy kérem tőle ami nála van. Ha a távolba mutatok kinyújtott mutatóujjal, megérti hogy fel akarom hívni valamire a figyelmét. Ezeket megérti mert ilyesmi gesztusokkal a vad emberek is élnek. Ezt a jelbeszédet sikerült tovább fejlesztenem, sok más gesztust is meg lehet nekik tanítani. Sikerült az is, hogy különböző színű és alakú műanyag lapocskákat szimbolikus jelentéssel ruházok fel a számukra, s ezekből ha összerakok egyszerűbb mondatokat, azokat megértik, s ők is összeraknak nekem egyszerűbb mondatokat.

- Nagyszerű!

- Á, ne gondoljon bonyolult dolgokra! Olyasmikről van szó hogy például „nyit ajtó”, ha ki akar menni; meg hogy „még étel” ha enni akar, és hasonló, tehát mint amikor egy kisgyerek beszél nekünk. Ráadásul ritka makacs egyedek ezek az emberek, mert néha egyszerűen nem hajlandóak elfogadni egy-egy szimbólumot, például hiába neveztam el a hűtőszekrényt a

legértelmesebb emberemnek úgy, hogy „hideg-láda”, ő makacsul újra meg újra úgy nevezi hogy „étel-láda”, mert úgy látszik számára fontosabb hogy abban étel van, mint hogy hideg! És az is megnehezíti a dolgomat, hogy mintegy tizenötéves koruk után csak a nőtényekkel foglalkozhatom, mert az ennél idősebb hímek állandóan csak párizni akarnak már velem! S az sem jobb ha van velem egy embernőtény, mert akkor meg egyik sem figyel rám, csak egymásra! Ám nem ez a legnagyobb gond, hanem az, hogy így minden egyes műanyaglap egy-egy önálló szó vagy fogalom, s nem betűk sorából áll, mint az írásnál. Vagyis így az embereknek annyi különböző alakot kell megjegyezniük, ahány fogalmat a fejükben tartanak, ez pedig erősen korlátozott, semmiképp sem több mint néhány száz. Azt viszont hiába próbáltam nekik megtanítani, hogy igazából olvassanak, hiába csináltam külön a számukra szétrághatatlan műanyag betűket! Úgy látszik az olvasást csak tudatos erőfeszítéssel lehet megtanulni, annak, aki akarja is ezt, de ahhoz hogy akarja, el kéne tudni magyarázni neki hogy ez milyen jó, hogy megéri a fáradságot, s ezt csak annak lehet, aki már tud beszélni!

Így álltak tehát a dolgok, amikor Trinci úgy gondolta, hogy néhány napra szabadságot vesz ki, mert pihenésre van szüksége. Arra készült ugyanis, hogy életében először szüljön, azaz hogy tojást rakjon. Ez elég későn volt nála, mert a hekir nők többnyire jóval korábban szülnek először, de hát Trinci elfoglalt kutató volt! S már jókora volt benne a tojás, ezt mutatta minden röntgenfelvétel. Néhány napon belül le kellett raknia azt. Ilyenkor minden hekir nő félrevonult néhány napra, fizetett szabadságra, s erre a jogot maga a hekir alkotmány biztosította nekik, legalábbis abban az országban, ahol Trinci lakott. És úgy vélte, ettől nem is lesz még semmi fennakadás a Haszonember Rt munkájában.

Le is zárta átmenetileg a folyó ügyeket a cégnél, hazaautózott, megállt a háza előtt, kiszállt a kocsiból...

S ebben a pillanatban valaki melléugrott a járdáról, kicsavarta a kezéből az indítókulcsot, durván félrelökte, bepattant a kocsiba, beindította, és elhajtott vele!

Ezt Trinci nem tudta megakadályozni. A durva fellökéstől ugyanis rázuhant a járda kövére, de olyan szerencsétlenül, hogy eltört a jobb karja, miközben meg akarta akadályozni hogy a hasára zuhanjon. Így aztán mégis a hasára zuhant, s ettől rögvest meg is roppant benne valami, hallotta is ezt és érezte is!

- A gyermekem! - sikoltotta. Majd máris érezte hogy megindult nála a szülés...

Semmi esetre sem tudott az autótolvajjal törődni! Mások sem azzal törődtek, hanem akik látták, azonnal mentőt hívtak.

A kórházban aztán Trinci megszülte gyermeke tojását, néhány nappal korábban mint azt kellett volna; ám ennél nagyobb volt a baj, hogy a tojás csúnyán megrepedt az ütéstől! Tartalmának egy része ki is folyt. A kórházban természetesen voltak az efféle sérült tojások ellátására speciális inkubátorok, bele is tették oda Trinci tojását, de az orvosok nagyon csóválták a fejüket, s mondták Trincinek, hogy jobb lenne, ha inkább lemondana erről a gyerekről, s elvetetné, mert lehet hogy nyomorék lesz! A hekiroknél ez az „elvetetés” ilyenkor úgy zajlott volna, hogy egy infrásütőszerűséggel megalvasztják a tojást, vagy a benne már valamennyire kifejlődött fiókát; ez tökéletesen fájdalommentes lett volna a számára.

Igenám, de Trinci azon nők közé tartozott, akik úgy vélték, hogy a gyermek a tojásban is él, nemcsak azután hogy kibújt onnan; s azt is meg kell mondjuk hogy a hekirok tojásában már a tojás megszülésekor valóban majdnem készen van a gyermek, a tojás anyagának csak egy része kocsonyás még. És belegondolt hogy milyen nehézségek árán hordta ki eddig ezt a jókora tojást, és hogy ez az első gyereke lenne, és ezért megkérdezte:

- Mekkora az esély rá hogy nem lesz baja?

- Talán nyolcvan százalék.

- Hát akkor pedig jóval több ez mint a másik húsz; hátha sikerül! Tegyenek meg mindent érte, doktor úr!

S így aztán a maga idejében meg is született Trinci gyermeke, egy helyes kislány. Trinci úgy nevezte el, hogy Gigi. És nagyon örült, mert Gigi minden szempontból egészséges kislánynak látszott.

Sajnos valóban csak látszott! Nagyon hamar kiderült ugyanis, hogy bár Gigi külsőre valóban makkegészséges, de sajnos mégis nyomorék! Sőt, súlyosan az! Mert bár tökéletesen megértett mindent, amit a hekírek mondtak neki, de ő maga majdnem néma volt! Alig tudott beszélni! Tudott ugyan, de csak „suttogva”, olyan gyengén tudta csak sugározni a hekir kommunikáció alapját képező rádióhullámokat, hogy azokat egyetlen méter távolságról is csak akkor lehetett érteni, ha a másik hekir nagyon figyelmesen „fülel”, és nincs is a közelben másik hekir, aki épp maga is sugároz valamit!

Az orvosok szerint mindez Trinci balesetének volt köszönhető.

Az autótolvajt különben megtalálták később, és le is sittelték, de Trinci hiába követelt kártérítést tőle Gigi állapota miatt, mert egyrészt nem lett volna miből kifizetnie, másrészt a bíróság sem ítélte meg, mert azt mondták, hogy bár az összefüggés Gigi némasága és a tolvaj ténykedése közt valószínűsíthető, de nem bizonyítható! Továbbá a szándékosság is kizárható, mert a tolvajnak biztos hogy csak az autó kellett, és nem Trinci lányának megnyomorítása volt a célja!

Trinci nagyon igazságtalannak tartotta, hogy a tolvaj büntetését még csak nem is súlyosbították emiatt.

Mindenesetre a tolvaj ellen Trinci tenni mit sem tudott, s különben is, a baj már megesett! Fogalma sem volt hogy mit tegyen Gigi érdekében. Az ilyen esetekre az volt a szokásos módszer, hogy felerősítenek a kisgyerek testére valahová egy kis rádióadóvevőt, amin ha megnyom egy gombot a gyermek, akkor amíg azt nyomva tartja, addig a készülék érzékeli a gyermek gyenge rádióhullámait, és ezt aztán felerősítve tovább sugározza. Kétségtelen hogy ez bizonyosfokú, nem is megvetendő segítséget nyújtott a „gyenge hangú” hekir gyermekeknek, ugyanakkor mégis nehézkes volt. Először is, mindig ha beszélni akart, le kellett nyomnia a gombot. Ha ugyanis állandóan sugárzott volna a készülék, az zavarta volna a többi hekírt, mert számukra olyan lett volna, mint az embereknek az, ha valaki állandóan kiabálna a társaságukban. Aztán meg a készülék nem sugározhatta ugyanazon a frekvencián az üzenetet mint amin fogta a gyermektől, mert akkor interferálódtak volna a rádióhullámok, vagyis a gyermek eredeti frekvenciájánál magasabban vagy mélyebben sugárzott, ez azonban épp olyan volt a hekíreknek, mintha egy emberek számára készült erősítő magasabb vagy mélyebb irányba torzítaná el a hangot. Érteni értették ugyan a hekírek, de torznak tartották. Továbbá, figyelni kellett rá hogy a készülék eleme ki ne merüljön, hogy a készülék el ne törjön, el ne ázzon, emiatt nehézkesen lehetett használni esős időben, fürdeni meg egyáltalán nem lehetett vele. Akkor sem volt használható, ha a hekir mindkét keze foglalt volt valami munka miatt, hisz akkor nem nyomkodhatta mivel a gombot. S ami a legfőbb: ezt az egészet csak a hekir gyermek öt-hat éves korától adhatták annak a kezébe, amikor már egyáltalán megértette kissé, hogy miről is van szó!

Trinci természetesen beszerezte ezt a készüléket Giginék, nem is egy példányban mert hátha eltörik, ám mert a kicsi még nagyon fiatal volt, nem adta a kezébe. És nagyon szomorú volt, hogy nem tehet többet a lányáért, ugyanakkor mégis úgy érezte, helyesen döntött, hogy hagyta

megszületni, mert nagyon szerette Gigit. Ráadásul Gigi hekir fogalmak szerint gyönyörű kislány volt, ezen kívül nem is volt semmi más baja, sőt, makkegészséges volt.

S ekkor látogatta meg Trincit egy bizonyos alapítvány munkatársa, aki a süket és/vagy néma hekiriek intézetéhez tartozott. Felajánlotta hogy Trinci ha akarja, beadhatja oda Gigit. Ez olyasmi lett volna, mintha állami gondozásba adja, csak épp nem adná örökbe, látogathatná akármikor, de nem volna vele többé gondja. Ezt az intézetet az állam is támogatta sok pénzzel, ennek ellenére elég sokat kellett volna fizessen Trinci Gigi után, de - az alapítvány munkatársa szerint - Trincinek ez meg sem kottyant volna, mert jól keres a cégénél, ráadásul így e fogyatékos gyermek nem veszi el az idejét a kutatásaitól! És élénk szavakkal ecsetelte, hogy ez mennyire jó lenne Giginak is! Milyen szép helyen lakna, mennyien szeretnék ott őt, olyan gyerekek közt lenne akik maguk is fogyatékosok, tehát nem néznék ki a közösségből, megtanítanák a hanghullámokkal folytatott kommunikációra, amit kifejezetten az efféle gyerekek számára fejlesztettek ki...

- Hogyan mondta?! - kapta fel a fejét Trinci.

Az ügynök elismételte.

- Ez érdekelné! Holnap megnézem azt az intézetet! - pattant fel Trinci, és izgatottan kezdett el járkálni, holott tudta, hogy esze ágában sincs oda beadni a gyermekét. Nem azért szülte hogy ne ő nevelje!

Másnap meg is nézte az intézetet, s tapasztalta hogy a fogyatékos hekirgyermek kiválóan cseverésznek egymással a hanghullámok útján, bár ő maga ebből semmit nem értett! S emiatt döntő kísérletre szánta el magát.

Nem adta intézetbe Gigit, de megvett minden szükséges anyagot ami kellett ahhoz hogy megtaníthassa neki e kommunikációs formát, még ő maga is beiratkozott egy ilyen tanfolyamra, sőt, nemcsak ő, de Bixi mamája is. Minden feltétel adott volt hozzá, hogy Gigi megtanuljon hangokkal beszélni, mert a hangképző szervei épek voltak. Ám Trinci nemcsak ezt tette: kihozott magához a Haszonember Rt emberei közül egy mindössze hat hónapos embercsecsemőt, és azt is elkezdte nevelni Giginel együtt, mintha csak a testvére volna! Ugyanúgy beszélt hozzá, természetesen nem hekir módra, nem rádióhullámokkal, hanem hangokkal. Ennek ellenére Gigi természetesen megtanulta megérteni a rádióhullámokkal folytatott hekir beszélgetést is, mert tanulta ezt a többi hekirtől, de anyjától és Bixi nagymamájától kizárólag akusztikai beszédet hallott, s mert ezt születésétől tanulta, ez neki éppoly jól ment, mint az a másik. Sőt, jobban, mert azt inkább csak értette, de ha nem használta a hangosbeszélőjét, akkor szegény csak „suttogni” tudta azt.

Trinci elképzelése az volt, hogy ha ez az emberkölyök Giginel együtt nő fel, akkor ha egyáltalán képes egy ember megtanulni valahogy beszélni, akkor így megtanulja azt. A biológiai vizsgálatok szerint ugyanis az emberek beszélőszervei rengetegféle különböző hang kiadására képesek, eképp tehát kialakítható a számukra egy hangokra épülő kommunikációs forma!

Mindez persze nem volt egyszerű menet! Bixi elkeseredetten ellenkezett.

- Elment az eszed, lányom?! Egy vadállatot akarsz a csecsemő mellett nevelni?! A legveszélyesebb ragadozók egyikét?! Azt, amit sokan csak úgy neveznek hogy „pucér gyilkos”?!

Ez persze az emberek szörtelenségére volt célzás.

- Egészen más ám az, ha csecsemő korától mi neveljük...

- Nem más! Nem is egyszer történt már ilyen kísérlet, de idővel mind tragédiával végződött! Amikor már elég nagy lett az ember, megölte a gazdáját, s ha mégsem, akkor csak azért nem, mert már amikor még nem is volt felnőtt méretű, már akkor is megölte a gazda hekirgyer-

mekét, néha még meg is ette, s ezután természetesen lepuffantották! És én nem akarom hogy ez legyen az unokámmal! Ő csak ne legyen embercsemege!

- Nem lesz az. Egészen biztos hogy nem lesz. Jól átgondoltam mindent. Tudd meg ugyanis, hogy akit nevelek, az nem közönséges embergyerek! Az Ember Sapír program legígéretesebb példányát hozom ide, azt tehát akinek a legnagyobb az agya, már persze életkorához képest, s tudd meg anyám hogy az embercsecsemők nagyon gyámoltalanok! Az első két-három évben még semmi félnivalónk tőle, sőt, a lányomnak sem! A mi lányaink előbb tanulnak meg járni mint az emberek, s előbb is nőnek! Amíg az ember öt éves nem lesz, addig a mi lányunk lesz az erősebb és nem ő! Utána természetesen gyorsan le hagyja majd Gigit az ember, de addigra már az is kiderül, hogy van-e igazi értelme! Tud-e beszélni! És ha nem, akkor egyszerű a helyzet: visszaviszem az intézetbe, mielőtt veszélyes lehetne! Ha viszont eddigre lesz legalább annyi értelme mint egy közepesen gyengeelméjű hekirnek, s ehhez még szelíd is lesz, márpedig a mi embereink aránylag könnyen kezelhetőek, nos, akkor semmi félnivalónk, mert mint értelmes lény, testvérének tekinti Gigit, akivel együtt nőtt fel!

Bixi még tovább is tiltakozott, de Trinci hajthatatlan volt. Még azt is lenyelte, amikor anyja azzal vádolta, hogy fel akarja áldozni a tudományos karrierje oltárán Gigit.

- Nem tagadom hogy jót tesz majd e kísérlet a karrieremnek - mondta Trinci - de nem erről van szó! Hanem képzeld csak el, Gigi szegény idővel rádöbben hogy ő csökkent értékű, állandó kisebbségi komplexusa lesz, de ezt ellensúlyozhatjuk, ha az övé lesz az első, és sokáig egyetlen ES! Lesz egy nagy, erős barátja, akivel nem is nagyon tud majd más beszélni, mint kizárólag ő! Hohó, ez nagy dolog ám!

- Megfertőzték az agyadat a fantasztikus filmek! - toppantott mérgesen a lábával Bixi.

Ám az ember mégis megérkezett a lakásba. Helyes kis fiúcscecsemő volt, bár Trinci jobb szeretett volna lányt. De ennek volt a legnagyobb agya. Úgy nevezte el, hogy Zax.

S ezután bizony jódarabig nem történt semmi különös! Évekig. Hacsak azt nem számítjuk, hogy Zax megtanult beszélni! És úgy tűnt, hogy bizony semmivel sem kevésbé értelmes, mint bármelyik hekirgyermek. Bár az is igaz, hogy a beszéd tudományát csak mintegy öt esztendőskorára sajátította el tökéletesen. De ennek oka nem annyira benne rejtett, mint inkább abban, hogy eleinte még Trinci és Bixi sem nagyon tudta a hekir süketnémabeszédet, tehát a hanghullámokkal szólást, keveset tudtak csak szólni Zaxhoz, s azt sem valami jó hangsúllyal, sokat ügyetlenkedtek, s hát ha a tanár sem tudja az anyagot, hogy is tudná azt akkor tőle megtanulni a gyermek! Gigi és Zax tehát lényegében egyszerre tanulta e beszédet Trincivel és Bixi mamával.

Megkönnyebbedett volna a dolguk, ha felfogadnak maguk mellé egy e beszédmódot már jól ismerő süketnéma pedagógust, de ezt Trinci nem akarta. Úgy gondolta, jobb ha egyelőre még titokban tartja ezt az egészet. Mindenesetre mint pszichológusnak, volt annyi esze hogy sejtse ő is, hogy jobb tanár mellett az embergyerek is hamarabb tanult volna meg beszélni, úgy gondolta hogy talán már hároméves korára is megtanulhatta volna ezt, vagyis eképp cseppet sem lehetetlen az értelmes emberek előállítás! Sőt, igazság szerint már mindegyik kellően nagy agysúlyú ember értelmesnek mondható potenciálisan, kizárólag az kell hozzá hogy beszélni is megtanuljanak eképp, s máris értelmesek lesznek!

Mikor aztán a kis Zax még a szorzótáblát is megtanulta, s hozzá még a betűkkel is megismerkedett valamennyire, - hát akkor minden kétsége eloszlott. Az emberek igenis képesek az értelmessé válásra!

Mindenesetre a beszélni tanulás egyáltalán nem volt minden akadálytól mentes ügy. Mert az igaz hogy az emberek hangcsatornája számtalansokféle hang kiadására volt képes. Hangterjedelme azonban jelentősen eltért a hekir hangképző szerveinek produktumától. Még hozzá nem is egyféleképp!

Először is, képes volt sokkal mélyebb hangokat is kiadni mint a hekiré. Másodszor, teljesen képtelen volt kiejteni egy ember egy egész sereg magas hangot, amit a hekir könnyedén kimondtak. A hekir ugyanis nem véletlenül származtak a madaraktól: a hangokkal való hekir beszéd is jelentősen hasonlított a madárcsiripeléshez, mert egyrészt lényeges hányada hangzott nagyon magas tartományokban, másrészt alig volt benne mássalhangzó, de volt benne temérdek magánhangzó. Az emberek torka azonban úgy tűnt legfeljebb húsz-huszonöt-féle magánhangzó kiejtésére képes úgy, hogy ezeket az emberi fül egyértelműen képes megkülönböztetni egymástól, de még jobb ha az emberi beszédben nincs tíznél több sem ezekből. Viszont az emberek képesek egy egész sereg különböző olyan zöngés vagy zöngétlen zörejt produkálni a szájukkal, melyek mássalhangzóknak tekinthetőek, s ezeket jól meg is tudják különböztetni a fülükkel! Ez az emberek számára amiatt sem szokatlan, mert hasonló a különböző mormogásokhoz, vakkantásokhoz, hörgésekhez, üvöltésekhez, melyekkel a vad emberek is gyakran élnek egymás közt.

Mindezek felül pedig egy ember egyszerűen képtelennek tűnt olyan sebesen trillázni, tehát beszélni, mint egy hekir! Hekir fülnek az emberek beszéde annyira vontatott és lassú volt, hogy szinte kinszenvedés volt végighallgatni és értelmezni, még akkor is, ha az ember úgy érezte hogy ő maga olyan sebesen hadar ahogy csak bír!

Ami tehát az eredeti hekir süketnémanyelvet illeti, Trinci hamar rájött, hogy azt jelentősen át kell dolgozni az emberek számára. Mindenekelőtt muszáj volt kihagyni belőle azokat a hangokat, melyeket Zax nem tudott kiejteni. Ez azonban még egyszerű volt, mert egyszerűen lecsúsztatta az egész hangtartományt két oktávval. Ebből még semmi baj nem származott, mert Zax megértette ha Trinci vagy Gigi mondott neki valamit a maga magas hangjaival, csak amikor válaszolt nekik, akkor tűnt hekir fül számára az valami mély dörmögésnek. De azért meg lehetett érteni. Ami viszont a Zax számára kiejthetetlen magánhangzókat illeti, itt bizony nem volt mese, ezeknek is búcsút kellett mondani, s némelyik helyett a hozzá legközelebb álló kiejthető magánhangzót tanította meg neki egy-egy szóban, vagy hagyta hogy Zax ezek helyett valami többé-kevésbé ezekhez közel álló mássalhangzószerűséget ejtsen!

Mindezeknek az lett a következménye, hogy Zax megtanulta ugyan a hekir süketnémanyelvet, de csak érteni! Ami a beszédét illeti, az eredeti süketnémanyelv helyett egy félelmetesen torz valamit beszélt, amit a vele közeli kapcsolatban levő személyek, tehát Trinci, Gigi, Brix és még néhányan gond nélkül megértettek ugyan, mert vele párhuzamosan tanulták, de mások csak akkor érthették meg, ha alaposan odafigyeltek. Illetve, ez természetesen csak a szavak egy részére vonatkozott, mert bőven voltak olyan szavak, melyeket eredeti formájukban is gond nélkül ki tudott Zax mondani. Emiatt aztán ha beszélni kezdett, az hamar kiderült hogy ő beszél, mert a szavak jelentős részét fel lehetett ismerni, s még sokkal többnek a jelentése kideríthető volt a szövegösszefüggésből. Akadt viszont néhány szó, melynek jelentése valóban csak sejthető volt és jelentős agymunka után lehetett csupán rájönni.

Trinci különben szerkesztett egy olyan készüléket Zax számára, ami egy fülhallgatóféleség volt. Ha ezt bekapcsolta, akkor az állandóan tolmácsolta neki hanghullámokkal azt, amit a környezetében levő hekir rádióhullámokkal kommunikáltak, tehát lényegében ez egy speciális rádióvevő volt. És lett Zaxnak olyan készüléke is, amibe ha belemorogta amit közölni akart, akkor ez lefordította a hekir rádióhullámokra ezt, ez tehát egy kis rádióadó volt.

Ami Zax családi kapcsolatát illeti, Trincit simán édesanyjának tartotta, Brix pedig a nagymamájának. Eleinte sok gond volt mégis vele, mert számos alkalommal kegyetlenül megrúgta

Trincit még csecsemőként, bár nem rosszindulatból; ám egy gyenge csontú hekirnek ezek is szörnyen kellemetlenek voltak, és Trinci bizony hetekig komoly kék foltokkal járkált! A hekir csecsemők bizony messze nem olyan vadak mint az emberi csecsemők, ezt meg kellett állapítsa! Brixin nem is vállalta hogy tisztába tegye ezt a kis szörnyeteget. Ám amint kicsit is értelmes lett Zax, máris semmi baj nem volt vele, még akkor sem lett semmi baj, amikor az első fogai kinőttek, holott Brixin nagyon félt tőle hogy Zax majd összeharapdálja az unokáját!

Sokszor játszottak is Gigi és Zax, henteregtek a földön, és ilyenkor nemegyszer sírás lett a dolog vége; de ilyenkor még nem Gigi sírt hanem Zax, mert az első nagyjából öt esztendőben valóban sokkal gyorsabban cseperedett Gigi mint Zax, tehát erősebb volt a kislány. Azután viszont alig két év alatt messze lehaladta erőben Zax Gigit, bár a hekir leány mindig magasabb volt legalább néhány centivel mint ő. Sőt, még vastagabbnak is látszott, tudniillik a dús tollruhája miatt. Igazi dundi, sőt dagi volt Zax mellett. De mit sem számított ez, ha emellé izma szinte semmi nem is volt az embergyermekhez képest! Holott Zax még csak nem is a harci emberek tenyészvonalából származott, és nem is izmosította magát az erőnléte fokozására, egyszerűen csak ő ember volt és nem hekir. Nemegyszer megtette csak úgy mulatságból hogy egyszerűen a feje fölé emelte Gigit, aki ekkor még nem volt csak alig tíz kiló, kissé még labdázott is vele, s ezt Gigi sem bánta ha Zax nem szorította meg nagyon a markával; sőt, élénken visítozott, kacarászott boldogságában. És Zax nem élt vissza az erejével. Az emberkölykök közt szokásos féltékenység fel sem merült köztük, egyszerűen mert nem irigyelhatték meg egymás ételét, Trinci ugyanis nagyon eltérő kosztot tartotta őket. Zax nem szerette a különböző csigákat, nyers kagylókat, férgeket, pondrókat, bármilyen étvágygerjesztően vonaglottak is ezek előtte a tálkán, jobb szerette ehelyett a nyers húst, természetesen kellően apróra vagdalva. Nemsokára kiderült azonban, hogy még ennél is jobb szereti a sült húst! Ez úgy derült ki, hogy egyszer a hűtőből kiszedtek neki egy fagyott húst, de ezt így nem tudta megenni, Trinci berakta hát azt egy fazék vízbe hogy kiolvassza a számára. De valamiért ott felejtette a gázon, a víz elfőtt róla, a hús egy része megsült... és Zaxnak már az arcán is látni lehetett amikor a konyhába lépett, hogy finom illatot szimatol! Ezentúl pedig már nem is kapta másként a húst mint sültve vagy főzve, mert ez civilizáltabb volt.

Gyümölcsöket is szívesen evett. De voltak olyan gyümölcsök, melyeket ehetetlennek tartott, holott Gigi azokért lelkesedett a legjobban. S kiderült az is, hogy van a kertben néhány dísznövény, melyeknek bogyóit a hekir nem ették, de Zax nagy élvezettel csemegézi őket. Nem sok ételen veszhettek tehát össze! S amit mégis ettek mindketten, azokból bőségesen kapott Gigi is és Zax is, erre Trinci mindig különösképp ügyelt. Nehogy emiatt elfogja egy dühroham Zaxot, és kitekerje a lánya nyakát!

Idővel aztán Brixin mama is megbarátkozott Zaxal, pontosan akkor, amikor az megtanulta az írás-olvasást. Hiszen ezt ő, Brixin találta fel! Rögvest kezdte Zaxot egy fölöttébb barátságos valakinek látni, az ő nagy és erős fiacskájának! Épp csak ki nem állhatta ha Zax mosolyog, mert állandóan a hideg futkározott a hátán, ha meglátta annak kivillanó fogait. Nagyon örült is amikor Zax fogai elkezdtek sorra kipotyogni; legnagyobb sajnálatára azonban igen hamar nőttek ezek helyébe más fogak, újak, sőt, még nagyobbak mint a korábbiak!

Bár Zax nagyon nyugodt gyermek volt, semmi esetre sem volt több baj vele mint egy kissé talán élénkebb hekirgyermekkel, de Trinci egyelőre még nem merte engedni, hogy elhagyja házáat és jókora kertjét. Ellenben magához vett még húsz embernőstényt és négy emberhímet, mind csupa csecsemőt, és elkezdte őket is nevelni, tanítani arra a nyelvre amit már Zax is ismert. S már fél éve nevelte őket, amikor komoly fellegek kezdtek gyülekezni az emberprogram fölött. Mégpedig az, hogy Arlek úr egyre hevesebben követelte, hogy Trinci rukkoljon már elő valami eredménnyel az ES megalkotását illetően! El kell ugyanis mondani, hogy Trinci mindezideig egyáltalán semmit nem mondott el az eredményeiről. Titokban tartotta Zax létezését. Ennek oka pedig az volt, hogy cseppet sem volt biztos benne, hogy szabad-e

egyáltalán neki megalkotnia az Ember Sapírt! Mert az igaz hogy Zax már él, létezik, sőt, néhány más embergyerek is jó úton van az értelmessé váláshoz, ez azonban még nem sokat jelent, szükség esetén, fájó szívvel ugyan, de megölheti őket. Mert nem biztos hogy jó lesz az, ha létrejön egy másik értelmes faj is a Rúnya bolygón!

Nem mintha Trinci attól félt volna, hogy egyszer majd az emberek kiszorítják innen a hekíreket. Na de mi lesz, ha visszatér valamiképp a rabszolgaság korszaka, s a hekírek embereket alkalmaznak majd rabszolgaként?! Mert ez ellen berzenkedett Trinci erkölcsi érzéke. De ha ettől eltekint is, nem tagadható hogy az emberek aránylag később serdülnek nemileg. Zax még nem felnőtt hím, csak gyermek. Ki tudja, nem vadul-e meg, ha elkezdődik a férfiasodása! Ha elkezdik a nemi mirigyei termelni a férfi-hormonokat! Nem mondhatja hogy az ES ártalmatlan a hekírekre, ha csak gyermekként ártalmatlan, de felnőttként nem az! Egyelőre tehát nem szólt semmit a főnöknek arról, hogy már lényegében készen is van az Ember Sapír. Annak ellenére nem szólt egy szót sem, hogy Arlek úr nagyon ideges volt, mert olyan híreket hallott, hogy a másik cég, a Tenyészember Rt állítólag már nagyon közel van maga is az értelmes emberek kitenyésztéséhez!

Ez nem érdekelte Trincit. Tudta hogy nem előzheti le őket a Tenyészember Rt. Hiszen már neki is van legalább egy igazán értelmes embere!

Csak hogy ő nem olyan mint más tudósok. Nem rukkol elő egy félig kész felfedezéssel, ha nem muszáj. Itt kérem komoly hatástanulmányokra van szükség. Még néhány évet jobb ha vár, és figyelj Zax viselkedését!

S nemsokára Trinci kapott is bizonyítékot arra vonatkoztatva, hogy egyáltalán nem ártalmatlan egy Ember Sapír! Még az áldott jó, szelíd Zax sem!

Úgy történt a dolog, hogy Zax természetesen nem járt semmiféle iskolába, nem járhatott; Gigi azonban járt iskolába rendszeren, még hozzá nem a süketnémák iskolájába, hanem rendes, közönséges állami iskolába, ahol mert nem volt süket, hallhatta amit sugároztak neki a tanárok vagy a diákok, épp csak amikor beszélt, akkor az erősítő készülékét kellett használnia. Emiatt volt is sok gúnyolódásban része valóban, és anyja, Trinci, azzal tartotta benne a lelket, hogy mondogatta neki, hogy ne törődjön ezzel, mert hiszen az övé az egyetlen igazi ES a világon! Ez nagyon tetszett is Giginak, mert még javában tartott az emberek divatja, minden tele volt az emberekről szóló filmekkel, ezekben többnyire ES-ek voltak az emberek, nem is volt igazi normális gyerek az, aki ne emberposztterekkel ragasztotta volna tele a szobáját, ne gyűjtött volna emberekről szóló képeket a számítógépén, ne ragasztgatta volna tele ilyen matricákkal a tolltartóját, és ne ember alakú figura fityegett volna a kulcstartóján! És neki, Giginak, van otthon egy igazi ES-e!

Tény hogy ez valóban nagyon tetszett a kis Giginak, ám azt tartotta volna az igazinak, ha el is dicsekedhet ezzel, holott anyja szigorúan megtiltotta ezt. Meg is mondta neki, hogy ha ez kiderül, akkor egészen biztos hogy elveszti Zaxot, mert Zax hivatalosan nem is Trincié, hanem a Haszonember Rt tulajdona, s akkor elviszik az intézetbe hogy kísérletezzenek vele!

Ez alaposan megijesztette Gigit, nem szólt egy szót sem az iskolában az akkor már tizenkét esztendőes Zaxról; ám egy nap sírva jött haza. Elmondta hogy néhány vagány kölyök, olyan huligánfélék, az iskolából hazafelé közrefogták, lökdösni kezdték, elvették a zsebpénzét, elvették az erősítő készülékét is hogy így kiabálni se tudjon, s még a lába közé is nyúlkáltak, szerencsére azonban jött arra néhány felnőtt, s erre elszelelték.

Az elrabolt zsebpénz nem volt sok, de Trinci így is megijedt. Igaz, az olyan fiatal hekírlányok mint Gigi, nem lehetnek terhesek egy erőszaktól, nem hogy most, de még sok évig sem, ám semmiképp sem akarta még egyszer ilyen atrocitásnak kitenni a leányát. Már amiatt sem, mert biztos azért kezdtek épp Giginél szemtelenkedni, mert biztosak voltak benne, hogy ha meg-

fosztják az erősítőjétől, akkor nem hozhatja rájuk a rendőröket a kiabálásával! Néhány fiút Gigi fel is ismert, mert azok is egy iskolába jártak vele, de mit sem tehettek ezek ellen, kár lett volna a feljelentésért is, mert nem lett volna ellenük bizonyíték.

Gigi is gondolt erre, s határozottan megmakacsolta magát, hogy ő bizony nem megy többet abba az iskolába, lesz inkább magántanuló!

Na de hát ez nem ment úgy, ahogy egy kislány gondolta, szigorú szabályai voltak annak, hogy ki lehetett és ki nem magántanuló, egyik napról a másikra biztos nem lehetett ezt elintézni; Trinci tehát inkább ezt kérdezte tőle:

- Félsz a vagányoktól, kislányom?

- Nanáhog, hülye is lennék, ha nem félnék!

- És mi lenne, ha volna egy megbízható testőröd?

- Kicsoda?

- Zax.

- Hát lehetne ezt?!

- Igen, megengedem. Még furcsa sem lesz, sokan sétálnak a házi kedvenceikkel ide-oda. Még emberekkel is. De jól vigyázz: Zaxról nem árulhatod el, hogy ES! Az nem tilos hogy legyen egy embered. De nem tudhatják meg, hogy értelmes! Tehát rajta is kell legyen szájkosár és bilincs, mint minden közönséges emberen!

- De anyuci, az semmit nem fog érni, mert akkor nem félnék majd tőle a vagányok!

- Reméljük hogy nem is jönnek majd újra a vagányok, de ha mégis, nem lesz semmi baj, mert olyan bilincset adunk Zaxra, ami csak úgy néz ki mint egy bilincs, de könnyen ki tudja nyitni, aztán akkor már a szájkosarat is leveheti egy mozdulattal! De megmondom neki, hogy ezt csak végszükség esetén tegye, és te is mondd meg neki, jó?!

- Boldogan, anyuci! - ujjongott Gigi. És anyja ezt látva félni kezdett hogy jó ötlet volt-e ezt felajánlania, engedni anyai aggodalmának vagy pillanatnyi bosszúvágyának, mert világos volt előtte hogy Gigi már nemcsak nem fél az iskolába menni, de alig várja hogy jöjjön újra a banda ellene! Mert nem kétli, hogy Zax simán laposra veri egymaga mind a hatot. És Trinci sem kétlette hogy bár Zax még nem felnőtt, még csak valami ötven kilós, de akár tíz kötekedő vagánnyal is végez pillanatok alatt ha akarja, még akkor is ha azoknál akár kés is van. Zax mostanára ugyanis már őt, Trincit is könnyedén felemeli a feje fölé. Már rég nem lehetne itthon tartani, ha nem volna olyan szelíd. Na de Zax úgy tűnik valóban szereti Gigit, és ha látja hogy bántani akarják, akkor már nem lesz szelíd! Ezért Trinci beszélt Zaxszal is, hogy elég ha csak ráijeszt azokra szükség esetén, nem muszáj ám megölnie őket! Zax meg is ígérte hogy mérsékli majd magát, de Trinci aggódott hogy mi lesz, ha elkapja az embert az indulat.

Mindenesetre ezt is felfoghatta kísérletként. Így aztán reggel felöltöztették Zaxot, aki elkísérte Gigit az iskolába.

Fel kellett öltöznie. Hamar rájöttek a hekérek, hogy ha egy ember huzamosabb időt tölt a szabadban, akkor muszáj ruhába dugni még nyáron is, másképp hamar megfázik. Az emberek általában nem szerették a ruhát, de ezen az éghajlati övön muszáj volt nekik. Zax természetesen nem tiltakozott, kisgyerekkora óta hozzá volt ehhez szokva, sőt, éppúgy szégyellte már magát ruha nélkül, mint egy hekír szégyellte volna magát, ha leborotválják az összes tollát.

Az sem volt gond, hogy hol várja meg Gigit. Szokásban volt az iskolában, hogy a gyerekek néha mindenféle házi kedvencekkel együtt mennek oda, olyasféle állatokkal, melyek nagyjából a kutyának-macskának feleltek meg náluk, ezek részére volt egy elkülönített, rácsos

hely, oda bezárhatták őket a tanítás végéig. Oda is érték gond nélkül, s bekerült az iskolaudvaron felállított ketrecbe Zax is, bár eddig még nem volt példa rá hogy valaki emberrel menjen iskolába, meg is csodálták emiatt Gigit, s jelentősen nőtt a kislány becsülete, mert egy ekkora nagy, erős, s láthatóan hím emberrel mert sétálni, s nem fél ennek az erős rúgásaitól!

Mert meg kell mondani, hogy az embertartás kezdeti nagy sikere, divatja után egyre kevesebben mertek embereket vezetgetni az utcán. Voltak ilyenek még most is sokan, de jócskán kevesebben mint eleinte, s még ezek is inkább egy hosszú láncsal kötötték össze az emberük bokáját. Így az ember nem tudta nagyon magasra felemelni a lábát. A rúgása így is veszélyes lehetett, de legalább ritkán halálos. Gigi azonban természetesen nem láncolta meg Zax bokáit. Ez nem volt tilos, a törvény csak a kézbilincs és szájkosár használatát tette kötelezővé. De most bátornak tűnt a többiek szemében.

Az állatörző ketrec természetesen az iskolaudvar legtávolabbi részében volt, ahová ritkán mentek még szünetben is a gyerekek. Most azonban egészen más volt a helyzet: nem múlt el úgy óra, hogy minden szünet legelején ide ne rohantak volna aprók-nagyok egyaránt, s még becsengetés után is csak vonakodva, lassan, ímmel-ámmal ballagtak vissza, alaposan el is késett némelyikük nemegy óráról! Ennek pedig mi más is lett volna az oka mint Zax! Nem mintha bármi különösét is csinált volna, de hát nagy szó volt ez hogy ilyen közelről nézgethetnek egy embert, mert hát ez felért egy állatkerttel, mert ha nagy divat lett is az embertartás a hekírek közt, ne higgyük hogy minden hekir megengedhette ezt a luxust magának, sőt, épp hogy csak a leggazdagabbak; költséges multság volt ez, épp olyan, mint sokkal később a Földön az európai kultúrkörben a majomtartás. Fenemód irigykedtek tehát a legtöbben Gigire hogy neki van egy embere; sőt, nemcsak a legtöbben de gyakorlatilag mindenki.

A baj a nagyszünetben történt meg. Számos gyermek rohant ide most is a tízórajával, és hát természetesen dobáltak Zaxnak is mindenfélét, etették, azaz inkább etetni próbálták. De hát ez nem ment könnyen, mert Zax cseppet sem volt állat, rendelkezett bőven ő is hekíri értelemmel, és mi tagadás, kezdte már nagyon megalázónak tartani ezt az egészet! Főleg mert hallgatta néhány hekir gyermek beszélgetését, a vevője híven közvetítette neki ezek társalgását, olyan szövegekkel, hogy „á, én tökhülye vagyok matekból”, „te, hogy is van az az izé a másodfokú egyenlet megoldóképletével”, meg hasonlók! És bizony az az igazság, hogy magában ezek iránt mély megvetést érzett. Ő ugyanis cseppet sem volt „tökhülye” a matekhoz, még kicsit hülye sem; valójában jóval többet tudott eddigre ebből mint Gigi! Mert ami az otthoni képzését illeti, azt Trinci nem korlátozta az iskolai tananyagra, igyekezett annyi mindent belezsúfolni Zax fejébe, amennyit csak az meg tudott jegyezni! Ennek oka pedig mi más is lett volna, mint hogy tudta, előbb-utóbb be kell mutassa Zaxot mint ES-t, s akkor annál nagyobb az ő dicsősége, minél értelmesebbnek mutatkozik az Ember Sapírja.

Hiába dobáltak hát Zax elé a földre a legfinomabb csemegékből is a gyerekek, Zax fel sem emelte azokat, egyedül akkor tett kivételt, és fogadott el ételt, amikor maga Gigi nyújtott be neki a ketrec rácsán át egy szép, kerek gyümölcsöt, amit nevezhetünk akár almának is, bár természetesen egészen más növény gyümölcse volt, de az alakja nagyjából arra hasonlított. Ezt Zax természetesen elvette Gigitől, mert mitagadás korgott már a gyomra, és megette. Ehhez természetesen le kellett venni róla a szájkosarat, ezt Gigi meg is tette a ketrecrácsra benyúlva. Levehette volna azt Zax is, de nem tette, nem akarta elárulni hogy ezt megteheti. Evés közben pedig ott állt a ketrec rácsa mellett, és hagyta hogy Gigi szeretettel megsimogassa őt. Még az arcát is hagyta, hogy Gigi simogassa, miközben eszik! Ezt aztán pedig soha nem merte volna egyetlen hekir sem. Egy ember fogai közelébe rakni a kezünket, amikor az eszik, és azt hiheti hogy el akarja venni tőle a hekir az ételt - huh, ehhez aztán nem semmi bátorság kell, vagy épp már határozott örültség!

De még ez sem volt minden, mert most Gigi elmosolyodott:

- Ezt nézzétek! - és hirtelen kivette Zax kezéből a már félig elfogyasztott almát. És Zax nem harapta meg emiatt! Sőt, ezután berakta a kezét Zax kitátott szájába, aki egészen gyengén ráharapott a fogaival is, s ezt mindenki elszörnyedve nézte. A hekírek csontjai annyira puhák voltak, még a kezükben is, hogy tudták: Zax ha ráharap Gigi kezére, akkor annak nemcsak a csontjai törnek el, de teljesen kéz nélkül marad!

De erre nem került sor, mert Gigi bántalom nélkül kihúzta a kezét a fogak közül. A döbbenetet látva Zax szélesen vigyorgott. Nagyon helyes, szörnyülködjenek csak! Élvezte, hogy láthatta Gigi boldogságát, amiért most mindenki a kislány bátorságát csodálja. S a vigyorgását látva mindenki hátrahőkölt, mert a fogai elborzasztották a hekíreket.

- Most biztos nem mered a szájába dugni a kezedet! - provokálta valaki Gigit.

- Miért is ne! - és Gigi újra bedugta oda, majd kihúzta. - Ezt akármikor megteszem, ő az én emberem, a mami nekem vette, és szeret engem!

- Nem is igaz, az emberek mind hülyék!

- Na és ES?!

- Á, az csak a filmekben van!

- Én akkor sem félek tőle! Barátok vagyunk!

S ebben a pillanatban jókora szúrás érte Zax fenekét. Egy fiú állt a ketrec előtt, és egy seprűnyéllel szúrta meg, aminek a végére hegyes szeget ragasztott valamivel. És élvezte, hogy hallhatta Zax felhördülését.

- Mit csinálsz! - kiáltotta Gigi. Természetesen szavait fel kellett erősítenie az adókészülékével.

- Nyugi, nem ölöm meg, csak kissé feldühösítem! Azután hencegj azzal, hogy a szájába mered dugni a kezedet!

- Ne kínozd, az állatkínzást bünteti a törvény!

- Pofa be, kis taknyos! Különben is megérdemled!

- Én?!

- Te hát! Vagy nem árulkodtál az igazgatónőnek a bátyámról meg a haverjaimról, pedig azok nem is akartak bántani téged tegnap! Csak egy kicsit játszottak veled! - és ismét beszúrt a ketrecbe a bottal, de Zax most elhajolt előre. A combja azonban fáj, ahol az első, váratlan szúrás érte.

- Ha még egyszer beszúrsz oda, kiengedem az emberemet, és akkor légy bátor vele!

- Aha, szóval megint szemtelenkedel, te néma kis vakarcs! Neked nem is ide kéne járnod suliba, hanem a gyógyóba, a hülyegyerekek közé! Akarod hogy inkább téged szurkáljalak?!

A beszélgetést Zax is hallotta, értette. S most aztán így kiáltott:

- Ha megszúrod Gigit, kibelezlek!

De hát ezt hangokkal mondta, nem értette a fiú, de mindenki hátrahőkölt, mert ez a hekírek számára rémületes bömbölésnek hangzott.

Ebben a pillanatban Gigi azt érezte hogy valaki elkapja a vállait hátul.

- Ez az! Jól van fiúk! Na szóval, most nem ugrálhatsz, tehát jól figyelj! Ma iskola után elmész a nagy parkba a szökőkút mellé! Ott leszek én és a haverjaim. És velünk eljössz majd a lakásomra, és ezután minden nap eljössz amíg csak mondjuk neked! Az emberedet itt hagyod! Világos?! És nehogy ne így legyen, és nehogy árulkodj otthon vagy itt a suliban, mert

megjárod! - azzal lépett egyet Gigi felé, közben a hegyes bottal még egyszer beszúrt a ketrecbe Zax felé...

De nem találta el. Nem, mert meglátszott most, hogy a hekírek nem ragadozóktól származtak. Bár ő azt hitte hogy gyorsan szúr, de Zax számára az igazán nem volt valami gyors! Elkapta a botot a közepe táján, majd teljes erejéből visszalökte azt. S bár a bot túlnani végén nem volt szeg, de az így is belemélyedt a fiú gyomrába, és a háta közepén buggyant ki, egy béldarabka kíséretében. S ömlött a vér belőle mindkét lyukon!

De még fel sem hangzott a sikoltozás, Zax máris nekifeszült a rácsoknak. Az egyiket megfogta két kezével, le sem szedve magáról a bilincset, a szomszédos rácsnak nekitámasztotta a lábait, összeszedte az erejét, s a két rács máris görbülni kezdett, távolodtak egymástól... hiába, azokat afféle kis házi kedvencek számára tervezték, nem emberek fogvatartására! És nem telt el tíz másodperc, Zax máris kint volt a ketrecből, s futni kezdett az után, aki Gigi vállait szorongatta az imént. Holott dehogyis szorongatta már azt, menekült ész nélkül! De Zax pillanatokon belül utolérte. No igen: neki nem úszóhártyás lába volt, nem totyogott a földön, hanem rendesen rohant, sőt, ugrott is ha kellett! A hekír gyermek teljes erejéből rohant, ahogyan csak bírt, de épp annyi esélye volt Zaxszal szemben, mint egy repülni nem tudó, hízott kacsnak a róka ellen.

Pillanatok alatt beérte őt Zax, lökött egyet rajta hogy az repült máris vagy öt métert, egyik lába el is tört amikor a földre zuhant...

- Ne öld meg! - hallotta maga mögött Gigi kiáltását.

Erre Zax kissé észre tért. Megragadta a gyerek tollazatát a melle tájékán hogy annál fogva felemelje, de a tollak rögvest kiszakadtak onnét, ezzel nem csekély fájdalmat okozva. Erre inkább most a hekírgyermek csőrét fogta meg csak úgy fél kézzel, s ezt jó erősen megszorította. Az már megtartotta a súlyát, de a szorítás erejétől a fogás helyén számtalan repedés keletkezett rajta, úgy össze-vissza nyomorodott mint egy szívószál ha összeszorítják, és a csőrben levő hosszú nyelvet is sokhelyütt felhasogatták a csontszilánkok, és Zax marka alól vér bugyogott ki. A maguk rádióhullámos módján a fiú észtiveszejtően sikoltzott. A többi gyerek azonban nem jött a segítségére, tovább menekültek és maguk is sikoltoztak.

Zax odacibálta Gigi elé a gyereket a csőrénél fogva.

- Mondd meg neki Gigi - szólt - hogy adja át a barátainak az üzenetet: ne csak kopjanak le rólad, de ne is mutakozzanak még nagyon messzire se tőled, különben engem küldesz a lakásukba, és velem próbáljanak játszazodni, akkor nem leszek ilyen kíméletes!

S ez Giginak is tetszett!

- Kérj bocsánatot, különben megetetlek az emberemmel! - parancsolta a fiúnak.

- Bocsánat, bocsánat, bocsánat! Kegyelem! - üvöltötte az.

- Szívesen elmegyek a szökőkúthoz, vagy bármelyiktek lakására. De csak az emberemmel. Akarjátok?!

- Nem, nem, nem, bocsáss meg! Kérlek, kegyelmezz!

- Engedd el őt, Zax! - szólt Gigi. S erre Zax felemelte a gyereket, odacipelte egy szemeteskukához, belegyömöszölte, majd felemelt egy akkora követ amit négy felnőtt hekír is nehezen görgetett volna el, s ezt minden különösebb erőfeszítés nélkül rárakta a kuka tetejére, hogy a gyerek ki ne jöhessen onnan. Ehhez már le kellett szednie a bilincseit, de ezt már se a gyerek nem látta a kukából, se más, csak Gigi.

- Szerintem hazamehetünk! - mondta. És Gigi bizony egyetértett ezzel.

Óriási botrány lett az esetből! Annak ellenére, hogy a felnyársalt gyerek nem halt meg, bár műteni kellett az intenzív osztályon, és hónapokig lábadozott. A másik gyerek sem halt meg, igaz viszont hogy bizonyos értelemben rosszabbul járt mint a felnyársalt: mert az ha sokáig is lábadozott, de utána semmi nem látszott rajta, a kukába zártak viszont hiába műtötték meg a csőrét, azon bizony nagyon is nyoma maradt hogy alaposan ríptyára lett szorongatva!

Trincit ellentétes érzelmek kínozták. Egyrészt nagyon örvendett neki, hogy Zax ilyen hatékonyan megvédte a lányát. Másrészt pedig ő is megnézte természetesen a két nyomorékká tett áldozatot, és elszörnyedt attól, amit látott. Zax hiába mondta neki, hogy kifejezetten kímélte legalábbis a másodikat, ez csak még jobban elrémisztette. Mert ha Zaxnak ez a kímélet, akkor mi történhet ha olyan igazán alaposan begurul?!

Természetesen felvetődött a felelősség kérdése is. Rengetegen követelték, hogy a veszett embert lőjék le. Gigi erre kerekperek kijelentette anyjának, hogy ha Zax meghal, akkor ő azon nyomban öngyilkos lesz!

- Ne beszélj hülyeséget lányom, nincs az a pénz hogy hagynám a megölését! S erre nem is kerülhet sor, mert legrosszabb esetben bevallom róla hogy ő egy ES, bebizonyítjuk hogy már a függvénytan alapelemeivel is tisztában van, s ekkor kizárt hogy megöljék, hiszen rendkívüli tudományos értéke van! De még nem szeretnék idáig elmenni, tehát most nagyon okosnak kell lenned kislányom! Bevalljuk az igazság egy kis részét! Mondd azt, hogy Zax egy nagyon jól idomított ember, akinél természetesen van arra is parancs, méghozzá hanggal kiadva, hogy védjen meg téged! Ezt különben főleg amiatt tanítottad meg neki, hogy tudja hogy akkor szabad ölnie és támadnia ha erre kap parancsot, így ugyanis könnyebben megtanulta, hogy ha nincs ilyen parancs, akkor szelíd kell legyen! Mondd tehát azt, hogy amikor a fiúk kötekedtek veled, akkor nagyon megijedtél, s azt parancsoltad Zaxnak hogy védjen meg téged! Ekkor biztos hogy Zaxnak semmi baja nem lesz, mert csak neked engedelmeskedett. Te majd kapsz talán valami igazgatói megrovást, de nem számít.

Nos, a dologból nem igazgatói rovó lett, hanem rendőrségi vizsgálat! A két áldozat nem mert hazudni, bevallottak azok mindent, s hát már rögvest az is enyhítő körülmény volt Zax számára hogy piszkálták. Egészen természetes hogy egy vadállat megdühödik, ha szurkálni kezdik! Mégis mondogattak olyat, hogy biztonságosabb lenne elpusztítani Zaxot. De Gigi nagyon kiállt érte, s végül szabályos bírósági eljárás lett a dologból. Ott a bíró felszólította nem is Gigit, de Trincit, hogy bizonyítsa be mindenki előtt, hogy Zax engedelmes!

- Hogyan? - kérdezte Trinci.

S erre a bíró, aki nem igazán kedvelte az embereket, ezt mondta:

- Nézze asszonyom, az engem nem elégít ki, hogy maguk olyasmiket mutogattak itt hogy ez a Zax nevű ember parancsszóra ide-oda megy, leül és megfordul! Ez ugyanis nem cirkusz! Nem bohócparádé! Itt hekíri életéről van szó! Ha olyan biztos benne maga meg a lánya, hogy ez az ember csak és kizárólag parancsra öl, akkor dugja a fejét a szájába!

- Be se fér oda!

- Akkor a nyakát. Az már befér!

Ez így is volt. A hekírek nyaka meglehetősen vékony volt.

Trinci elsápadt.

- Erre semmi szükség! Hallhatta bíró úr a tanúvallomásokat, Gigi lányom az iskolában nem is egyszer berakta a kezét Zax szájába!

- Az akkor volt, nem most. És nem előttem volt. És az csak kéz volt, aminek az elvesztésébe még nem lehet belehalni! Különb is, lehet hogy az csak ügyes trükk volt! És csak gyerekek látták, akiknek a szava a bíróság előtt nem sokat ér! Nem kötelező megtennie, de ha nem teszi meg, akkor elrendelem az embere kivégzését, mert ha maga sem bízik meg benne, én miért bízzam!

Trinci keze jól láthatóan remegni kezdett.

- Nyugodtan anyuci! - kiáltotta neki a padban ülve Gigi.

- Hát... jól van... bár... ilyesmit... még nem tettem meg...

- Most meg vagyok sértve, mert nem bízol bennem anyuci! - kiáltotta oda neki Zax, akire három hekir is vigyázott, kibiztosított fegyverekkel. Zax természetesen hanghullámokkal kiáltotta ezt.

- Inkább ne tegye, asszonyom! - mondta gyorsan a bíró. - Visszavonom a javaslatomat, hiszen ez egy igazi vadállat, lám, még morog is!

- Nem vonhatja vissza, amit már kimondott! - állt fel Trinci. - Megteszem! De kérem hogy most aztán jól figyeljenek a tévékamerák, mert lássa csak mindenki, hogy egy igazán jól idomított ember, legalábbis ha azt én idomítom, cseppet sem veszélyes! - azzal odalépett Zax mellé.

- Engedjétek csak el a láncát! - mondta az öröknek. - És szedjétek le róla a bilincset is!

- Nem!

- De igen, mert nem akarom hogy emiatt legyen ideges! Sokkal biztonságosabb, ha nincs rajta bilincs!

Megtették, de állandóan célba volt véve a fegyvereikkel Zax.

- Most figyeljétek! - mondta Trinci. - Feküdj le, Zax!

S erre megtörtént a csoda: Zax engedelmesen lefeküdt a padlóra, a hátára, kinyitotta a száját ahogy csak bírta, Trinci pedig maga is lefeküdt, Zax testére merőlegesen, s belerakta Zax szájába a nyakát! És nem is vette ki rögtön, hagyta benne jó sokáig.

- Meggyőző a bizonyíték?! - kérdezte a riportereket, még mindig így fekve. S állta a vakuk villanásait. Majd felült, hasra feküdt, s úgy is belerakta a torkát Zax szájába. Ezután ismét felült, s már jóval nagyobb belső biztonságot érezve, a kezét rakta Zax szájába, s úgy válaszgatott mindenfélére, amit csak kérdeztek tőle. Egy idő után aztán Zaxnak ez már kényelmetlenné vált, rájött a tüsszögés, de előbb felemelte a kezét, kiemelte Trinci kezét a szájából, s úgy tüsszentett. A tüsszögést ismerték a hekir is, s most Trinci diadalmasan mutatott Zaxra:

- Látjátok, még véletlenül sem okoz bennem kárt! Ez egy tökéletesen jól idomított ember, és nem lett volna semmi baj vele akkor sem, ha nem szurkálják, de tudják mit, ha bántja valaki ok nélkül és megöli azt, akkor nem is sajnálom az illetőt! És nem lett volna baj akkor sem, ha nem kiált hozzá a lányom segítségért! Végül is vannak más házőrző állatok is, nem tudom miért olyan csodálatos az, ha egy embert is be lehet idomítani efféle őrző-védő feladatra! Ne akarták volna megerőszkolni a lányomat, s ez az egész nem történik meg!

A dolog vége az lett, hogy Zax alapvetően ártatlannak lett nyilvánítva; Gigit a bíró megfeddte, mert szerint nem volt olyan a helyzet hogy rá kellett volna uszítani az emberét az erőszakoskodó fiúra, ugyanakkor persze Gigi nem kapott ezért semmi büntetést, mert nagyon kiskorú volt még; a két sebesült gyerek sem kapott büntetést, mert kaptak azok úgyis eleget Zaxtól, és az is biztos volt hogy ezután még a közelébe se mertek menni nemhogy egy

embernek de Giginak sem; ellenben kivallották a társaik nevét, akik korábban megtámadták Gigit az iskolából hazafelé menet, s ezeket a bíró javítóintézetbe csukatta.

Ennyi lett tehát a dolog következménye, s az, hogy ezután Gigi már teljesen nyíltan járhatott az emberével, Zaxal akárhova, Zax még a bilincset s a szájkosarat sem kellett felvegye, mert az egész ország megismerte a bírósági tárgyalásról, hogy ez egy bámulatosan jól idomított ember! És Trinci meg Gigi kapott néhány cirkusztól is szerepeket, hogy lépjenek fel ezzel az emberes számmal, hogy a szájába teszik a nyakukat, de Trinci nem fogadta el, mert keresett ő enélkül is elég pénzt. És Gigi nagyon boldog volt, mert rendkívül híres lett, és nagyon sokra becsülte Zaxot, és állandóan csak cseverészett locsi-fecsizett vele, nagyon bőbeszédű volt ahhoz képest hogy csaknem némának született! Még a fiúk sem érdekelték semennyire sem, sőt, nem is barátnőzött.

3. fejezet *Államérdek*

Egyik nap, amikor Zax már tizenhat esztendő volt, s igazán természetes, erős, nyolcvanhatkilós férfi, ismét sétára indult vele a városba Gigi. S amint az utcán sétáltak, megdöbbenő látvány tárult Zax elé: velük szemben egy idősebb hekir nő jött az utcán, kezében egy jókora kosár, s abban egy emberi fej! Egy női fej. Kifejezetten szép arcú nő volt, bár arcvonásai arról árulkodtak, hogy éppenséggel nem volt minden fájdalom nélküli a halála. Nyakának csonkja véres, bár tulajdonképpen nem annyira, hogy emiatt arra kellett volna gondolni, hogy feje levágásába halt volna bele. Valószínűleg másképp ölték meg, és csak azután vágták le a fejét.

Zax úgy megtorpant, olyan hirtelen fordult a hekir nő felé, hogy az megijedt, attól félve hogy megtámadja őt ez az ember, felsikoltott, elejtette a kosarat, és elfutott. Zax nem üldözte. Lehajolt és megvizsgálta a kosárból kipottyant női fejet.

- Ez mi?! - kérdezte aztán Gigit.

- Gyere már, gyere, ne csinálj botrányt! - rángatta a kezét Gigi.

- Mi ez?!

- Elmondom, de gyere már!

Zax megindult előre, és Gigi ezt mondta:

- Csodálom Zax, hogy nem hallottál még erről. A Tenyészember Rt kitenyésztett egy csomó vágóembert. Húsembereket és zsíreembereket. Sok hekir nagyon ízletesnek tartja az emberek húását, főleg különböző fűszernövényekkel ízesítve. Mások meg arra esküsznek, hogy nincs jobb zsír az emberzsírnál! Ez csemegének számított már régen is, mert drága volt az emberhús, s inkább csak a már megunt házi kedvenceket vághatták le, vagy ha valami emberkísérletnél az ember hullája még felhasználható volt táplálék céljára, de hát az a tudományos intézetek munkatársainak jutott. De a Tenyészember Rt mostanában ezerszám dobja a piacra a vágóembereket. Még így sem olcsó, mert mire egy ember eléri a felnőtt méretet, az legalább tizennégy-tizenhat év, de megéri nekik, mert jó áron tudják eladni, s ezek nem valami rágós vénségek, hanem mind fiatalok, omlós húsúak! Ráadásul a hímeiket kis korban kasztrálják, így nem lesz kanszagú a húsuk nekik sem.

- Aha. - morogta Zax.

- Ne vedd a szívedre Zax, gondoldj arra hogy ezek nem ES-ek, nem értelmes lények! Csak az alakjuk olyan mint a tied!

- Ez nem igaz. Ennek a nőnek épp akkora volt a feje mint az enyém, és nagyon csinos is volt! Nekem tetszett! Sokkal szebb volt mint ti hekírek!

- A feje lehet hogy akkora volt, de csak mert a vágóembereket a nagyfejű emberekből tenyésztették ki, ugyanis mi hekírek nagyon kedveljük az agyvelőt, az olyan jó puha mint a kedvenc meztelencsigáink, és így előnyös ha a vágóemberben sok az agyvelő. De attól ez még biztos hogy nem volt értelmes ember, Zax, ne izgulj emiatt, egészen biztos hogy nem volt értelmes, mert ha felbukkanna valahol egy ES, akkor senki nem lenne olyan bolond hogy megegye, annál az messze sokkal értékesebb volna!

Zax nem szólt egy szót sem, csak rosszkedvűen ballagott Gigi mögött; majd amikor hirtelen elértek egy olyan ajtó mellé, mely fölé ez volt kiírva: „húsbolt”, akkor hirtelen lefejtette csuklójáról Gigi kezét, s egyszerűen benyitott oda.

- Hé, állatot behozni tilos! - kiáltotta azonnal a hentes, amint Zax belépett.

- Zax, Zax, gyere ki, mit csinálsz, ne csapj botrányt! Bajod is lehet belőle! - kiabálta neki Gigi kétségbeesetten.

Zax előreballagott a pultig. A hentes egy nagy kést fogott a kezébe, de ennek ellenére is rémülten húzódott a bolt legtávolabbi sarkába. Szemernyit sem kétlette, hogy ezt a vadállatot a vérszag vonzotta ide. És nincs rajta szájkosár, bilincs sem, ó, mekkora felelőtlenség! És megfogadta hogy kiváltja a fegyverviselési engedélyt, s ezentúl pisztollyal a kezében jár ide munkába!

Zax körbenézett. Akadt ott mindenféle állat ilyen-olyan maradványa. De távolabb egy nagy rúdról, mely átérte az üzlethelyiség teljes hosszát, számos kampó lógott le, ezekre pedig egy-egy kibelezett emberi hulla volt felakasztva, úgy, hogy a kampó átfúrta az alsó állkapcsukat, s annál fogva tartotta őket. Voltak ott mindenféle emberek, de főleg szép, fiatal lányok, úgy látszik a nők húsát mégis finomabbnak tartották a hekérek, finomabbnak még a herélt férfiak húsánál is. De azért hím emberekből is akadt itt pár. Két öt-hat éves kisgyereket is látott, ezek biztos különleges csemegének számíthattak, mert háromszor akkora ár volt rájuk írva mint amit a nagyobb emberek húsának kilójáért számítottak fel. Egy nagy ládában kezek és bokák meg bordák voltak egy halomba dobva, tehát a csontos hús, ez volt a legolcsóbb. Egy nagy bödönön piros felirat hirdette, hogy a legfinomabb emberzsírral van tele. A sarokban egy nagy tekercs barna valami fölött ez a reklámtábla állt:

„Emberhaj-kötél, szupererős!”

Zax egy darabig csak nézelődött, miközben Gigi kétségbeesetten rángatta a kezét; majd szó nélkül kiment a boltból, a hentes végtelen megkönnyebbülésére.

- Zax, értsd meg, ezek nem olyan emberek mint te, nem értelmesek, nem érezhetsz sorsközösséget velük... - magyarázta neki Gigi.

- Akkor kivel kell sorsközösséget éreznem, a hekérekkel talán?!

- Igen, mert az értelem a lényeg, s mi egyformán értelmesek vagyunk!

- De én akkor sem vagyok hekír. A hekérek nem fogadnak engem be a társadalmukba. És hekérek közül párom sem lehetne.

- Úgy szeretlek, mintha a párom volnál! - mondta gyorsan Gigi.

- Aha. Le is feküdnél velem?! - mordult rá Zax mérgesen.

- Hát, izé... erre még nem gondoltam, de... végül is... hallottam már róla hogy némelyek párzanak emberekkel... bár még nem láttam olyan pornófilmet... szóval, ezt kapásból nem tartom lehetetlennek, de még nagyon meg kell gondolnom, mert izé... szóval érted, ugye! - és Gigi igen kínosan érezte magát.

- Gigi, lehet hogy rá tudnálak beszélni erre, csak hogy én nem akarom ezt. Lehet hogy megtennéd ezt nekem barátságból, s biztos hogy megtennéd félelemből, ha fenyegetnélek. Lehet hogy magadtól is javasolnád egyszer, kíváncsiságból. De egészen biztos hogy nem tennéd meg azért, mert magad is erre érzel vágyat, mert bennem életed társát látnád! De még ha valami perverz csoda okán így is kezdenél érezni valaha, akkor sem volna semmi értelme, mert soha nem szülhetnél gyermeket tőlem! A te társad tehát csakis egy hekír lehet, az enyém meg csak egy ember! Nem tehetek hát úgy, mintha nem érintene erősen érzelmileg, amikor egy embert lemészárolva látok, pláne ha az egy olyan ember, aki az én ízlésem szerint kifejezetten csinos nő! Akkor csak arra tudok gondolni, hogy milyen jól érezném magamat a társaságában!

- De egy szót sem tudnál beszélgetni vele, mert nem értelmes!

- De legalább párzani tudnék vele, és az is jó érzés, és utána szülne gyerekeket, akiket már felnevelnék értelmesekké! Különben is: csak amiatt nem értelmes, mert nem nevelték azzá! Értsd meg Gigi, hogy magányosnak érzem magamat!

- De Zax, hiszen már harminc társad is van, Trinci javában neveli őket, és vannak köztük csinos lányok is, te mondtad hogy csinosak, sőt, több ott a lány mint a fiú, és nem is mind csecsemők, legalább a felük megvan már tíz éves is!

- Akkor is még sok évet kell várnom rájuk. És ez akkor sem teszi meg nem történtté azt az embermészárlást, ami folyik szerte a világban!

És Gigi hiába beszélt Zaxnak, Zax napokon át nagyon komor maradt, és nagyon lassan enyhült meg a kedélye. Gigi már-már félni kezdett tőle, bár vele Zax mindig barátságosan viselkedett még ezek után is. Mindenesetre figyelmeztette Trincit, hogy nehogy bármi emberből készült táplálék kerüljön be hozzájuk, mert annak nem volna jó vége! Trinci megnyugtatta, hogy soha még nem ettek olyat, de nem is szándékozik ilyet tenni.

Trinci sokat beszélgetett maga is erről Zaxszal, s ennek eredményeképp megállapította, hogy semmi különös nem történt - mindössze valóra váltak azok a félelmei, melyeket már Zax egészen picike korában megfogalmazott magának! Arról van szó ugyanis, hogy Zax egyre inkább serdül, „felnőttesedik”, mind hevesebben működnek a nemi mirigyei, egyre inkább vonzódik az embernőstények iránt, persze hát hogy hevesen érinti érzelmileg, ha egy olyan nőt lát halva, akit boldogan elfogadott volna társául!

Ez még érthető is úgy hekirileg mint „emberileg”. Tulajdonképpen nem is lehet rossz néven venni ezt Zaxtól, ez inkább még hekirébbé teszi, még értelmesebbé, mert hasonló esetben biztos egy hekir is ugyanígy gondolkodna. Csakhogy ez sajnos azt is jelenti, hogy ami az ES megalkotását illeti, a program eleve kudarcra van ítélve! Mert vagy nem sikerül egy embert értelmessé felnevelni, vagy ha igen, akkor az túlságosan is értelmes lesz, sokkal értelmesebb mint ami szabadna hogy legyen, mert mire felnő, nem lehet majd rabszolgaságban tartani! Amint férfiasodik, egyre inkább önálló lesz a gondolkodása, egyre nehezebben kezelhető lesz... hacsak úgy nem lehetne ezt megoldani, hogy csak embernőstényeket nevelnek értelmesekké. Azok talán szelídebbek. Na de ezeket mindig értelem nélküli férfiakkal pároztassák?! És különben is, azoknak is rosszulesne, amikor rádöbbennek hogy mennyire kiszolgáltatott a helyzetük! Megaláznak éreznék!

Trinciben megérlelődött az elhatározás, hogy egyáltalán nem szól a kísérlete sikeréről Arlek úrnak. Még akkor sem, ha a kudarc miatt kirúgják. És nem is nevel fel több értelmes embert. Ennyit is kár volt. Ezeket majd itt tartja a házában míg meg nem halnak mind, megteheti mert bőven él addig míg ezek meghalnak, mert az emberek jóval rövidebb életűek mint a hekirék. Ez lesz az első és utolsó ES nemzedék! Majd tesz róla hogy ezek ne szaporodjanak. Nem lesz nehéz elérni: megröntgenezteti mindet, de úgy, hogy titokban olyan erős sugárzást kapjanak, ami sterilizálja a hímeiket! Tökéletesen fájdalommentes és észrevehetetlen módszer! Az ő nevéhez ne fűződjék egy újabb kori rabszolgaság kialakulása!

Ezt Trinci egészen szilárdan eldöntötte magában, bár nem beszélte meg sem Zaxszal, sem Gigivel. Ők nem tudományos kutatók, és nagyon érintve vannak a kérdésben érzelmileg!

Sajnos azonban hiába volt Trinci ezen elhatározása sziklaszilárd, de a Sors közbeszólt, és tökéletesen megváltoztatta elképzelését! Történt ugyanis, hogy amikor egy szép napon bement a munkahelyére, bár meglehetősen későn, dél felé, Arlek úr ezzel fogadta:

- Kész, vége, kampec!

- Nem értem! - vonta fel a szemöldökét Trinci.
  - Befuccsolt az üzlet, szedhetjük a sátorfánkat! Győzött a konkurrencia!
  - A Tenyészember Rt?
  - Ki más?! Most kaptam a telefont tőlük, hogy figyeljem a televíziót, mert ma délután kettőkor óriási bejelentést tesznek! Ország-világ előtt bemutatják az Ember Sapírt, amit hosszú évek kísérletezése után végre megalkottak! Hát, ugye tudod Trinci, hogy ez mivel jár! Okosabbak voltak nálunk! Nálad! De már nem teszek szemrehányást neked, mert minek is! A cégünk heteken belül csődbe megy, és ez neked sem lesz jó! Elhiszem hogy te minden tőled telhetőt megtettél!
  - Nekik is van ES-ük?! - ámult Trinci. S rögvest eszébe jutott: Ez természetesen mindent megváltoztat! Úgy látszik hiába az ő jószándéka, nem állíthatja meg a történelem szekerét.
  - Mit mondasz?! Mi az hogy nekik is?! - csapott le erre a kis szóra izgatottan Arlek úr.
  - Hát, szóval... az az igazság hogy tulajdonképpen... eh, főnök, ne is zavarjon most ezzel, meg akarom nézni én is azt a sajtótájékoztatót!
  - Nem juthatsz be, csak a riporterek kaptak meghívót!
  - Akkor megnézem én is tévén! - azzal Trinci felugrott a helyéről, s rohanni kezdett kifelé.
  - Hé, ne menj el, gyanús vagy nekem, mondd már meg hogy mire célozatsz itt, hé, Trinci... - kiabálta mögötte a főnök, még utána is eredt, de Trinci fiatalabb volt, gyorsabb, időben a kocsijához ért, nem is felelt semmit Arleknek, s már száguldott is haza.
- Épp időben érkezett, öt perccel kettő előtt. Nem is tudta melyik csatornát válassza ki, nem mondta neki Arlek, de hamar rájött hogy teljesen mindegy, mert ez akkora hír volt hogy minden csatorna az Ember Sapírt adta. Már előre beharangozták a reklámszünetekben hogy mi lesz kettőkor, eddigre tehát már egész családja a készülék előtt ült, még Zax is és az összes értelmes embergyerek is. Mindnyájan nagy izgalommal meredtek a képernyőre.
- Amikor végre kezdődött az adás, azt látták hogy a hatalmas teremben temérdek hekir szorong, mind vagy filmesek vagy újságírók, előttük pedig egy színpadféle emelvény látható. S ide most hirtelen besétált egy hekir férfi, s néhány lépéssel mögötte jött egy embernőtény. Meztelen volt, biztos hogy jól szemügyre vehessék. Ruha most nem is kellett neki, mert nyilván jó meleg volt a nagy terem a számára, nem fenyegette a veszély hogy megfázik. Nem volt rajta sem bilincs, sem szájkosár. A nő két szeme nagyon nagy volt, igazság szerint majdnem akkora mint a hekiereké, ettől még vonzóbbnak tűnt a hekierek számára, mert jobban hasonlított rájuk, amiatt is mert e két szem majdnem negyvenöt fokos szögben futott ferdén hátrafelé a füle irányába. Tehát bár tudott előre nézni mint a vad emberek, lehetett térlátása, de ha akarta, oldalra is mozgathatta a szemét, mint a hekir. A haja egészen a derekáig ért, majdnem a fenekéig, gyönyörű szőke volt a haja, a teste karcsú de izmos, s egyáltalán, egy minden szempontból kiváló emberpéldány volt, amit a legrigorózusabb embertenyésztők is kifogástalannak minősítettek volna. De nemcsak ők: amint Zax megpillantotta e nőt, máris elképedve füttyentett egyet.
- Hölgyeim és uraim - kezdte a szavait a férfi - az én nevem Inóáj, és a Tenyészember Rt elnöke vagyok, egyben legfőbb részvényese is! Van szerencsém bemutatni önöknek a mellettem álló Muszi névre hallgató ES-t! Igen, igen, igen, ő nemcsak egy közönséges nőtény az emberek fájából, de a leghatározottabban Ember Sapír! Egyetlen apró hiányosság van csak vele kapcsolatban: bár minden kétséget kizáróan rendelkezik a mienkéhez hasonló értelemmel, ezt számos vizsgálattal is ellenőriztük, de nem képes beszélni úgy mint mi, rádióhullámokkal, ugyanis nem képes azokat sem felfogni, sem adni! De ez ne aggasszon senkit, nagyon

is képes még ettől kommunikálni velem vagy önökkel vagy akárki mással! Még fajtársaival is. Ugyanis tudják meg hogy nem is egyetlen ES-ünk van! Itt a telepünkön vannak vagy hatszázan! Egészen pontosan él ott nőstényből négyszázkilencvenkettő, hímből pedig százhuszonhárom! Ezek java része természetesen még gyerek, Muszi a legidősebb köztük, tizenhét esztendő. Na és hát tudják hölgyeim és uraim, az úgy van, hogy mert ők nem képesek a rádióhullámok érzékelésére, emiatt hanghullámokkal kommunikálnak egymással. Megtanítottunk nekik egy olyasféle kommunikációs rendszert, mint amit a mi süketnémáink használnak. Nem pontosan ugyanazt, sajnos bizonyos hangjainkat az emberek képtelenek kiejteni, s lassan, vontatottan beszélnek, de ettől még határozottan meg tudja érteni a beszédjüket bárki hekir, aki úgy különben ismeri a mi süketnémabeszédünket! Ezért is kértem önök közé ilyen riportereket! És ezért is épp egy nőstényt hoztam ide, mert tapasztalataink szerint a nőstények magasabb hangon beszélnek mint a hímek, emiatt a hekir fül számára az ő beszédjük valamivel érthetőbb! De ígérem, azok sem maradnak ki a mulatságból, akik nem ismerik a süketnémabeszédünket, ugyanis Muszi fülében van egy kis speciális készülék, ami a mi rádióhullámos beszédünket hanghullámokra fordítja le neki, most is hallja minden szavunkat, a nyakában lógó gégemikrofon meg azt, amit ő hangokkal mond, a mi rádióhullámainkra fordítja le! S most kérem nyugodtan lehet tőle kérdezni bármit, felszólítani hogy csináljon ezt meg azt, s ő meg fogja tenni! De csak egyesével! Látják, van itt tábla is meg kréta, Muszi írhat is maguknak, ugyanis megtanulta az írást-olvasást is, sőt, a matematika alapjaival is tisztában van, még a függvénytan alapelemeivel is, tehát csak tessék, tessék! És közben ne feledjék hogy a Tenyészember Rt egyik tulajdonával beszélgetnek, amint ezt a Muszi fenekére sült embléma is tanúsítja! ES-sel egyelőre csak mi rendelkezünk!

S ezután a riporterek sok mindenre utasították Muszit, hogy menjen erre vagy arra, hogy forduljon meg, hátráljon, hogy vakarja meg magát itt-ott, térdeljen le, feküdjön le, meg olyan komolyabb dolgokra is hogy írja fel a napi dátumot a táblára, vagy azt a szöveget amit mondanak neki, vagy hogy két nagy számot írásban szorozzon össze, és Muszi mindezt megcsinálta! Gyakran meg is tapsolták.

Trinciék otthon, a képernyő előtt persze nem voltak annyira elragadtatva mint az újságírók. Végül is mindez nem volt újdonság nekik, Muszi semmivel sem csinált többet, mint amit maga Zax is akármikor megtett volna. Sőt, Zax egyszercsak így nyilatkozott:

- Muszi fél.

- Tessék?!

- Nem is fél, de retteg. Ez az Inóáj nem bánik jól vele!

- Honnan veszed ezt?!

- Onnan, Trinci, hogy látom az arcán!

- Én semmit nem látok rajta.

- Én viszont igen. Ne csodálkozz: nektek hekiereknek az emberek szinte mind egyformák, de nekünk nem! Mi benneteket, hekiereket tudunk nehezen megkülönböztetni. De biztos lehetsz benne hogy ami Inóájt illeti, legalábbis ezt a hekiért Muszi nagyon is jól felismeri akármikor, ugyanis látom az arcán hogy gyűlöli, lesüt róla a gyűlölet, valahányszor csak ránéz!

- Akkor miért nem öli meg?!

- Azt nem tudom. De... de nekem kell ez a nő!

- Mit beszélsz, Zax?! - sápadt el Trinci.

- Csitt! Hallani akarom, mit mond!

Most ugyanis Inóáj megint beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim, meggyőződhetek róla, hogy Muszi valóban ES! Na és hát tudják meg, hogy bár cégünk berendezkedett az ES-ek tenyésztésére, de ez nem fog nagyon gyorsan menni, mert az emberek aránylag lassan növekednek. A készletünk belőlük jelenleg tehát még erősen korlátozott! A később jövők hoppon maradnak! Mindenesetre igyekszünk a termelést a lehető leghamarabb felfuttatni. Úgy tervezzük, hogy egyelőre kizárólag hímekeket adunk el, sterilizálva, így elkerülhető hogy mások megtörjék monopóliumunkat, azzal hogy maguk is ES tenyésztésbe kezdenének. Később, ha már nem lesz szükségünk minden ES nőtényre, akkor már adunk majd el nőtényeket is, de őket is sterilizálva.

- Látod Zax, nem lehet a tied Muszi, nem adnak el nőket! - mondta neki Gigi.

- Ne is adja el, nem kéne úgy hogy sterilizálja, nekem egészségesen kell, termékenyen kell!

- Örülök hogy lemondta róla!

- Bolond leszek lemondani róla!

- Akkor mit akarsz?!

De Zax nem mondta meg, mert a képernyőn Inóáj újra megszólalt.

- Van még kérdésük? De nem az ES-emhez, hanem hozzám?

- Igen! - szólalt meg egy idős riporter. - Mi garantálja hogy ezek a lények, az ES-ek, nem élnek majd vissza azzal ha tömegesen lesznek, hogy erősebbek mint mi, de még értelmesek is?!

- Megmondom! - vigyorgott Inóáj. - Mi is gondoltunk erre! A garancia az, hogy minden ES-nek már gyerekkorában beültetünk egy kis készüléket a jobb lábába, a comb belső oldalára, közvetlenül a csontra ráhelyezve, a combtő közelébe! Ez akkorka mint az ember hüvelykujja. Arra való, hogy ha egy bizonyos rádióimpulzust érzékel, akkor áramütéseket ad le az izomra, ami rendkívül fáj az embernek, de annyira, hogy egy lépést sem tud megtenni. A lába magától rugdalózik ilyenkor. Ezért is nem a karjába építettük, mert erős önuralommal ha esetleg el tudná is viselni a fájdalmat, de így akkor sem támadhatja meg a gazdáját, mert egyszerűen nem tud a közelébe menni, mert a jobb lába nem engedelmeskedik az akaratának, amíg csak a gazda nyomja a gombot! Minden ES-nek más frekvenciakódra érzékeny a készüléke, tehát elkerülhető hogy valaki valamely más ember ES-ét fegyelmezze. Látják, ez a készülék az! - és elővette a zsebéből. - A beültetett telep energiatartaléka akkora, hogy elég száz évig, tehát az ember teljes várható élettartamáig, nem merülhet ki, nem kell cserélni!

Most megszólalt Muszi.

- Gazdám, nagyon kérlek, ne bánts, nem tettem semmi rosszat!

- Hallják, megszólalt engedély nélkül, tehát ezért most megfegyelmezem! - mosolygott Inóáj, azzal megnyomta a gombot. Muszi összerogyott a színpad közepén, jobb lába vadul rugdalózkodott, kezével a combját markolászta, de nem tudta kitépni belőle a fájdalmat. Szívszaggató hangon sikoltózott.

Inóáj vagy harminc másodpercig tartotta lenyomva a gombot, hogy mindenki jól kibámészkodhassa magát, majd abbahagyta a fegyelmezést. Muszi ott feküdt ezután is a deszkákon, és ömlött a könnye.

- Felállni! - parancsolta Inóáj, mire nagy nehezen feltápászkodott. A lába remegett.

- Látják?! Így megy ez! Nem kell félni tőle! Akinek esze van, az többé nem tart a lakásában vad embereket, mi is felhagytunk minden korábbi tenyészvonalunkkal, kizárólag ES-ekre specializálódunk, mert ők a leghasznosabbak, és félni sem kell tőlük, mert a gomb a mi kezünkben van! Az ES a jövő embere! És a Tenyészember Rt a jövő cége! Sőt, már a jelené is!

- Megölöm! Ezt fogom tenni! Megölöm! - állt fel Zax a tévé előtt, sápadt arccal.
- Ne bomolj már, mit képzelsz te, hogy is ölhetnéd meg...
- Pedig megteszem! Kiszabadítom Muszit! Ő az *enyém*! - és megindult az ajtó felé.
- Zax, megölnek ha megpróbálsz, ők ölnek meg téged, mire készülsz... - pattant Zax elé Brix nagymama.
- El az utamból, vagy erőszakhoz folyamodom! - mordult fel Zax, és úgy nézett a hekir nőre, hogy az most, ebben a pillanatban értette meg csupán, mi a különbség mosoly és vicsorgás közt. Hiába hogy mindegyik arckifejezésnél látszanak a fogak, a kettő mégis nagyon más, egyáltalán nem ugyanaz! Nem mert az ajtóban állni, ellépett onnét, és tudta hogy ezt az arcot amit most Zax vágott, soha életében nem felejtí el. Ezek után már tényleg nem fog félni Zax mosolyától ha lát még olyat, mert tudja már hogy milyen az igazi vicsor!
- Azt nem tudta hogy Zax kiszabadítja-e Muszit. De hogy jónéhány hekírt megöl a Tenyészember Rt munkatársai közül, abban biztos volt! És valóban nem kizárt, hogy ezek közt ott lesz Inóáj is.
- Megölöm azt a szemetet! Itt most szó sem lehet róla hogy semmi közöm nem volna Muszihoz mert nem értelmes! Mert nagyon is az! És ezt az a piszok féreg is tudja! Mégis bántja! És minden ok nélkül! Nemcsak fogságban tartja, de még kínozza is!
- Légy megértő, ők készítették, az övék...
- És emiatt már joga van kínozni is?! - förmedt Trincire Zax, roppantul barátságtalanul. - Úgy hiszed Trinci hogy csak mert te alkottál engem, emiatt már ahhoz is jogod volna hogy megkínozz?! Mert előre szólok hogy ezt verd ki a fejedből, nem ismerem el az ehhez való jogodat! Nem érdekel hogy mi ES-ek hogy születünk, ki miatt, a lényeg az hogy már léteünk, és emiatt úgy gondolom hogy vannak jogaink! Ahhoz okvetlenül, hogy életben maradjunk és ne legyünk kínoztatva! Ha a hekir társadalom azt akarja hogy mi emberek jószágos isteneknek tekintsük a hekíreket, mert ti alkottatok minket, az még talán rendben is volna, de akkor tessék úgy is viselkedni velünk szemben! Akkor társakként bánjatok velünk, s ne rabszolgaként! Vedd tudomásul Trinci, hogy még irántad sem érzek különösebb hálát, mert jól tudom hogy nem valami önzetlenség miatt ajándékoztál meg az értelem adományával, hanem önnön karriered érdekelt csak, meg a pénz, amit ezért kapsz az intézettől! Még ha később meg is szeretnél talán-talán, eleinte akkor sem ez motivált! A hekir társadalom többi része iránt meg még annyi hálát sem érzek, mert világosan látom már egy ideje, hogy az egész emberprogramot kizárólag a haszonlesés hajtotta! Előbb a finom húsunk és zsírunk érdekelt titeket, meg hogy aki embert tartott, az ezzel fitogtathatta a gazdagságát, most meg jó rabszolgákat akartok nevelni belőlünk! Jó, legyen, most még kevesen vagyunk, lehetünk gyengék s emiatt rabszolgák, de ne feledd Trinci: a rabszolga lázadni szokott, s az egyik rabszolga már most, az elején fellázad, s az nem más mint én magam! Elmegyek Musziért, s vagy meghalok, vagy elhozom ide! És nem ajánlom hogy az ellenségemmé válj, elárulj Trinci, mert ez számomra élethalál kérdése... de ha elárulsz, akkor a számodra is!
- Nem árullak el, Zax, de nem azért mert fenyegetsz.
- Hát miért, szeretetből talán?!
- Talán azért is, de ennél fontosabb, hogy szerintem is igazad van! S nem most gondolom csak ezt így, de már régen. Mit gondolsz, miért nem szóltam eddig a főnökeimnek rólad?!
- Miért?!
- Mert nem akartam hogy kihasználjanak benneteket. Vállaltam inkább hogy már évek óta sikertelen kutatónak tartsanak! Tehetségtelennek! De most már nincs visszaút, ha már mások

is kitenyésztettek ES-eket, akkor akár megmondhatom azt is, hogy nekem is vannak ES-eim. Úgyis kiderül nemsokára! Téged Zax sokan ismernek errefelé, és hamar eszébe jut valakinek, hogy azért vagy olyan értelmes, mert ES vagy magad is! Én azért ellenkezem veled, mert féltetek! Nem szállhatsz szembe egy egész céggel, egyedül, olyan hatalmassal mint a Tenyészember Rt! Különb is, akármit tegyél, de mindig lesznek most már ES-ek, még akkor is lesznek ha Inóájt megöled!

- Lehet hogy nem ölöm meg. - fújta Zax. - Nekem nem a halála a célom, hanem Muszi megmentése! Egészen biztos vagyok benne, hogy szerelmes vagyok belé! Úgy látszik mi emberek is képesek vagyunk erre az érzelemre! Kiszabadítom, és elhozom ide.

- De úgyis kiderül hogy ő Inóájé, mert ott a fenekében a bélyeg!

- Majd kioperálok. Különb is, van itt rajta kívül sok másik ember, senkinek nem tűnik majd fel hogy ő is itt van! De nem is vitatkozom veled tovább: megyek és kész!

- Megőrültél?! Még világos van!

- Nyugi! Kocsival megyek. Sötétített az üvege, senki nem lát majd bele, hogy egy állat vezeti - egy ember!

Zax kiszaladt a házból, beugrott az autóba, a vezetőülésbe, s elhajtott vele. Nem mintha lett volna jogosítványa, de nagyon sokszor megfigyelte már, miként vezeti azt Trinci vagy más, sőt, ő maga is vezette már néhányszor körbe-körbe a kertben. Nagy vezetői rutinja ettől ugyan még nem lett, de az is biztos hogy legalábbis el tudott gurulni vele akárhová.

Már rég besorolt a nagy fekete kocsival a városi forgalomba, amikor azon tűnődött, bosszúsan csapkodva a kormányt, hogy ugyan hova is menjen! Lehet hogy Muszi még mindig a sajtótájékoztatón van! A csuda vigye el, meg kellett volna várnia a tévériport végét! Sőt, hiszen azt sem tudja, hogy hol van ez a sajtótájékoztató!

Ez aztán eldöntötte a kérdést. A Tenyészember Rt telephelyére kell mennie. Egészen biztos, hogy oda viszik vissza Muszit estére. Akkor kell kiszabadítsa! Úgyis jobb, ha este lendül támadásba! Rég tudta, hogy a hekirék már alkonyatkor sem látnak a csőrük végéig sem, akkor, amikor ő Zax még a távoli dombokat is világosan észleli!

No persze, a telephelyen biztos lesz mesterséges világítás. De akkor is nagy előnyt jelent ez neki! Kizárt hogy egy kívülről jött ES támadására gondoljanak, még akkor is, ha hekir tolvajok ellen felkészültek. Bár igaz az is, hogy olyanról eddig még senki nem hallott, hogy egy hekir megpróbált volna ellopni egy akár mégoly értékes embert is. Mert még ha sikerül is kicseleznie a tolvajnak a hekir gazdát, de a sikeres tolvajlásba könnyen belepusztulhat, amikor az ember nem ismeri fel benne a gazdáját, és megtámadja! Sokféle díszállatot lopkodtak néha, de embert még sosem. Ez olyasmi, hogy néhány százezermilliárd évvel később, már a Föld bolygón, az emberek sem szívesen próbálkoztak volna meg azzal, hogy ellopják valakinek az akár mégoly szelíd házi tigrisét is!

Zax tehát előbb ki kellett derítse, merre van a Tenyészember Rt telephelye. Mert ezt természetesen nem tudta, honnan is tudta volna?! Emiatt egyszerű megoldást választott: megállt az autójával az úttest szélén, egy telefonfülke mellett. Kiszállt, s be akart menni a fülkébe. Abban épp telefonált egy hekir. De ez Zaxot nem érdekelt. Kissé nekidörgölődött a fülkének, mire az himbálódzni kezdett. A hekir felnézett elmélyült beszélgetéséből, s amikor meglátta hogy mi bámul rá, pláne mert Zax még vicsorgott is rá, rögvést elejtette a kagylót, kívágta a fülkeajtót, és rémülten menekült.

Zax belépett most oda, megragadta a telefonkönyvet, s egyetlen rántással letépte azt a láncról. Hiába, azt hekir és nem emberek ereje ellen tervezték! Majd zsákmányával visszaszállt az

autóba. Néhány járókelő elképedve figyelte, de még nem gyanakodtak semmire, azt hitték hogy Zax gazdája a kocsiban ül. Senkinek nem tűnt fel hogy Zax a vezetőülésbe telepszik. Ez annyira hihetetlen volt, hogy egyszerűen nem is szűrt szemet.

Igenám, de ekkor szirénázó rendőrmotor kanyarodott az autó mellé. A rendőr megkocogtatta az elsötétített ablaküveget.

- Hé, tilosban parkol! - mondta. Mondhatta, mert rádióhullámokkal mondta, az meg áthatol az ablaküvegen.

- Szopj le! - hallotta a választ a rendőr. Hiába, Zax most nem nagyon kedvelte a hekíreket, mert csak arra tudott gondolni, hogy Muszit hogy megkínózta egy aljas hekir. Jelenleg még saját hekircsaládját sem szerette túlzottan, nemhogy egy ismeretlen rendőrhekir! És a rendőr megértette amit Zax mondott, mert Zax hangját az adója most is hűen tolmácsolta a hekir rádióhullámokra.

- Mit beszél?! Kiszállni de azonnal! - kiáltotta mérgesen a rendőr.

- Ha kívánja...! - hangzott a válasz, de Zax nem szállt ki, csak letekerte az ablakot. Majd kinyúlt a keze, egyetlen ütéssel palacsintává lapította a rendőr rádiótelefonját, ráüvöltött, mire a rendőr a váratlan élmény hatására majdnem elájult - azután Zax felhúzta az ablakot, és elhajtott. S a rendőr nem merte követni. Alig is hitte hogy egy ember vezeti a kocsit, de akkor sem követi, ha ez csak az őrző-védő embere a bent ülő hekirnek. Neki drága az élete!

Zax kiautózott a város szélére, majd már nyugodtan, megkereste a telefonkönyvben a Tenyészember Rt telephelyét. Volt a telefonkönyvben térkép is. Kiderült, hogy nincs is messzire ide a célja. Elautózott a közelébe, és egy facsoport védelmében megállt, hogy megvárja az estét.

Közben persze alaposan szemügyre is vette a terepet. Jó magas kerítést látott maga előtt, háromsorosat, s nagy feliratok hirdették tízlépésenként, hogy a közepsőben magasfeszültség van! És Zax elhitte hogy az van benne. Hogy fog ide behatolni?!

Már az is megfordult a fejében, hogy legjobb az lenne, ha betörne egy rendőrőrsre, fegyverekért, biztos akad ott gránátvető is, és azzal lerombolhatná ezt a gyűlölt kerítést, ami elválasztja a szerelmétől! De letett róla. A legjobb az lenne, ha észrevétlenül hatolhatna be.

Sokáig törte a fejét, mitévő legyen, majd végül döntött. A legjobb az álcázás lesz! Álcáznia kell magát, s olyasvalamivé, ami nem kelt errefelé nagyobb feltűnést, mint ami elfogadható a Tenyészember Rt alkalmazottai számára!

S így aztán amikor már elég sötét lett, hogy a hekírek csak villanyfénynél láthassanak, akkor gyalog elsétált a főbejárat elé, majd egészen egyszerűen bekopogott a portásfülke ablakán.

El nem lehet mondani, milyen döbbszerű képet vágott a portás, amikor egy ember jelentkezett nála! Sőt, Zax még meg is szólalt:

- Kérem, engedjen be! Vissza akarok jönni! Éhes vagyok! Hiába szöktem meg, odakint nincs semmi ennivaló... még azt sem bánom ha megbüntetnek, csak adjanak előbb valamit enni...

A portás tökéletesen elhitte, hogy Zax az ő egyik ES-ük, aki valamiképp megszökött a telepről. Hogy is ne hitte volna el, amikor mindenki úgy tudta, hogy kizárólag nekik vannak még értelmes embereik! De most mit is tegyen?!

- Mindjárt telefonálok a főnöknek... - matatott idegesen a műszerpulton.

- Jó, jó, de engedjen már be, kérem, mert mindjárt megfagyok! - és Zax fázósan tapogatta magát. Igaza is volt, mert tényleg didergett, ugyanis pucéran jött ide. A ruháit innen egyetlen méterre rakta le egy kupacba egy árnyékos zugba.

A portás természetesen nem akarta hogy miatta fázzon meg egy értékes ES, még a végén őt hibáztatnák emiatt a főnökei - kinyitotta a bejáratot, és beengedte Zaxot.

A következő pillanatban máris holtan rogyott a földre, Zax ugyanis elkapta a csőrét, és rántott rajta egyet, igazán nem is adva bele minden erejét; de a portásnak ettől is rögvest kitört a nyaka, még sikkantani sem volt ideje.

Most Zax kiment, felöltözött a ruháiba, és szemügyre vette a műszerpultot. Nem sokat értett belőle, mindenesetre amit a leginkább keresett, azt végül megtalálta: a főkapcsolókat. Volt belőlük három tucat is, olyasféle feliratokkal, hogy „főépület”, „víztorony”, „garázs”, „szektor1”, „szektor2”, meg más hasonlók. Nem habozott, és mindet azonnal lekapcsolta. A telep óriási részei egymás után borultak sötétbe. De még ez sem volt elég a számára, mert hátul a portásfülke falánál felfedezte a tűzoltókészüléket, ami ugyan nem kellett neki, de volt mellette egy szigetelt nyelű balta is, arra a célra, hogy ha kell, legyen mivel betörni az üvegeket, hogy kijöjjön a füst, meg hogy ki lehessen menekülni, vagy még inkább hogy tüzet okozó elektromos vezetékeket baj nélkül lehessen valamivel elvágni. Most ezt Zax kézbe kapta, és kímélet nélkül szétverte az egész áramelosztó műszerfalat vele. Most már ha ide is jön valaki, akkor sem tudja visszakapcsolni egyhamar a világítást!

S ez neki nagyon jó. Reggelig itt minden hekir lényegében vak lesz, de nem ám ő! Nem mintha ő nem látna jobban nappal, de oda se neki, azért ő ha muszáj, még a csillagok fényénél is könnyen boldogul, ráadásul most majdnem telihold van! Igaz, lehetnek a hekíreknek elemlámpáik, de az is nagyszerű, mert már messziről láthatja, hogy hol mozognak hekírek! S így kikerülheti őket, vagy tudhatja, hogy hol az ellenség!

Máris megindult hát előre; a baltát azért minden eshetőségre készen magával vitte. És azon gondolkodott, hogy ugyan hová is menjen!

Ami Inóájt illeti, őt valószínűleg a főépületben találja meg; már persze csak akkor, ha egyáltalán itt van a telepen. Ami cseppet sem biztos. Lehet hogy van valahol egy háza, sőt, inkább egy villája a külvárosban, és ott él, s csak naponta beautókézik ide! Sőt, talán nem is naponta... na de úgysem ő a lényeg. Igaza van Trincinek: nem az a lényeg hogy Inóájt megölje. Szívesen megöli ha nyílik rá módja, de a legfontosabb hogy Muszit kiszabadítsa.

S emiatt inkább messze elkerülte a főépületet, aminek ablakai mögött néhol valóban feltűntek kis fényfoltok, amik származhattak éppúgy elemlámpától mint gyertyalángtól. Inkább a távolabbi épületek felé vette az irányt. Ezek laposabbak, alacsonyabbak voltak, ellenben sokkal szélesebbek.

Egészen közel ért már az elsőhöz, amikor észrevette, hogy ez nemcsak be van zárva, de örök is vannak előtte, ezek is egy portásfülkeszerűségben, hárman is! Valami kártyajátékot játszottak nagyban, petróleumlámpa fényénél. Nemigen zavarta őket az áramszünet! Biztos úgy vélték, talán valami országos áramkimaradás, de ha nem, akkor sem az ő dolguk ez, hanem a karbantartóké!

Zax közellopadott. Remélte, az ajtó csak kilincse van bezárva. Lenyomta a kilincset, s azok odabent még most sem kaptak észbe. Most Zax egy hirtelen mozdulattal sarkig tárta az ajtót, majd csapott a fejszével jobbra-balra, s a három örnek már vége is volt. Sajnos azonban az egyikük ráborult a petróleumlámpára, amit felborított, a petróleum kiömlött, s pillanatok alatt mindent beborított a tűz!

Zax káromkodott. Ez bizony idecsal majd mindenféle kíváncsiskodókat, segíteni akarókat... ez nem volt benne a tervében!

Gyorsan körülnézett. Hamarosan talált is egy tekintélyes kulcsosomót. Ezt magához vette, kilépett a fülkéből, s az ajtóhoz sietett. Négy zárat is látott azon, meg egy nagy lakatot. Kis próbálkozás után azonban mindet ki tudta nyitni. Ekkor kiemelte az ajtó elől a jókora keresztgerendát, ami nem is fából készült de vastag alumíniumból, és a sínen mozgó ajtót eltolta.

Most már bevilágított kissé az odabenti barakkba a lángoló portásfülke. És Zax hirtelen megértette, mi az oka annak, amit Trinci egyszer magyarázott neki, hogy a Haszonember Rt még nem értelmes emberei miért voltak szelídebbek, mint a Tenyészember Rt emberei! Hát ezért! Ezért, amit itt lát!

Azt hitte ugyanis, hogy ha egyáltalán megtalálta az emberek lakhelyét, akkor odabent emberek alszanak majd vagy egykupacban, vagy külön, ágyakon vagy legalábbis földre helyezett matracokon, legrosszabb esetben néhány pléden vagy szalmán. De nem így volt!

Két hosszú sorban csak ketreceket látott. Nem voltak egymás tetejére zsúfolva mint a tenyésztett rácsálóknál, egyszintesek voltak e ketrecek, de mind csupa rácsból álltak csak. A padlójuk a talajszinttől mintegy húsz centire lehetett. Két sor ketrecet látott Zax, jobbra és balra, köztük széles folyosóval, és mindkét ketrecsor alatt sekély betonteknő volt, amiben egyik irányból a másik felé víz csobogott valamerre. Ennek célját rögvest megértette Zax: ugyanis mindegyik ketrec alja rácsos volt. Sűrű rács fedte azt, illetve hátrébb egy helyen ritkább rácszat. Nyilván azért, hogy ne kelljen soha takarítani az emberek ketreceit, azok piszkíthatnak amikor akarnak, az a rácson át lehullik a vízbe, ami elsodorja... kétségkívül gazdaságos, élőmunkát kímélő módszer, épp csak nagyon hekiértelen! Azaz nem is... a jó szó erre nem az hogy *hekiértelen*, hanem hogy *embertelen*! - gondolta Zax. Szörnyű lehet állandóan csak a rideg rácsok közt élni, hálni, még akkor is ha a hőmérséklet kétségkívül megfelelő!

Másrészt a ketrecek sem voltak nagyok. Mindegyik egyforma volt, mintegy hat négyzetméter. És egymástól akkora távolságra voltak, hogy egyikből a másikba ne lehessen átnyúlni. Az emberek még csak meg sem simogathatták egymást. Persze hogy ilyen tartás mellett egy ember ingerlékenyvé válik, s amint módot lát rá hogy kiélje a mozgásigényét, máris futkározni próbál!

Zax odalépett az elsőhöz. Kimeresztette a szemét, és bebámult oda. Egy szép nőt látott, de ez nem Muszi volt.

- Hát te ki vagy?! Még sosem láttalak! - kérdezte tőle a benti nő.

- Zax a nevem, én is ES vagyok, de nem a Tenyészember Rt tenyésztett ki! És szabad vagyok, nincs bennem szerkezet ami megfájdíthatná a lábamat! Muszit keresem, azért jöttem hogy kiszabadítsam! Merre találom?!

- Ő nem ebben a barakkban van! De engedj ki engem is! Kérlek! - könyörgött a nő. De nem is kellett volna könyörögnie, mert miközben Zax beszélt hozzá, már szorgalmasan próbálgatta is a kulcsokat, s hamar megtalálta azt, ami e ketrecet nyitotta. S amikor megvolt ezzel, kinyitotta a másodikat is, ezt még sokkal hamarabb, mert könnyen észrevette, hogy a gondos hekierek a ketrecek sorrendjében fűzték fel a kulcsokat a kulcskarikára. Sőt, azt is észrevette úgy a negyedik ketrec tájékán, hogy mindegyik ketrecnek száma van, s ez a szám a kulcsra is szerepel. Igaz, ez olyan apró volt, hogy a barakk vége felé itt a sötétben már ő sem tudta elolvasni.

Nem is kínlódott sokáig ezzel, odalökte a kulcsosomót az egyik legutóbb kiszabadított embernek, hogy engedje ki a többieket is, ő maga pedig elszaladt a következő barakk felé, mert Muszi ott van! Bár meg kell mondjuk, hogy nagyon sok igazán csinos nő volt már ezen kiszabadítottak közt is, mind tetszettek neki annyira mint Muszi, és azt sem kétlette hogy hálából mert kiengedte őket, biztos hogy mind boldogan hálna vele... ha meg mégsem, hát

ügyis erősebb mint a nők! De akkor is kiengedi Muszit, mert disznóság hogy itt raboskodik! Meg kell mentse hogy többé senki ne bánthassa!

Pillanatokon belül megtette a fele utat a barakkig, s ekkor két őrral találkozott, akik észlelheték hogy baj van mert ég az őrbódé, s rohantak erre hogy segítsenek a társaiknak. Zax minden lelkiismeretfurdalás nélkül fejbecsapta őket, hogy máris elterültek a földön. Aztán már ott is volt az őrbódénál, meglendítette a baltáját, és mintha csak kard lenne, egyetlen suhintással lefejezte a harmadik őrt is. Majd elvette a kulcsosomót, és kinyitotta az ajtót itt is. Ezután következtek a ketrecek. Most sokkal többet látott, mert magával vitte a petróleumlámpát, ami itt nem borult fel.

Sokáig nem találta meg az ő Musziját, majdnem a legutolsó ketrec volt az övé. Itt különben különösen sok gyereket talált a ketrecekben, de ha három esztendősnél idősebbek voltak, akkor ők is külön ketrecekben voltak, csak az ennél fiatalabbakat hagyták az anyjuk mellett.

Muszi igen csodálkozott rajta, hogy ilyen hirtelen, egykettőre szabad lett! Alig tért magához ámulatából, amikor Zax egyszercsak felbukkant a ketrece mellett, tehát Zax, egy ember, s nem egy hekir, a petróleumlámpával, kinyitja a ketrecet, benéz oda, megpillantja őt, felderül az arca, elkapja a kezét, nem is túl finoman kirántja onnan, átöleli, erősen magához szorítja, s ezt mondja neki:

- Zax a nevem, és vedd tudomásul hogy a férjed vagyok, te meg a feleségem vagy! Láttalak a tévében amikor Inóáj megkínzott téged a bemutatón, megtetszettél, s érted jöttem! Megmentettelek! Kiszabadítottalak! Az enyém vagy!

- Egészen biztos ha ezt mondod, de akkor meneküljünk gyorsan, mert nem akarom hogy újra elfogjanak, s már veled együtt! - szólt gyorsan Muszi, egyelőre nem is firtatva a csoda okát, miként is bukkant elő hirtelen ez a szabad értelmes ember, honnan termett elő hogy segítsen rajta, mert mindezt ráér később is megtudni, úgy vélte.

Zax azonban nem ment még, előbb kinyitotta a többi ketrecet is, s megkérdezte:

- Vannak még máshol is emberek?

- Nem, csak ebben a két szektorban voltunk.

- Remek! Akkor most gyertek utánam! De csendben! Mert a hekirék ilyenkor nem látnak, de fülük azért nekik is van!

Naná hogy mentek. Nem is lehetett vitás, hogy Zax a vezérük!

Természetesen a főkapu felé haladtak. Útközben találkoztak egy elemklámpás hekircsopottal, akik az égő őrbódé felé igyekeztek, de semmi esélyük sem volt a sok ember ellen! Igaz hogy még pisztolyaik is voltak, de nem is látták hogy mire, mifelé kéne löniük! Egyetlen lövés dördült csak el, de az sem talált el senkit.

Minden gond nélkül elérték a kaput. Na de most hogyan tovább?! Ha most elmennek innen gyalog, akkor hiába lesz nagy előnyük, egészen biztos, hogy reggel a hekirék megtalálják a nyomaikat, üldözni kezdik és elfogják őket!

De Zax megtalálta a megoldást. A közelben volt egy parkoló, ahol a Tenyészember Rt munkatársainak járművei voltak. Most ugyan meglehetősen üres volt, de néhány nagy busz azért csak akadt ott.

- Beszállás! - intett nekik Zax, és mert nem tudta hogy miként nyílik egy busz ajtaja kívülről, ezért egyszerűen beverte a buszok leghátsó ablakát a fejszével. Az emberek hamar bezsúfoltak mind, összesen négy buszba. Most Zax gyorsan megmutatta három másik embernek hogy miként kell bánni a fékkel, gázzal, a sebességváltóval nem is törődött, jó az nekik

egyesben is, maga is bepattant az egyik busz volánja mögé, miután kinyitotta a nagykaput, majd kihajtottak onnan.

Persze nagyon lassan haladtak egyesben, de még így is elérték a harminc kilométeres sebességet, s ez jóval gyorsabb volt mintha gyalog menekülnek! Semmi autóval nem találkoztak útközben. Bár volt világítás a hekir közlekedési eszközökön is, de a hekírekre messzemenően nem volt jellemző még az éjszakai műszak sem, nemhogy az éjjeli autókázás. Ez nekik garantáltan életveszélyes volt, mert annyira rosszul láttak már a félhomályban is.

Zax elvezette az egész társaságot a város átellenes végéhez, otthagyta a buszokat, majd jó két kilométeres kutyagolás következett gyalog, mindenféle mellékutcákon, míg megérkeztek Trinci házához. Nem akarta ugyanis a buszokat rögvest itt leparkolni, mert félt hogy akkor máris Trincire gyanakodnának holnap a rendőrök.

Viszont amikor hazaért sok-sok megmentettjével, rádöbbsent, hogy akár ide is hozhatta volna rögvest őket, mert olyan mindegy!

* * *

Alig rohant el Zax, hogy megmentse Muszit, máris látogató érkezett Trincihez: maga Arlek úr, a főnöke, de nem ám egyedül, hanem egy csomó olyan személlyel, akiről Trinci nagyon úgy sejtette, hogy katonák! Azért sejtette ezt, mert egyenruhában voltak. Nem is akarták tehát titkolni katonavoltukat.

Trinci igencsak nagy szemeket meresztett a láttukra! De meg sem kérdezhetette hogy mit jelentsen ez, mert a főnöke máris így szólt:

- Csalódtam magában, Trinci! Mire véljem azt, hogy már évek óta sikerült létrehoznia az Ember Sapírt, s eltitkolta előlem?! Mire véljem, hogy mindezt pusztán egy elejtett megjegyzéséből tudtam meg, egyetlen, rövidke „is” szóból, akkor, amikor a másik cég bejelentette a maga felfedezését, s eképp örökre megfosztott bennünket az elsőség dicsőségétől, még az esetben is, ha most mi is előrukkolunk vele?! Holott kötelessége lett volna értesíteni az eredményeiről minket, mert a mi emberanyagunkon kutatott, a mi pénzünkön, a mi fizetségünkön él, s a mi alkalmazásunkban állt!

Trinci úgy döntött, hogy felesleges a további titkolódzás. Így válaszolt:

- Nem állt szándékomban semmit végleg eltitkolni! Egyszerűen nem mondhattam nyugodt szívvel, hogy az ES veszélytelen ránk, hekírekre, amíg meg nem vizsgálom hogy egy felnőtt ES is veszélytelen-e! Ehhez pedig nyilvánvalóan meg kellett várnom, hogy az első ES-ek felnőjenek! Az időbe telik. Valójában ahhoz hogy biztonságosan kijelentessek ilyesmit, még most sincs elég anyagom, a legígéretesebb egyedem viselkedésében épp mostanában mutatkoznak komoly emocionális zavarok! Még legalább húsz év kutatást látok elengedhetetlenül szükségesnek!

- Lárifári, ilyesmire nincs idő, amikor a Tenyészember Rt máris kirukkolt a maga ES-eivel!

- Az igaz, de csak várja ki a végét, csodálnám, ha nem lenne hamarosan óriási a botrány! Annak alapján ugyanis amit a televízióban láttam, éppenséggel nem lehet szeretetteljes a kapcsolat az ES-ek és a Tenyészember Rt hekirjei között, ott szerintem minden ES mélységesen gyűlöli a hekíreket, s ennek következményei lesznek!

- Nem érdekel ha gyűlölnék is minket, mert ügyesen kitalálták azok ott: beléjük kell tenni egy fegyverező csipet és kész!

- De főnök, ne gondolkodjon már ilyen laposan, sőt, egydimenziósan! Egy élő szervezet először is nem kibernetikus masina, hogy mindig ugyanúgy viselkedjék egy ingerre! Az élő szervezet alkalmazkodik, például az ES-ek hozzászokhatnak az ingerhez, megemelődhet a

fájdalomküszöbük! Aztán lehet hogy elhal a sok ingerléstől az izom azon darabja, amihez a csip az elektromos jelet küldi, s akkor máris nem érzékel semmi fájdalmat! Vagy a csip köré, ami mégis idegen test, kiválaszt valami meszes tokot a testük, mint a kagylók a pizsok köré! A csip el is romolhat! Akár véletlenül, akár baleset miatt ha megütődik, sőt, még az is megtörténhet hogy az ember kivágja magából, ez sem lehetetlen ugyanis, ha elég elszánt! Annyi bizonyos, hogy az énáltalam nevelt legidősebb ES-ről habozás nélkül elhiszem hogy szemrebbenés nélkül kivágja akármikor magából, ha volna benne ilyen! És ezen csak az csodálkozik, aki nem hajlandó tudomásul venni hogy az emberek ragadozók, a ragadozónak ugyanis mindig nagyobb a fájdalomtűrő képessége mint a nem ragadozóknak, egyszerűen mert a vadászat veszélyes foglalatosság, ahol nagy a sebesülés veszélye, tehát alkalmazkodtak a fájdalomhoz! Közismert hogy nemegy vadállat van, ami ha csapdába esik, a lábát is lerágja hogy szabaduljon, naná hogy az ember is megteszi, pláne ha nem is az egész lábát kell elvesztenie, csupán kiszedni magából valami apró bigyót! Továbbá, az ES értelmes lény, tehát el is lophatja vagy tönkretelheti a távirányítót! De váratlanul is rátámadhat a gazdájára ha meggyűlöli! Ez a legkevésbé sem biztonságos módszer!

- Akkor maga szerint mi a megfelelő módszer?!

- A barátság! Ha szeretettel neveljük, ha megbízik bennünk, amint mi is őbenne, ha egyenrangú társunk lesz, igen, akkor...

- Eh, nekünk nem társak kellenek, hanem fegyelmezett katonák! - legyintett most egy tábornok az Arleket kísérő katonák csoportjából.

- Magának mi köze ehhez?! - kérdezte gyanakodva Trinci.

- Az - válaszolta nem is a tábornok, hanem Arlek úr - hogy a Haszonember Rt költségvetésének hetven százalékát a Honvédelmi Minisztérium állja már jó régóta! Nagy reményeket fűznek ugyanis az emberekből álló hadsereg megeremtéséhez!

- Micsoda?!

- De hát könnyű belátni hogy ez milyen civilizált módszer lenne - válaszolta a tábornok lelkesen - képzelje csak el kisasszony, egy tíz főből álló embercsapat simán megfutamít egy száz fős hekkülönítményt is! Persze csak akkor, ha értelmesek. De az ES az! Az emberek nem annyira fáradékonyak, jóval fürgébbek, ügyesen másznak fára, mindenesetre sokkal jobban mint mi hekkírek, a sötétben is jól látnak, sokkal masszívabbak a csontjaik, ésatöbbi ésatöbbi... s mindemellett ha a harcban meghal egy ES, hát semmi baj, mert nem egy hekkír halt meg! Ez tehát mindenki érdeke!

- Kizárt, hogy az embereim ehhez beleegyezésüket adnák! - ingatta a fejét Trinci, és sápadt volt, mert legrosszabb sejtelmeit látta megvalósulni.

- Nem érdekel a hozzájárulásuk, meg kell tenniük amit parancsolunk, mert rakunk majd beléjük is fegyelmezőcsipet!

- A rabszolgaság kora lejárt, tábornok úr!

- De csak ami a hekkíreket illeti!

- Az ES értelmes lény, már a neve is ezt mutatja!

- De akkor is csak állat. És ne nagyon ugráljon kisasszony, mert úgyis sok vaj van a fején, hiszen évek óta szabotálja az emberkatonaság kifejlesztését!

- Nem is tudtam róla, hogy e cél szerepelt a Haszonember Rt programjában!

- Mert nem volt publikus. Ilyesmit titokban kell tartani. De maga akkor sem mondta el a titkot nekünk, tehát bűnös!

- Ha tudtam volna hogy a katonaság benne van a buliban, kilépek a cégtől! Mindenesetre ezt most azonnal meg is teszem!

- Erre nincs módja! Szükségünk van a tapasztalataira!

- Fogoly vagyok?!

- Az éppenséggel nem, de az államérdek azt kívánja, hogy személyiségi jogait átmenetileg csak, de részben korlátozzuk!

Ekkor Trinci mélyet lélegzett, s merész döntésre szánta el magát.

- Emberek, meneküljetek! - kiáltotta el magát. - Meneküljetek, el akarnak fogni titeket! - és az ajtóhoz akart szaladni. De két katona is utánvetette magát, s elkapták. Ám Gigi meghallotta Trinci kiáltását, s benyitott az előszobába.

- Mi a baj...?! - kezdte, ám a folytatás benneakadt, amint megpillantotta a katonákat.

- El akarják fogni az embereket! Szólj nekik! - kiáltotta Trinci, a katonák szorításában vergődve.

Gigi azonnal hátraugrott az ajtóból, hogy elszaladjon, de ekkor a tábornok előkapta a pisztolyát, és utána lött. Gigi felbukott a folyosón.

- Mindenkit fogjatok el, lehetőleg élve! - parancsolta. - Az emberekre kábító lövedékekkel tüzeljtek csak!

* * *

Amikor tehát Zax megjött, odahaza senkit nem talált! Azaz... a folyosón ott feküdt a lelőtt Gigi. És amikor Zax lehajolt hozzá, s óvatosan felemelte, akkor felnyögött.

Kiderült, hogy bár jócskán véres körülötte a padló, de igazság szerint nincs is nagy baja! A lövedék ugyan megrepesztette kissé a koponyáját, de lényegében majdhogynem csak súrolta azt. Elájult tőle, és megsérült egy jó nagy darabon a fejbőre, ebből aztán nem csekély mennyiségű vér ömlött ki, és Gigi nagyon legyengült emiatt, de mire Zax bekötözte, máris jelentősen jobban lett. Lényegében sérülése majdhogynem jelentéktelennek volt mondható. Ahhoz képest legalábbis, hogy fejbőlötték.

- Zax, Zax, csinálj valamit, Arlek és a katonák elvitték a mamát meg mindenkit! - kiáltotta, és izgatottan markolta meg Zax kezét.

Zaxnak ugyan halovány fogalma sem volt róla hogy mit tehetne, hiszen azt sem tudta hogy hova vihették el a katonák Trincit, de mégis ezt válaszolta:

- Megpróbálom.

Ugyan mi mást is mondhatott volna?!

Összehívta az udvarra az összes, most kiszabadított ES-t, s elmondta nekik, hogy ez az a ház, ahol őt felnevelték. Ő nem olyan rossz, kegyetlen körülmények közt lett felnevelve mint a valahai foglyok, az itt lakó hekierek rendszeren bántak vele. De most ezeket rossz hekierek elrabolták! Most ki kell szabadítaniuk őket, már amiatt is, mert fegyverhez kell jutniuk, hogy önmagukat is meg tudják védelmezni!

- Ehhez azonban - mondta - nem kellenek gyerekek! Tehát maradjon itt az összes gyermek, nagy-nagy csendben, amíg mi vissza nem térünk, s maradjon itt velük két felnőtt nő is, hogy vigyázzon rájuk! Mondjuk te és te - mutatott rá kettőre - mert ti vagytok a leggyengébbek! És vigyázzatok Gigire is, de úgy ám hogy ne essék baja, mert ő az én legkedvesebb hekir-

barátnőm, s aki bántja, annak én harapom el a torkát ha megtudom ezt! Tegye mindenki azt amit mondok, mert ha nem lesz így, akkor elfognak minket, és mehetek vissza a ketrecekbe!

A nők és gyerekek tudomásul vették az intelmeit. S erre Zax most megmutogatta nekik a sebességváltó használatát is, és visszaparancsolta őket a buszokba, majd megindultak a vezetésével a Haszonember Rt intézete felé. Azért arra, mert Zax úgy sejtette hogy Trinciéket odavihették. De ha nem, akkor is valószínű hogy Arlek ott van, márpedig ha valaki, akkor Arlek tudhatja hogy melyik katonai bázison raboskodik most Trinci!

Azt tudta hogy merre van az intézet, Trinci nemegyszer elvitte őt korábban oda. Ismerte ott a járást is. Most egyenesen odament, s megállt a sorompó előtt. Megvárta míg kilép a portás, majd kinyitotta a busz ajtaját, s akkorát rúgott annak fejébe, hogy az rögvest kilehelte a lelkét. Ezután intett az embereknek:

- Kifelé! Gyorsan!

Itt nem a portásfülkében voltak az áramelosztó kapcsolók, de ez nem zavarta. Az egész csapata követte őt, amint a főépülethez rohant. Amiatt sem zavartatta magát, hogy tudta: minden tele van kamerákkal. Két biztonsági őr volt csak az épületben, de mire előhalászták volna a pisztolyukat, már nyakukon is voltak a felbőszült emberek, s péppé verték őket. Kimondottan élvezték, hogy végre hekiereket ölhetnek.

Zax pedig benyitott Arlek úr irodájába.

Szerencséje volt, megtalálta a főnököt! Ott ült az íróasztala mögött. Előtte egy titkárnő guggolt, s épp Arlek úr lába közével foglalatzkodott. Szegény nő azt sem tudta mi történik vele: Zax odaugrott, felkapta, s úgy vágta neki az ablaküvegnek hogy az kitört, és sikoltozva zuhant le az öt emeletes mélységbe. Azonnal szörnyet halt.

Zax pedig megragadta Arlek úr csőrét, s annál fogva kiemelte onnét a vinnyogó elnököt. Ugyanúgy ropogott a csőre, mint régen a Gigivel kötekedő fiúé.

- Halljuk, hová vittétek Trincit?! - kérdezte, és megrázta Arleket. Az rémülten pislogott nemcsak Zaxra, de a Zax mögött tolongó temérdek emberre is. Mi történhetett itt?!

Mivel nem válaszolt rögtön, Zax gyorsan a szájába kapta Arlek egyik ujját, és egyszerűen leharapta.

- Kellenek az ujjaid és válaszolsz, vagy leharapjam mindet?!

- Kegyelem! A hatos számú katonai bázison vannak, itt a város mellett!

- Nem tudom hol van, tehát majd mutatod az utat! De nem fogsz elszökni! - azzal Zax egy-egy roppantással eltörte Arlek mindegyik végtagját, majd a vállaira vette az igazgatót mint egy tollcsomót, és visszasétált vele a buszokhoz. Itt aztán behajította maga mellé egy ülésre, s így szólt:

- Mutatod az utat, vagy kiheréllek!

Arlek mutatta az utat, s minden zökkenőnél nyöszörgött a kegyetlen fájdalom miatt. És egyre csak az járt a fejében: lehet hogy igaza van mégis Trincinek! Ez a Zax és a ki tudja honnan előbukkant csapata épp úgy viselkedik most, mintha emberkatonák volnának. És félelmetesen hatékonyak! Márpedig egy efféle hadsereg lehet hogy nemcsak az ellenségre, de saját hekirfőnökeire is veszélyes! Zaxból igenis kinézte, hogy akármikor egyszerűen kimetéli magából a fegyelmezőcsipet!

Egy katonai támaszpont azért nagyon más feladatot jelentett, mint a Tenyészember Rt vagy a Haszonember Rt telephelye! Míg odaért, gondolkodott is Zax erősen, hogy mit tegyen! S végül amikor már egészen közel voltak, elmosolyodott. Megtalálta a megoldást.

Nem mentek egészen a támaszpont közelébe, jó ötszáz méterrel arrébb megálltak.

- Ide lettek hozva?! - kérdezte Arleket Zax, a katonai létesítményre mutatva.

- Igen! - nyöszörögte Arlek. - Kegyelmezz!

- Neked?! Neked, aki azokkal cimborálsz, akik megölték volna Gigit?! - azzal megragadta Arlek nyakát, s addig szorította, míg csak nem mozdult többet.

- Ki a buszból, fiúk! És ne feledjétek: minden hekir férfit meg kell öljetek, a nőket csak akkor ha megtámadnak titeket, ugyanis nem akarom hogy véletlenül Trincit vagy más barátnőmet is megöljétek!

Az emberek fogadkoztak hogy úgy lesz. Minek is öljék meg Trincit, amikor azon kívül is sok hekir van itt, akiket megölhetnek?!

Zax odalopakodott a kerítés közelébe, s elindult mellette a főbejárat irányába. S úgy is volt ahogy sejtette: nem is sokára talált egy tűzcsapot. Laktanyák közelébe elvégre illet hogy tegyenek ilyet, mert akármikor lehet ilyen helyen egy tűzvész!

Jó egyméteres oszlop volt ez. Zax leemelte a tetejét, majd idehajtott a busszal, s a járművel óvatosan, lassan nekiment, nem úgy hogy eltörjön, csak hogy kissé a kerítés felé görbüljön. Ezután kiszállt a buszból, és gyorsan elforgatta a nyitókart. Majd ugrott is el onnan, és szaladt hátrafelé, ahogy csak bírt!

Pontosan az történt, amire számított. A tűzcsapból óriási erővel kispriccelt a víz, egyenesen a kerítés felé. Ez is háromsoros drótkerítés volt, a középsőben árammal. Egészen természetes hát, hogy a rengeteg víz hatására rögvest kisült belőle a feszültség, s lett olyan szikrázás meg rövidzárlat, hogy nagyobb se kellett! Zax egészen biztos volt benne, hogy ettől a zuhanytól még néhány trafóállomás is túlterhelődött és leégett valahol a laktanya területén.

Amikor már sehol nem szikrázott a kerítés, intett:

- Gyerünk, másszatok át rajta!

Átmásztak. Végül is az egész nem volt három méter magas sem. Igaz, odafent volt szögesdrót, de hát Zax mint ember sokkal könnyebben mozgott efféle akadályokon át, mint egy hekir, márpedig azt hekirék ellen tervezték. Néha ugyan Zax is, meg a többi ember is kapott szúrásokat, de nem voltak ezek olyan nagyon vészesek. Majd amikor már a túloldalon voltak, Zax így szólt:

- Induljunk a kapuhoz! Azt el kell foglalni, mert Trinciék nem tudnának ezen a kerítésen átmászni! Gyorsak legyetek, és akkor nem lesz semmi baj, mert az őrség nem hiszem hogy a laktanyán belülről is támadásra számítana!

Hát nem is számítottak azok semmi rosszra! Pillanatokon belül halott volt mind, s egyetlen lövést sem tudtak leadni. A fegyvereik ellenben az emberek kezébe kerültek, bár az nem volt vitás, hogy egyikük sem rendelkezett kellő gyakorlattal ezekhez, tehát enyhén szólva nem voltak mesterlövészek. De így is megnőtt jócskán az önbizalmuk. Tulajdonképpen eddigi unalmas életükhöz képest ez az egész egy merő remek szórakozásnak számított. És kivétel nélkül mind úgy vélték, hogy egyszerűen semmi vesztenivalójuk, mert ha csak meg nem ölik őket most, akció közben, akkor utána már úgymint legfeljebb újra foglyok lehetnek, mert meg nem ölik őket büntetésből, annál sokkal értékesebbek!

- Siessünk! Nem tudhatjuk, hogy mikor ér ide az őrségváltás! - mondta Zax. - Menjünk oda - mutatott a legmagasabb épület felé - biztos az lesz a főépület, ahol az ügyeletes tiszt tartózkodik!

Odarohantak. S mert nem mehettek be ide sehogyan sem észrevétlenül, ezért Zax csak a gyorsaságban bízott, felrohant a széles lépcsőkön, neki az ajtónak...

Ami zárva volt. De nem esett kétségbe: még mindig nála volt a Tenyészember Rt-nél zsákmányolt baltája. Ezzel betörte az ablakot, beugrott, s máris kitekerte a szolgálattevő altiszt nyakát. Szeme körbevillant az ajtókon. Amint megpillantotta az „Ügyeletes tiszt” feliratot, elégedetten mordult fel:

- Ez lesz az! - és benyitott oda.

A tiszt épp telefonált valahová. Amint megpillantotta a bejövőben Zaxot, máris óriásivá tágult a szeme döbbenetében. Keze mozdult a derékszíja felé...

De Zax ekkor már ott is volt, elkapta a kezét, s úgy megszorította, hogy az máris recsent. S elvette a pisztolyát is.

- Erre nem lesz szükség! - mondta, azzal kikapcsolta a telefont.

A hekir telefonok természetesen nem olyanok voltak amik hanghullámokat továbbítottak elektromos jelekként. Ezek a hekir rádióhullámokat alakították elektromos impulzusokká. De így is megtudta a vonal túlsó végén levő hekir, akárki volt is, hogy valami nagy baj történt az ügyeletes tisztnél, ezért is lehetett hogy néhány másodperc múlva felhangzottak a laktanyában a szirénák. Riadót jeleztek.

Zax egyelőre nem törődött ezzel.

- Ha nem mondod meg hogy hol van Trinci - mondta az ügyeletes tisztnek - akkor leégetem az összes tolladat, de még más kínzásokat is kitalálok, mielőtt végzek veled!

- És ha megmondom?! - nyöszörögte az rémulten.

- Akkor nem kínozlak meg!

- De hát ki az a Trinci?!

- Talán bizony nem hoztak ide egy nőt egy csomó emberrel együtt ma?!

- De igen, több nőt is, emberekkel! Ők a biológiai központban vannak!

- Igazán?! És miért épp ott?!

- Mert úgy tudom hogy valami csipet akarnak beléjük ültetni!

- Trincibe is?! Hiszen ő hekir!

- Nem tudom, én nem értek ehhez! De odavitték őket!

- Jó, és az merre van?!

- Épp itt a fejünk felett, a harmadik emeleten!

- Köszí! - mondta Zax, azzal fogta a baltát, és levágta az ügyeletes tiszt fejét. És megint nem érzett lelkiismeretfurdalást. Ez is csak egy katona volt, és katonák rabolták el Trincit, katonák majdnem megölték Gigit, katonák akarnak ilyen ellenszenves kínzóeszközt beléjük rakni és emberbarátaiba... különben is: betartotta az ígéretét! Nem kínozte meg a tisztet!

Felrohantak a harmadik emeletre. De módszeresen: útközben minden szobába benyitottak, s akit ott találtak, azt kímélet nélkül megölték. Így ugyan lassabban haladtak, de Zax azt akarta, hogy a visszavonulásuk útja szabad legyen. Odakint még javában szóltak a szirénák, és kigyulladt egy rakás reflektor is. De semmit nem találhatott, mert minden ember idebent volt.

Végül felértek a harmadik emeletre. A lépcsőházból idevezető nagy üvegajtón ez a felirat lógott:

„Biológiai labor! Belépés csak külön engedéllyre! Védőöltözék kötelező!”

Zax kétlette hogy lenne a hekéreknek olyan védőöltözéke, ami emberek számára is alkalmas! De amúgysem félt. Trincitől tudta, hogy egy ember lényegében abszolúte minden hekírbetegségre immunis, a náthát kivéve. De még a náthának sem ugyanazt a fajtáját kapja el mint a hekérek. Egészen egyszerűen annyira más a hekérek és emberek szervezete, hogy úgy néz ki még nem alakult ki olyan ravasz vírus vagy baktérium, amely egyszerre mindkettőben képes volna megtelepedni.

Az ajtó zárva volt, és Zax nem késlekedett: ripityára verte az egészet a baltával. Mire beugrott a nyíláson, a nagy csörömpölésre kinézett néhány nővér és orvos, ezeket aztán el is kapták a Zax nyomában beözönlő emberek, és rendkívüli élvezettel végezték ki őket, sőt, némelyiket csak úgy pusztá szórakozásból nem is könnyű és gyors halállal ölték meg, hanem előbb eltördösték a végtagjaikat, a csőrüket is, és csak azután lapították szét a fejüket. Ezt még csak rossz néven sem lehet venni tőlük: egészen egyszerűen ilyen dühösek voltak, amiért eddig rosszul bántak velük, s e dühöt ki kellett tombolni magukból valahogy. Hiába, a világ egyetlen rabszolgafelkelése során sem voltak a fellázadt rabszolgák kíméletesek a rabszolgatartókhoz, s nemigen válogatták ki, hogy melyik rabszolgatartó ártatlan, és melyik bűnös! Ez már bizony csak így szokott lenni!

Zax nem kegyetlenkedett. Ő egyszerűen rohant előre, s közben hangosan kiáltozott. Úgy vélte, ettől nem fog jobban lelepleződni, mert a meggyilkolt hekérek már úgyszólván teliharsogtak mindent a maguk rádióhullámos sikolyaikkal, és odakint is szóltak a szirénák.

Útközben épp ezért nem félt már a pisztolyát használni sem. Amikor kinézett valahonnan valaki hekír, máris lőtt rá. Néha talált is, bár inkább csak véletlenül, mert ebben még nem volt gyakorlata. Rá is lőttek, de csak ritkán, mert ez végül is orvosi részleg volt, itt kevés volt a fegyver, és azokat szintúgy gyakorlatlan hekírkezek szorongatták. Zaxot tehát nem találták el. És egy hekírnek nem sok lövésre maradt ideje úgysem. Mire a legnagyobb laborhoz értek, csak egyetlen embert találtak el, de annak is csak a felkarját horzsolta könnyebben egy golyó.

S bár még nem is törtek be e laborba, máris sikolyokat hallott innen Zax! Nem rádióhullámosokat, hanem nagyon is hanghullámokkal leadottakat!

- Zax! Zax! Itt vagyok! Segítség! - kiabálta - Trinci! Zax megismerte a hangját.

Épp ekkor vágódott ki a laborajtó, s azon át kiözönlött három hekír katona is. Kezükből géppisztoly. Az egyikük Zax felé fordult, de mielőtt megcélozhatta volna, Zax máris kikapta azt a kezéből a csövénél fogva, megforgatta és úgy vágta fejbe vele a hekírt, hogy annak a falra spriccelt az agyveleje. Majd a másik hekírt is lesújtotta vele. A harmadik leadott egy sorozatot, három ember is felbukott ettől, de többet nem löhetett, mert Zax most megsuhintotta a még mindig a csövénél markolt géppisztolyt, alulról fölfelé, annak markolata eltalálta a hekír katonát a lába közt, de olyan erővel, hogy ettől egészen felrepült a plafonig, azon szétroppant a feje, vörösre festve a plafont, majd nagy csattanással visszazuhant a padlóra.

Zax beugrott a laborba. Ott volt egy tábornok, s több más orvos is. És sok ember, mind Zax társai, akikkel együtt nevelkedett Trincinél. Ezen emberek majdnem mind aludtak. Egyikük, egy fiatal fiú épp a műtőasztalon feküdt, mások arrébb, ezeknek a jobb lábán sebtapasz. Zax

úgy vélte, ezeknek már beültették a csipet a lábukba. Nem messze tőlük ült Trinci is, bár ő ébren, és neki még úgy látszott nem műtötték meg a lábát. De bilincsben volt a keze.

Zax most nem akart lövöldözni, félt hogy amilyen gyakorlatlan, a társait találná el. Inkább gyorsan idefutott-odafutott, és egymás után csapta fejbe az orvosokat, akik menekültek volna ész nélkül, de nem tehették, mert Zax nyomában becsődült a többi ember is ide. A tábornok előkapta a pisztolyát, és lőtt, de nem találta el Zaxot, aztán nem is mert több időt a lövöldözésre szánni, mert félt hogy akkor elkapják, és sok ember hekírt győz! Főleg akkor lett elege az egészből, amikor Zax elhajította a baltát, s az a füle mellett állt bele egy orvosságos szekrénybe, üvegcserepekkel szórva be őt. Inkább kislisszolt egy oldalajtón át. Néhány ember utánaeredt, de Zax inkább kiszabadította Trincit, Brixit és két másik hekír nőt, akik szintén a barátai voltak. Ezután bemutatta a többi embernek őket, hogy ezek azok a hekírek, akiket kímélniük kell.

- Nincs valami szer, amivel fel lehet ébreszteni őket? - mutatott az alvó emberekre.

- De, valószínűleg talállok valamit, de előbb kiveszem belőlük a csipet, ez most még könnyű! - mondta Trinci, s úgy is tett.

Közben néhány ember azzal a hírrel jött Zaxhoz, hogy a katonák észrevették őket, és jönnek fel a lépcsőn, a földszintet már el is foglalták!

- Használgatok a tűzoltófecskendőt! - utasította őket Zax. S ennek átmenetileg meg is lett a hatása. De tudták, hogy csak addig, amíg el nem zárják odakint a vízcsapot.

- Csak azt sajnálom, hogy azt a dög tábornokot nem tudtad megölni, Zax! - sírt Trinci, miközben egy újabb ébresztőinjekciót nyomott be az egyik alvó emberbe. - Ő volt az, aki megölte az én drága Gigimet!

- Gigi él. - mondta Zax.

- Igazán?!

- Egészen biztos, ugyanis tőle tudtam meg, hogy mi történt veled! De Trinci, nincs valami ötleted, hogy miként jutunk innen ki?!

- Semmi. De minek is törőd ezen a fejedet Zax, teljesen mindegy hogy kijutsz-e, mert legfeljebb néhány órát nyersz vele, és azután vége, mert úgyis utánad erednek, és elfognak! Téged is, engem is, mindenkit! Tehát inkább öld meg a tábornokot mert mindenképp rálőtt Gigire, megérdemli, akkor bosszút állunk, ennyit tehetünk, többet nem! És annyit hogy mindhalálig harcoltok, nem hagyjátok hogy elfogjanak benneteket, s akkor nem lesz senkinek sem Ember Sapírja!

Zax fintorgott. Ez a variáció nem nagyon tetszett neki.

- Ez legfeljebb átmenetileg oldaná meg az emberügyet - mondta - ugyanis néhány évtizeden belül készítenének katonáék más ES-eket!

- De hát jobbat nem tudsz, Zax! Ez van! Nagyon sajnálom, és csak egyre kérlek: bocsáss meg nekem ha tudsz, hogy egyáltalán világra segítettem az értelmeket! Boldogabb lettél volna azt hiszem, ha nem nevellek értelmessé!

- Lehet, Trinci, lehet, de azért ne feledkezz meg róla, hogy én ha értelmes vagyok is, de akkor is vadállat! Mármost a ti fogalmaitok szerint! Márpedig egy vadállat vadul küzd, és nem riad vissza semmitől sem! Én nem vagyok olyan mindenbe belenyugvó, mint te! - és Zax olyan kegyetlenül nézett, hogy Trinci egészen megriadt.

- Van valami ötleted?! Mire készülsz?!

- Motoszkál bennem egy ötlet, de nem biztos hogy végrehajtható. Ha viszont igen, akkor semmi okom rá hogy megbocsássak neked, mert akkor a te dolgod lesz megbocsátani nekem... lesz bőven miért! - azzal már el is ment, és figyelmes tekintettel járkált végig a folyosókon. Tehette, mert emberei már minden ellenállást megtörttek. Itt-ott hekírtetemeket látott. Nagyrítkán egy-egy emberi tetemet is, de nagyon keveset. Úgy tűnt, egyelőre heten sem haltak meg a harcok során az emberek közül.

Végül elérkezett az épület egy távoli pontjához, amit többsoros rács védett, számtalan lakattal és mágneses zárral is. Ez volt a bejárat fölötti felirat:

„Aktívanyag-raktár”

- Na, ez biztos az lesz amit keresek! - gondolta Zax, azzal nem is habozott, s igyekezett bejutni. Ez azonban már nehéz volt a fejszéjének, egykettőre kicsorbult a rácsokon. Sőt, az első ütésekre vörös vérszfények kezdtek villogni a folyosón, s itt is megszólalt egy sziréna.

Zax visszasietett Trincihez.

- Hé, Trinci, keress egy oxigéntartályos védőruhát!

- Minek az nekem?! - riadt meg a nő.

- Kell, ha nem akarsz meghalni! És keress ilyet Brixinek is, meg a többieknek! Sőt, jó ha lesz egy ilyen Giginék is, majd ha hazaérünk!

- De mondd már, minek?!

- Haha! Azért, mert nemsokára nem sok ellenségünk fog élni! Tudod, ez egy biológiai laboratórium, és...

- Ne! - sikoltotta a nő, rájőve, hogy mire készül Zax.

- Ezt nem te fogod eldönteni, Trinci! Az én fajomnak is joga van élni, s hozzá szabadon! És a te fajodért nem nagy kár, mert lám, nemcsak velünk emberekkel nem tudtok megférni, de magatokkal sem, mert vannak háborúitok! Tudod hogy igazam van, láttad te is a híradókat a tévében, még többet is mint én, mert idősebb vagy nálam! Nem az én gonoszságom vagy vadállattermeszetem az oka annak, ami itt történni fog, mert nem én alkottam meg a fegyvereket amit felhasználni készülök: ti hekírek alkottátok azt magatok ellen! Márpedig aki fegyvert készít, az számíton rá hogy az a fegyver idővel el is sül! Nem érzem bűnösnek magamat, én csak védekezem ahogy tudok, én békében éltem melletted amíg nem láttam Muszi megkínzását, de még azután sem jöttem volna ide, ha nem hoznak ide téged a katonák, azok a hülye tábornokok! Szerintem ott a folyosó végén az üvegszekrényben lesznek a védőruhák, vedd fel, igyekezz! - lökte meg Trinci hátát. A nő sápadtan botladozott arrafelé. És alig tudott gondolkodni is, mert csak ez a néhány szó lüktetett a fejében:

- A hülye tábornokok... A hülye tábornokok...

Végül is annyira magatehetetlen volt, hogy anyja, Brixin kellett hogy felsegítse rá a védőöltözetet.

Eközben Zax végigkutatott nem is egy emeletet, hogy valami alkalmas fegyverre leljen. Ilyet nem talált az épületben, de a lapostetőn végre felfedezett nem is egy nehézgépfegyvert. Biztos légvédelmi célra tartották itt őket. Ezek közül az egyiket felemelte, s nem minden nehézség nélkül de lecipelte az aktívanyag-raktárhoz. Felállította annak ajtajával szemben, a folyosó végére, majd löni kezdte vele azt. A robbanólövedékek egykettőre megtették a magukét, s az ajtó beszakadt, még meg is gyulladt körülötte sok éghető anyag. Ezután pedig Zax nagy nyugodtan besétált a szabaddá vált jókora szobába.

Az ajtóval szemközti falon a robbanólövedékek óriási pusztítást vittek véghez! Egy egész sereg fiókszerű tároló ripityára tört, ezekből mindenféle porok és lötyök ömlöttek ki; némelyik pezsgett és habzott. Ráadásul a benti helyiségben nem is egyhelyütt halálfejes kép figyelmeztetett rá, hogy itt veszélyes anyagok vannak! Persze a halálfej olyan alakú volt, mint egy hekir, és nem mint egy ember koponyája.

- A hülye hekirék! - vigyorgott Zax. - És arra nem gondolnak, hogy ugyanez lett volna, ha egy földrengés pusztítja el ezt az épületet, vagy egy terrorista?! Vagy az ellenség lövedéke?!

Közelebb hozta a gépfegyvert, és addig lőtte a falat, míg csak azon legalább emberfej nagyságú lyuk nem keletkezett. Ezen át már könnyen kijuthatnak a szabadba a vírusok és baktériumok. Ezután megkereste a baltáját, s nekiállt hogy módszeresen szétverjen mindent, ami csak található idebent!

Egy darabig meg is tette ezt, de azután az egyik szekréynysornál ezt a feliratot vette észre:

- Vakcinák.

- Aha, hát persze! Annyira nagyon mégsem hülyék: persze hogy csak azokat a biológiai fegyvereket tárolják itt, amelyek ellen van hatóanyaguk!

Ezt a szekrényt nem verte most szét, csak ezen kívül minden mást, majd kiment, és szólt a már védőöltözetben levő Trincinek, hogy jöjjön be ide, és minden vakcinából ami itt van, szívjon fel egy fecskendőbe, s ezt a keveréket adja be magának, csak úgy a védőruhán keresztül, s tegyen így Zax többi hekirbarátjával is.

Trinci keze remegett mint a kocsonya.

- Zax, ez borzalmas, milliók pusztulnak majd el, sőt, milliárdok, és mindez az én bűnöm, mert én alkottalak!

- Nem. Ez a tábornokok bűne, mert ők akarták a felfedezésedet - engem - rosszra használni! Vagy nem te mondtad az imént, hogy emberkatonaságot akartak?! Hát tessék, megkapták! A katona azért katona, mert öl! Én most ölök! Hekíreket akartak öletni velem, s én hekiréket ölök! Az lett amit akartak! Pontosan az! Telibepontosan az!

- De nem ennek az országnak a lakosait akarták megöletni!

- Más ország lakóit szabad?!

Trinci hallgatott.

- Különben is - folytatta Zax - más ország lakói sem jobbak. Ha azoknak lenne ES-ük, ugyanezt tették volna, a te országod ellen! A hekir társadalom úgy ahogy van, bűnös! De ne hidd hogy ítélek: én egyszerűen védekezem, az önvédelem a célom, nem a büntetések!

Mire Trinci befejezte önmaguk beoltását, odakint már minden elhallgatott. Gyanúsán csendes volt a laktanya! De Zaxnak és az embereknek, bár rajtuk nem is volt védőruha, semmi bajuk nem esett, holott minden lélegzetvételre milliárdszám lélegezték be azokat a mikrobákat, melyekből már néhány száz is elég volt egy erős hekir néhány másodpercen belüli megöléséhez.

- Siessünk vissza, hátha meg tudjuk menteni Gigit! - szólt Zax. S ettől Trinci rögvest magához tért.

- Igen, igen! Persze! A járvány a széllel terjed, s az most alig fúj, előbb érhetünk oda!

S Trinci máris rohant lefelé a lépcsőn. És senki nem állította meg, mert odakint minden katona nagyon halott volt eddigre már.

Trinci meg sem várta Zaxékat, máris ugrott volna az első autóba amit meglátott, csak az utolsó pillanatban kapott észbe amikor Zax azt kiabálta utána, hogy várja meg őt, mert nélküle a Gigire vigyázó emberek simán agyonverik!

Így aztán ketten autóztak Gigihez, de Trinci vezetett, mert neki ebben jóval több volt a gyakorlata. Még éppen pirkadt csak amikor odaértek.

Ott aztán, amikor befordultak az utcába, Trinci nagyon örvendett, amiért meglátott egy vele szemben haladó autót; ide tehát még nem ért el a járvány! Berohant a kertbe; az emberek már majdnem rávetették magukat, de időben megpillantották Zaxot, aki azt kiáltotta nekik, hogy „nyugi, jó barát”! S így aztán Trinci gyorsan berohant Gigi ágyához.

Azzal természetesen tisztában volt hogy ha eddig nem is volt itt járvány, de máris van, mert ő maga hozta azt ide a védőruháján. Emiatt nem is habozott, nem magyarázkodott, hanem azonnal beledöfte a fecskendőt Gigi vénájába, s remélte nagyon, hogy előbb hat a védőoltás, mint maga a járvány!

Jó egy órát átízgult ott Gigi mellett ülve, mert Gigi arca hol pirosodott, hol fehéredett, de végül az oltások győzedelmeskedtek, és nem halt meg. Igaz viszont hogy eddigre nagyon csendessé vált a környék...

De még ez sem volt minden, mert hirtelen vad szél kezdett fújni. Kitért a vihar! És ez aztán biztos volt hogy mindenfelé elhordja a járványok spóráit!

Mindezek tetejébe pedig egyszerscsak megjelent újra Zax, aki az utóbbi órákban nem volt a közelében, s ezt a hírt hozta:

- A laktanyából elindítottunk csak úgy találomra mindenfelé minden olyan rakétát, amiben a felirat alapján nem atomtöltet van, hanem valami biológiai töltet! És minden embert akiben csak kellő észet sejtettem ehhez, útnak indítottam, hogy keressenek fel különböző, már néptelen támaszpontokat, és onnan is lőjenek ki minden ilyen biológiai fegyvert mindenfelé!

- De... de miért?!

- Hát hogy mielőbb úgy elfertőzzem az egész bolygót, hogy az alkalmatlan legyen a hekírek számára! Ti, a barátaim maradtok az egyetlen hekírek. De mert ti csupa nők vagytok, így nem szaporodtok, s amikor kihaltok, egyetlen hekírelettartamon belül, akkor már nem lesznek hekírek! A hekírek uralma véget ért, s következik az emberé!

- Azt hiszed hogy jobb világot tudtok kialakítani mint mi, hekírek?!

- Lehet. Nem biztos. Ami biztos, az csak az hogy rosszabb nem lesz! Mindenesetre érdemes velünk is egy próbát tenni, nem?! S ne feledd el, hogy nem nulláról kell kezdenünk. Hiszen a mienk marad minden, ami csak van a bolygón! Az egész hekír civilizáció minden produktuma a mienk! A könyvtárakban és videókbán meg másképp felhalmozott tudás, az anyagi objektumok... minden!

- Zax, borzadok téled! Több milliárd hekírt csak így lemészárolni... akik közt minden bizonnyal voltak olyan kislányok is mint az én Gigim, akik éppúgy méltóak a szeretetre...

- Teljesen igazad van, Trinci, és nem védekezem. Nincs mivel. Ezt tettem, és kész. Mégsem érzem igazán bűnösnek magamat. Te magad mondtad, hogy ha ki is jutnék a laktanyából, ami pedig szintén nemigen lett volna lehetséges másképp, de ha mégis, akkor is megölték volna. Vagy elfogták volna. És én egyszerűen úgy vélem, hogy az önvédelemhez bármely eszközzel is jogom van! Miért is véljem másképp, mondd, amikor naponta látom, hogy ti hekírek is így gondoljátok magatokról?! Így megmentettem az életemet, megmentettem szerelmem, Muszi életét is, több száz másik ES életét, a nem értelmes emberek életét is, akikből különben értelmeseket fogunk nevelni, vagy ha nem is belőlük de utódaikból, s benneteket, hekír

barátaimat is megmentettem. A többiek akik meghalnak, se nem barátaim, se nem az én fajom tagjai. Ez van, Trinci! Döntennem kellett hogy kiknek szavazok életet, s én magamra és a hozzám ilyen-olyan okból érzelmileg közel állókra szavaztam!

Trinci csak sóhajtott egyet. Felesleges lett volna bármit is mondania: a kérdés már eldőlt. A kontinensen már egyáltalán senki hekir nem élt rajtuk kívül, legfeljebb ha talán valamelyik ország katonai vezetői bezárkóztak valami mély föld alatti bunkerbe. De nem lesz elég levegőjük akármennyi időre, tehát ha vannak is ilyen hekirék, csak idő kérdése hogy kijöjjenek onnét! És akkor beszippanthják a mikrobákat és végük. De még az sem segítene rajtuk ha nem így volna, mert addigra az emberek, az értelmes emberek úgyis nagyon elszaporodnak. Tetszik vagy nem tetszik, de megtörtént a hihetetlen: az emberek igenis átvették a hatalmat a Rúnya bolygón! De persze Zaxnak azért igaza van abban, hogy ezt egyedül az emberek nem tudták volna megtenni. Ehhez a hekirék hathatós segítségére volt szükségük, mert a hekirék fejlesztették ki nagy munkával önmaguk ellen azt a sok halálos vírust...

Fogalma sem volt Trincinek, hogy ezek után mit kezdjen az életével. Napokon át csak lődörgött ide-oda, végül Zax egyszercsak elkapta a karját.

- Hé, Trinci, gyere csak! - és amikor becipelte a szobába, bekapcsolta a rádiót.

Trinci alig hitt a fülének. Hekir beszédet hallott!

Kiderült, hogy igenis vannak élő hekirék, és nemcsak mély bunkerekben. Hanem a nagy katasztrófa idején több nagy úrállomás is odafent keringett a világűrben, legénységgel együtt. Ezek természetesen mit sem tudtak az ES-ek lázadásáról, azt hitték hogy egyszerűen kitört egy világháború, bár azt nem tudták megállapítani, hogy melyik ország kezdte. Az eredmény szempontjából mindegy is volt. És ezek az úrhajósok megfogadták, hogy mert ők a hekir faj utolsó képviselői, s együttesen sincsenek többen mint mindössze kétszázegynéhány fő, ezért önmagukat egyetlen ország lakosainak tartják! Most azt próbálják megállapítani, hogy maradtak-e túlélők a bolygón.

- Ha akarod Trinci, rádiózhatsz nekik! - javasolta Zax.

- Ugyan mit! Ők is halálra vannak ítélve! Ugyanis nem szállhatnak le a bolygóra, mert azonnal elkapják a járványokat! De még ha volna is nekik védőoltás, akkor sem szállhatnak le, mert az újszülöttjeiket nem lehet azonnal beoltani, előbb halnának meg mint hogy megkaphatnák az oltásokat! Ez a bolygó, hála neked Zax, valóban alkalmatlanná vált nagyon hosszú időre hekirék számára!

- De Trinci, hallgasd csak tovább őket! Úgy veszem ki a szavaikból, hogy ezek azt tervezik, hogy összekapcsolják az összes odafenti úrállomást egyetlen egységgé, s ezzel elrepülnek valamelyik szomszédos bolygóhoz! A Rúnya Naptól távolabbi szomszédja szerintük alkalmas lenne nekik. Azon nincs élet, de van rajta bőven víz meg minden ami kell, s úgy vélik hogy nagy munkával ugyan, de alkalmassá tudják tenni a számukra! Na és hát szerintem fel tudnátok repülni hozzájuk egy rakétával!

- Nem értek hozzá!

- Nem, de azok a fiúk odafent annál jobban, ez a szakmájuk, és rádió elnavigálnának benneteket, mindig megmondanák, hogy mit kell csinálnotok! Azt hiszem nagyon örvidenének nektek, mert vannak valami kétszázan, de ebből csak alig harmincan vannak nők! Ti meg mind nők vagytok! A járvány miatt nem kell aggódni, mert elég ha átszállás előtt alaposan fertőtlenítték magatokat!

- Hm... és mivel magyarázom meg nekik, hogy túléltek a járványt?!

- Mi sem egyszerűbb ennél: a Haszonember Rt biológusa vagy, épp dolgoztál a háború idején, és gyorsan beadtad magadnak a kezéd ügyében levő összes ellenszert, hátha valamelyik jó lesz! És jó lett! És gyorsan beadtad ezeket a rokonaidnak is! Ha nem fecsegték, soha ki nem derül a szerepetek. Különben ha kiderül, akkor sem hiszem hogy lenne belőle bajotok, mert egyrészt lehet az űrhajósoknak is annyi eszük, hogy nem ti vagytok a hibásak hanem a katonák, vagy azok akik egyáltalán ES-eket akartak előállítani, másrészt meg ha a fejük tetejére állnak, akkor sem ölhetnek meg titeket, mert annyira kevés a nő odafent! Tehát dönts, Trinci! Nekünk nem vagytok utunkban, barátaink vagytok, kevesen is vagytok, szívesen látunk, csak azért szóltam erről, mert meggyőződéseim szerint mindenki a saját fajtársai közt érezheti igazán jól magát, és nem akarom hogy boldogtalan légy a hátralevő eléggé hosszú életed során! Nem is beszélve Gigiről! Így születhet még mindegyiketeknek nem is egy gyermeke is... részt vehetsz a hekir faj új életre támasztásában... ami ellen nincs is kifogásom. Nem baj az ha vannak hekírek. Legyenek. Úgy szép a világmindenség, ha változatos, és teli van élettel. De külön bolygón legyetek ti is, és mi emberek is! Akkor már talán nem veszünk össze!

- Jól van! - sóhajtotta Trinci. - Keresek egy nagy teljesítményű katonai rádiót, és felveszem velük a kapcsolatot!

Így is tett. Óriási lett erre az örömujjongás odafent! Lám, akadt még túlélő odalent, nem is egy, és mind csupa nő! Milyen nagyszerű is ez!

S egy hónappal később, amikor már Trinci úgy-ahogy megtanulta, miként kell kezelni az egyik űrsiklót, abba szálltak mindannyian ők, a megmaradt hekírek, elbúcsúztak az emberektől, és felszálltak. És megfogadták, hogy a fentieknek, az űrhajósoknak egy szót sem szólnak ES-ekről. Mert hátha mégis agyonvernék őket első dühükben...

S így aztán utoljára ölelte át egymást Gigi és Zax, majd Trinci is átölelte Zaxot, de mégis ezt súgta neki:

- Nem tehetek róla, Zax, de igenis neheztelek rád! Iszonyú ez a tömeggyilkosság, amit végrehajtottál! S emiatt magamat is bűnösnek érzem!

- De Trinci, miből gondolod, hogy még ha felelős is volnál ezért, amit nem hiszek, de ha mégis, akkor is csak csupa rossz keletkezett a tetteidből?!

- Hát nem az?! Hiszen elpusztult egy egész bolygó, egy egész civilizáció!

- Nem. Nem pusztult el a civilizáció, mert nem hullottunk vissza a barbárságba, ott folytatjuk, ahol ti abbahagytátok. És még a hekírek sem pusztultak ki, hiszen lesz nektek is bolygótok, hamar elszaporodtok ott, még örülhetsz ha nem annyira hogy legyenek megint külön országaitok, mert akkor újra ölni kezdtetek egymást! Annyi igaz csak, hogy most sok hekir meghalt. De vedd már észre Trinci, hogy ez az ára annak, hogy a Világmindenség egy új értelmes fajjal gazdagodjék: velünk!

- S ez olyan nagy érték?!

- Nem tudom. - sóhajtotta Zax. - Azesetben feltétlenül érték, ha elfogadjuk, hogy pusztán az is lehet érték, hogy a világ változatosabb. Ez egyfajta esztétikai érték. És miért is ne gondolkodhatnánk így, művészekhez méltóan, főleg mert nem is egy vallásotok úgy tanítja, hogy Isten kifejezetten azért teremtette a világot, hogy legyen miben gyönyörködnie?!

- És ha nem fogadom el ezt az érvelést?!

- Akkor legalább azt ismerd el Trinci, hogy egyszerűen te sem tudhatsz mindent, és nem látsz a jövőbe! Én hiszem azt, hogy hosszú távon a dolgok kiegyenlítik egymást. Akkor pedig nem történt most semmi szörnyű! De még az is lehet, hogy valami magasabb tervezés része volt ez

ami történt. Végül is nem tudhatod, hogy nincs-e valami rejtett értelme annak, hogy létrejött a fajtám! - és Zax hirtelen felnevetett. - Még akár az is kiderülhet, hogy néhány ezer év múlva az én fajom lesz az egész Univerzum legszeretetre méltóbb értelmes faja!

- Épp a tied, amikor ti ragadozókból álltok?!

- Ti is ragadozók vagytok, Trinci! A meztelencsigák és más férgek számára ti szörnyűséges, legyőzhetetlen, iszonyú ragadozók vagytok, hiszen azokat eszitek!

- De ti sokkal nagyobb, sokkal veszélyesebb és főleg sokkal vadabb ragadozók vagytok!

- Attól még lehetünk szeretetre méltóak.

- Hogy épp ti?! Annyira hogy az egész világmindenség leginkább... eh, be sem fejezem, mert nem hiszem! Teljes lehetetlenség!

- Miért is ne?! Azt sem sokan hitték, hogy mi emberek értelmesekké lehetünk, és lám! Igen, miért is ne!

- Akkor Zax, tégy meg mindent hogy ez így legyen, s jóvá tegyétek a bűnt!

- Igyekszem. - válaszolta Zax, azzal átölelte Trincit, és megcsókolta a homlokát.

- Úgy legyen! - bólintott komolyan Trinci, és bemászott, utolsóként, az ürrepülőgépbe. S az kisvártatva a magasba emelkedett.

S bár Zax maga sem nagyon hitte volna, de igaza lett! Igaza lett. Bár azt ő már nem élte meg... mert ha nem is néhány ezer, de legalábbis néhány millió év múlva igenis az ő faja lett az egész Univerzum, sőt, nem is egy univerzum legszeretetre méltóbb, legkedvesebb faja, mert belőlük lettek a tündérek!

De a tündérekéről már más történet kell, hogy szóljon.

Vége

Elkezdve: 2002.05.04., 17 óra 58 perc

Befejezve: 2003.02.16., 00 óra 00 perc

Utóirat:

Honlapom: <http://poliverzum.birodalom.net/powi>

Itt megismerkedhetsz Tisztelt Olvasó a Poliverzum-sorozat más műveivel is. Az imént olvasott mű is e sorozat része. A sorozat további részeinek kiadásához várom szponzorok, mecénások, támogatók, kiadók és menedzserek jelentkezését!